

Прочете ли вече своята Библия? Не?
Сторила ти се е твърде сложна, за да я
разбереш? Или твърде древна, за да бъде
актуална?

**НО
БИБЛИЯТА Е
отворено писмо от Бога
ЛИЧНО ДО ТЕБ.**

Книгата "ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТИ" ще ти
помогне да откриеш какво безценно съкровище
е тя, колко търсени от теб съвети се крият в
страниците ѝ. Ще ти помогне да разбереш
колко близо е Бог до твоето

*ежедневие,
проблеми,
дом,
здраве,
бъдеще,
живот...*

И колко дълго е очаквал да Го потърсиш...

Един мъдър и верен Приятел хлопа на
вратата на сърцето ти чрез Библията.

Жалко е да я имаш в дома си, без да я
потърсиш; да останеш беден, когато можеш да
бъдеш богат; да изпитваш скръб и да се
чувстваш самотен и отхвърлен, когато можеш
да бъдеш силен и щастлив!

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТИ АРТЪР МАКСУЕЛ

АРТЪР МАКСУЕЛ

ТВОЯТА БИБЛИЯ

И

ТИ

Артър Максвел

Твоята Библия и ти

© YOUR BIBLE AND YOU
Review and Herald Publishing Association,
Hagerstown, MD 21740.

© Превод от английски Свилен Николов
Редактор д-р Антон Иванов
Предпечатна подготовка Фидел Ангелов

Съдържание

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ДНЕШНИЯТ ДЕН	5
Книгата на книгите	7
Заровеното съкровище	11
Какво е Библията?	15
Кой превод е най-добрият?	22
Доказателства за Божието вдъхновение	27
Какво може да направи Библията за теб?	35
Как да четем Библията?	40
ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЯТ БОГ	47
Бог ни разкрива Библията	49
Чудният Творец	55
Върховен Законодател	61
Този, Който ни обича вечно	67
Славен Спасител	74
Вечен приятел	83
ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЯТ ЖИВОТ	89
Ти можеш да имаш мир	91
Ти можеш да имаш сила	99
Ти можеш да станеш нов човек	104
Ти можеш да имаш всичко	109
Ти можеш да разкриеш небесните отвори	119
Ти можеш да живееш и да побеждаваш	125
Ти също можеш да бъдеш с Бога	132
ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЯТ ДОМ	137
Бракът може да бъде щастлив	139
Домът може да бъде прекрасен	147

Седем тайни на детското възпитание	154
Пътят към сияйната младост	162

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЕТО ЗДРАВЕ 171

По-щедрият и плодотворният живот	173
Да се храним с разум	180
Никакви алкохолни напитки	187
Никакво тютюнопушене!	196
Божествено изцеление	203

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОИТЕ ПРОБЛЕМИ 209

Защо не получаваме отговор на някои молитви?	211
Защо има толкова много страдания?	215
Ще видим ли отново нашите скъпи покойници?	221
Кой е Божият ден?	227
Как да познаем коя е истинската Божия църква?	236

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЕТО БЪДЕЩЕ 247

Сбъднати пророчества	249
Следващата световна империя	259
Предсказаното развитие на нашата съвременност	270
Христос разкрива бъдещето	275
Развързката на човешката история	282
Вашият вечен дом	287

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ДНЕСНИЯТ ДЕН

Книгата на книгите

Живеем в най-репителния период от историята на човечеството. Живеем във време на огромни и бързи промени. Човешката мисъл и прогрес, които в продължение на хилядолетия напредваха едва забележимо като ледник, днес се превърнаха в хиляди потоци, втурнали се шеметно към плащещо утре... „Великите часовници на съдбата днес бият“ и при всеки техен удар се раждат събития, които определят нова епоха. Дълго потисканата омраза изригва и се превръща в огнен бунт. Старите империи се разтърсват и сгромолясват.

Днешното време е време на колосални промени на живота. Навсякъде цари кипнеж и движение. Жителите на планетата са се разделили в своите пристрастия за избраните от тях на Изток и на Запад водачи. Нашето време е време на невероятни открития и изобретения, които нямат равни на себе си. Колко бързо се придвижи човек от ерата на парната машина до епохата на електричеството, атомната енергия и космонавтиката. Завладял и последните граници на земята, човекът вече протяга ръка и към Космоса. Изпратените спътници непрекъснато предават информация от неговото пространство.

Овладяването на силата (разцепването) на атома даде на човека много повече мощ, отколкото всичко друго, което той притежаваше от своето сътворение. Новите източници на енергия са толкова силни, че биха могли да превърнат

земята или в рай, или в развалини. Те могат да доведат човека до най-високите върхове на творческите постижения или до гибел. За съжаление тази колосална енергия бе използвана от военните, като на всички са известни резултатите от техните опити. Светът е претърпял от ядрени балистични ракети и други оръжия за масово унищожаване.

Но въпреки изключителните научни постижения вече сме навлезли и в епохата на беззаконието, каквото не е срещано досега, с изключение на покварата, царувала в предютопния свят. Това се вижда не само от статистиката за нарастващия брой убийства, изнасилвания и грабежи, но и от очевидно безнадеждната битка, която полицията води заедно с другите обществени сили срещу ширещата се младежка престъпност и прояви на вандализъм. Претърпяните затвори и поправителни домове разкриват същата тъжна картина, каквато ни дават и ежедневните вестници за жестоки, сандистични престъпления. Лъжата и лъжесвидетелстването са срещани толкова често, че истината и честността сякаш са изчезнали. В някои страни противоборстващите групировки и сили са стигнали до там, че не признават друг закон освен този на джунглата.

Хората никога досега не са се така много страхували от бъдещето. Описвайки гробното покривало на страха, което замъглява погледа и скрива надеждите на човечеството, Бертран Ръсел казва: „Никога преди не е имало толкова основателна причина за страх. Никога преди младежта не е била толкова отчаяна от чувството за безнадеждност и безполезност. Никога преди не е имало причина да се мисли, че човешката раса върви по път, който води към бездънна пропаст!

Днес все по-често се говори за гибел, която е надвиснала над човечеството. В речника на нашето съвремие понятието „международно самоубийство“ се изрича от правителствени говорители, с която те описват заплахата, застрашава-

ща нашия живот и цивилизация. Днес хората навсякъде по света са подлудени от мисълта, че всеки момент смъртоносните ракети могат да полетят към тяхната страна...“

Не можем да не цитираме и съвременния писател Джеймс Фарел: „Днес всички виждаме колко сме близо до края на света и колко е голяма възможността този край да настъпи още в дните на нашия живот“.

Служебният свещеник Фредерик Браун Харис е произнесъл в Сената на САЩ следната молитва: „Боже, Татко наш, за Когото хиляда години са като един ден, в този вулканичен час от историята ние те молим да ни спасиш от паника и отчаяние!“

Какво точно описание на нашето съвремие! То наистина е вулканична епоха, в която целият свят бучи и кипи от недоволство и разочарование, изригвайки с все по-нарастваща сила и честота нажежената до бяло лава на омразата и беса. Пушеците от непрекъснатите изригвания задушават всички надежди за мир и благоденствие. Заличават всяко усилие за човешко благополучие и изпълват всяко сърце със страха, че съвсем скоро предстои последна, окончателна катастрофа. И в този смисъл молитвата на сенатския свещеник не би могла да бъде по-точна и по-съдържателна. Тя отразява съкровените мисли и копнежи на всички човешки сърца.

Всички се нуждаем от помощ, която да дойде от някакъв източник извън нас. Имаме нужда от спокойствие и уравновесеност на ума. Нуждаем се от кураж и надежда. Нужна ни е насока и ръководство.

Сред надигащата се буря е необходима светлина, която няма да угасне. Сред все по-непрогледната тъмнина и безредие имаме нужда от глас, който със сигурност да ни каже: „Това е пътят!“ Откъде обаче да намерим тази помощ? В събеседване с близки и познати ли? В някой политически форум ли или върху кушетката в кабинета на психиатъра? О,

не! Съществува по-добро средство. *Това е твоята Библия!* Ако отделите време за четене на тази Книга на книгите, ще откриете, че тя е наистина книгата на деня, защото носи послание както за цялото човечество, така и лично за теб.

Библията е предвидила по забележителен начин сегашното състояние на света, поради което ни се струва, че е била написана именно за нашето поколение. Въпреки че нейната възраст се измерва със столетия, тя е изключително съвременна, защото разглежда и проблемите на нашето съвремие, които се отнасят за целия свят. Библията ни предлага разрешаване на ежедневните ни проблеми и тревоги. Тя разтваря пред нас завесата на бъдещето и ни разкрива събитията, които предстоят.

Прочети Библията още днес, още в този час! Запомни нейните Божествени думи на утеха, насърчение, вдъхновение и призив, думи, от които се нуждае всяко човешко сърце.

Заровеното съкровище

От древна Гърция до нас е дошла поучителната история за богат земевладелец, който казал на синовете си в предсмъртния си час: „Моето съкровище е заровено в нивите ми. Искате ли да сте богати, копайте и го търсете!“ Веднага след смъртта на баща им двамата му снове, мислейки че парите са заровени в железен сандък, са започнали да го търсят.

С лопати и с търнокопи братята копаели с голямо настървение и упорито, но без резултат. Най-внимателно са обръщали всяка педя земя от всички ниви, но не са намерили никакъв железен сандък със съкровище. Настъпила пролетта и братята престанали да копят повече, защото настанало време земята да се засее със зърно. После дошло и лятото, а с него и жетвата. Но каква жетва било това! Никога не били виждали подобна на нея! Като прекопали така старателно земята, двамата млади мъже всъщност спечелили съкровището, което търсели.

Вие също сте наследници на безценна реликва, която е стигнала до вас преди много поколения. Тя също е заровена. Но не в нива, а в книга! И Този, Който ви е завещал богатството, казва: „Ако искате да бъдете богати с най-хубавите и най-добрите неща, които животът може да ви предложи, четете Библията!... Преобръщайте нейната земя с всички духовни инструменти, с които разполагате. Четете я. Изуча-

вайте я. Размишлявайте върху нея. Молете се и тогава в нея ще откриете най-богатото от всички съкровища.“

Това е Библията - *твоята Библия!* В някои отношения тя наистина прилича на останалите книги. От нейния външен вид никой не би допуснал, че е много по-ценна от другите. Но отворете я, започнете да търсите и скоро пред очите ви ще заблестят първите сияния на скритото в нея съкровище. И наистина всички, които прелистват страниците със сериозни намерения, почитателност и любов, ще пожънат жетвата на духовните благословения - мир, сила, смелост, мъдрост, вдъхновение. Неща, за които отдавна копнеете, но сте мислили, че е невъзможно да ги постигнете.

И колкото повече четете Библията, толкова повече богатства ще намерите. Всяка прочетена страница ще ви разкрива нови скъпоценности. Ще започнете да разбирате тайните на живота и смъртта. Ще откриете смисъла на доброто и злото. Ще съзрете Божия план, който свързва миналото, настоящето и бъдещето. Ще видите смисъла и значението на историята. Пред вас ще се открият събития, които още не са родени от времето. Но най-важно е разкритието, че Земята е свързана с Небето посредством връзки, които никога не могат да бъдат прекъснати.

Това съкровище е достъпно за всички! На никого не се забранява да го търси поради своята класова принадлежност, раса или вяра. Библията говори на всяка душа без разлика на религия, националност и естество на работа. Тази книга говори и на теб! Няма значение какво е било твоето минало или настоящето ти духовно състояние. Библията ти носи послание! То е за теб, в днешния ден, сега! За стар и млад, за високопоставен и обикновен, за богат и беден, за привилегирован и онеправдан. На всеки носи същото силно насърчение, дава същия ползеш съвет и същото богатство от светлина.

Приблужи се към Библията в невинните дни на младостта си, учуден, мечтаещ и изпълнен с надежда. И ще откриеш, че тя е пълна не само със сияйни идеали и достойни цели, но и със сила, способно да осъществи и най-хубавите ти мечти.

Ела при Библията в разцвета на живота си, когато трудностите са най-тежки и притискащите задължения затрупват всеки час от деня. И ще намериш сили за тяхното изпълнение и подкрепа в трудния ти път.

Ела при Библията в напреднала възраст, когато силата ти отслабва и сенките стават по-тежки. Тогава ще намериш светлина и чудна надежда за по-добър живот, който ще дойде.

Приблизете се към Библията всички, които сте осъзнали греха си, с голямото желание да станете мъжът или жената, каквито знаете, че трябва да бъдете. Елате и ще намерите в нея спасителен път от оковите, които ви държат в робство. Над разтревожената ви съвест ще зацари мир, когато получите сила, за да победите злото.

Елате при Библията, когато сте потиснати духом, съкрушени от трудностите, напреженията и неприятностите, които срещате всеки ден. И ще намерите в нея обновлението на духа, за което копнеете.

Елате при Библията, когато сте в голяма скръб поради голяма загуба или трагична печал, и в нея ще намерите утеха, каквато никой не може да ви даде! Ще чуете обещание за още по-светло, още по-щастливо събиране, което смъртта не може да осуети.

През Библията протича истинската река на живота, която извира от Небето. Отворете я, четете я и приливът на духа ще протече по каналите на вашето съзнание, носещ изцеление, очищение, възстановяване и съживление чрез тайнствена енергия, каквато никой друг източник не може да

представи. Библията ще избистри погледа ви, ще коригира вашата преценка и ще пречисти амбициите ви.

Ако дадете свобода на първите малки ручей, те ще се превърнат в чуден поток, който ще помете пред себе си всичко омразно и грешно от вашето естество, като ще пробуди за живот и растеж всяко благородно качество. И много по-скоро, отколкото предполагате, този поток ще прелее по естествен и непреодолим начин в безкористна служба за другите.

Какво безценно съкровище е Библията! И колко е жалко да имате в дома си това съкровище, без да го потърсите! Да останете бедни, когато можете да бъдете богати. Да продължавате да бъдете слаби, когато можете да бъдете силни. Да изпитвате скръб и да се чувствате отхвърлени, когато можете да сияете от радост.

Повярвайте ми, съкровището е **съвсем** близо до всеки! Може би в този момент ръката ти е върху него, приятелю?

Съкровището е *твоята Библия!*

Какво е Библията?

Може би гледате вашата Библия и се учудвате, защо нейното съдържание е толкова различно от всяка друга книга, която сте чели? Така е, тя е различна! На пръв поглед няма ни най-малка следа от последователен разказ. С многото си кратки глави и номерирани стихове тя не е съвсем привлекателна. Нещо повече, ако вашата Библия е копие на превода на крал Джеймс, ще почувствате, че езикът на повествованието носи някаква старинна атмосфера, която ни връща към времето и речта на великите английски поети Милтън и Шекспир. Това е красив, но не и лек за разбиране език.

Сигурно ~~ще~~ ~~попитате~~ защо Библията е разделена на два дяла, озаглавени Стар завет и Нов завет. Преди известно време срещнах преуспяващ бизнесмен, който изглеждаше много объркан по отношение на този въпрос. „Защо първата част на Библията се нарича Стара, а другата ѝ част Нова, когато всъщност тя цялата е стара?“ Може би и вие се питате кой, кога и къде е писал Библията. Дали това е труд на един или на няколко автори? Дали е оригинално творение или само копие?

Съществува и по-важен въпрос. Повечето хора гледат на Библията като на свещена книга. Те я наричат Божия книга или Божие слово! Защо? Има ли причина? И основателна ли е тя?

Нека погледнем Библията като цяло, защото тя не е единична книга, а сборник от книги. Често са я наричали библиотека, като е наистина такава в известен смисъл.

В повечето библии веднага след корицата е даден списък на всички съдържащи се в нея книги. Ако хвърлите поглед върху него, ще видите, че в онази част, озаглавена Стар завет, са изброени 39 книги, а в Новия завет техният брой е 27. Или общо 66 книги! Много от тях не са книги в обикновения смисъл на това понятие. Някои са писма, а други са послания, които могат да се препишат на 2-3 машинописни страници.

Разликата между Стария и Новия завет се състои в това, че Старият е написан преди, а Новият - след Христос! Приблизително 400 години делят написването на последната старозаветна книга на пророк Малахия от първата книга на Новия завет - Евангелието от Матей. Старият завет е бил написан на еврейски (само малки изключения и отделни пасажии са писани на арамейски), а Новият завет - на гръцки език.

Библията е подготвяна в продължение на 1600 години. За най-ранната книга - тази на Йов, се смята, че е била написана от Мойсей около 1500 години пр.Хр., докато апостол Йоан завършва последните редове от своя принос в края на първия век сл.Хр.

Всички 66 книги (наречете ги брошури, писма, известия - както искате) са били написани от 35 автори, като най-плодовитите са Мойсей в Стария завет и Павел в Новия завет. На Мойсей се приписва авторството на първите 5 книги от Библията: Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие. Павел е написал всички 13 послания - от посланието към римляните до посланието към Филимона, като е възможно да е негово и посланието към евреите.

Други изтъкнати писатели на Библията са: Давид, написал повечето от псалмите; неговият син Соломон, автор

на Притчи, Еклисиаст и Песен на песните; Лука, който е написал (голяма част) Евангелието от Лука и Деяния на апостолите; Йоан, автор на Евангелие, на 3 послания и на Откровение.

Авторите на библейските книги имат различен жизнен път и произход. Мойсей, „изучен в цялата мъдрост на египтяните“, е величественият старец, който повежда едно от първите освободителни движения за всички времена.

Исусе Навин - доблестният и безстрашен пълководец, който установи Израил в палестинската земя.

Давид - издигнал се от овчар до царския дворец, преодолял безброй трудности и скърби в своя живот първо от ръката на Саул, а по-късно от сина си Авесалом.

Соломон - издигнал Израил до най-високите върхове на слава и богатство.

Даниил, дългогодишен пръв министър на Вавилон. Амос пастирят, бирникът Матей, лекарят Лука, рибарят Петър, фарисеят Павел и много други.

Какъв различен авторски колектив! Но великото чудо на Библията се състои в това, че думите, които са написали, са се споили така съвършено, че са останали непокътнати повече от две хилядолетия.

Къде е писана Библията? Едва ли не цялата е написана извън топли и уютни кабинети, обстановка, която съвременните автори решително изискват. Част от нея е написана в Синайската пустиня, а друга част - в Ерусалим. Някои страници Даниил пише във Вавилон по време на Израилевия плен. Павел пише известна част от посланията си в затворническата си килия в Рим, а книгата Откровение е написана от Йоан на малкия Средиземноморски остров Патмос, където е бил заточен.

Повечето от книгите на Библията са писани при много трудни условия, защото авторите им не са разполагали с пи-

шеци машини, автоматични писалки или химикалки, нито пък са имали гладки листове хартия. Писали са с перо или с подострен костен писец върху пергамент или папирус, често без осветление, а само на мъждукащо пламъче от свещ или примитивна лампа.

Трудът на отделните автори, живели в отдалечени едно от друго места и разделени във времето със стотици години, се е превърнал в най-великата, най-известната и най-обичаната книга на света.

Съществуват ли днес някои от оригиналните ръкописи? Не! Нито един! Всички са били изгубени преди векове. Вероятно отдавна са станали на прах.

За щастие през отдавнашните дни, когато все още са съществували оригиналните ръкописи или т.нар. автографи, хора с добри сърца са предусещали тяхната важност и са ги преписвали. Наистина с вековете текстовете са били преписвани толкова често, че днес много са преписите на първите писмени документи се намират в хранилищата на големите музеи и библиотеки по света.

Преписите са правени с изключителна точност и внимание. Затова и при проверката им днес разликите, които се дължат на погрешно записване, са толкова незначителни, че не могат да повлияят на цялостното значение.

Около 700 години сл.Хр. група еврейски книжници, наречени мазорети, са се нагърбили с трудната задача да осигурят възможното най-точно предаване на Стария завет за бъдещите поколения. Установили са строги правила, които е трябвало да се спазват точно от всички, които са преписвали Библията. Например е трябвало най-внимателно да оглеждат всяка дума и да я произнасят, преди да я запишат. Преброявали са дори думите и буквите, които се съдържаха в отделен пасаж, и, ако в преписа не са отговаряли по брой на оригинала, преписът е бил унищожаван и работата е почвала отначало.

Поради нетърпението на книжниците да намерят най-точния еквивалент, който би се доближил най-близко до оригинала, днес библейските ръкописи се подлагат на търпеливо изследване и проучване. Поради това и изключителното външение, породено от находката при Кумран край Мъртво море през 1948 г., когато били намерени значителен брой от древните ръкописи.

Този интерес бе хилядократно повишен, когато учениците заявиха, че свитъците, съдържащи текстове от книгата на пророк Исаия и други старозаветни автори, са стотици години по-стари от намерените досега и вероятно датират от II век пр.Хр.

Десетте години на усилен търсения и изследвания от страна на най-големите авторитети по староеврейски са установили само незначителни различия между мазоретския текст и намерените край Мъртво море свитъци.

Оригиналният еврейски текст е бил не само преписван, но и превеждан. Един от най-ранните и най-важни преводи е бил на гръцки език - нарича се Септуагинта (на латински означава „седемдесет“ поради 70-те еврейски книжници, за които се предполага, че са го подготвили). Работата по превода е била извършена в Александрия (Египет) през III и II век пр.Хр.

Понеже Септуагинта е превод на гръцки език, първата християнска църква (която в по-голямата си част е била гръко-езическа) я възприема като свой Стар завет. Въпреки че в някои подробности този превод се е различавал от еврейския текст.

Новият завет е бил написан в една от формите на гръцкия език, известна като Койне и най-често срещаната разговорна реч на обикновените хора по времето на апостолите. Откритите напоследък голям брой писма, икономически и търговски описи, както и обществени надписи, доказват определено, че това е истина.

Най-вероятно апостолите и Исус са говорили на арамейски. Но когато е настъпило време думите им да бъдат записани, това е станало на езика, който е говорел народът.

Както за Стария завет, така и за Новия завет няма нито един запазен оригинален писмен документ. Евангелието от Йоан днес би струвало цяло състояние, но никой не знае къде може да се намира. Най-вероятно е да е било изгорено по време на жестоките гонения срещу първата християнска църква. Но много преписи са били направени от боговдъхновени християни, като днес в големите библиотеки и музеи по света се пазят 4500 копия от тях.

Може би най-старият и почти пълен препис на Библията, който днес съществува, е т.нар. „Кодекс Ватиканус“ („Ватикански Кодекс“). Името му дадено от факта, че през 1481 г. се пазел в библиотеката на Ватикана, където се намира и днес. Малко е известно за историята на този препис, но според учените той датира от средата на IV век. Неговите пергаментови страници имат размери 10 x 10 инча и половината и текст, разположен на 3 колони върху всяка страница.

Друг безценен ръкопис е „Кодекс Синантикус“, открит през 1844 г. от немския учен Тишендорф в манастира „Света Катерина“ край планината Синай. През 1859 г. Тишендорф го подарява на руския император в Санкт Петербург. Преписът остава там до 1933 г., когато със сума, събрана от национална подписка и дарение от Британското правителство, е купен за 100 000 фунта стерлинги и предаден на Британския музей. Този ръкопис е също пергаментов, с малко по-голям размер на страниците и с по 4 колони текст върху всяка от тях. По възраст е малко по-млад от Ватиканския Кодекс, но вероятно и този ръкопис датира от IV век сл.Хр.

Третият по ценност ръкопис датира от началото на V век. Той също се пази в Британския музей и е известен под името „Кодекс Александринус“ („Александрийски Кодекс“).

Първоначално ръкописът е съдържал книгите на цялата Библия, но днес от него липсват почти цялото евангелие от Матей, голяма част от Псалмите и от второто послание до коринтяните на Павел.

Освен тези 3 големи тома, стигнали до нас от първите векове на миналото хилядолетие, съществуват още стотици други по-малки части от Новия завет, които също се пазят в музеите. Всеки фрагмент, когато е намиран, бил изследван и проучван най-щателно от специалисти текстолози на Новия завет. Тяхната единствена цел била да подготвят текст на гръцки език, който да бъде колкото е възможно по-близък до верния, но загубен оригинал.

Въпреки че днес нямаме нито едно от истинските писания на Мойсей, Давид, Исаия, Матей, Марко, Лука, Йоан или Павел, с основание може да се твърди, че съществуващият еврейски текст на Стария завет и гръцкият текст на Новия завет са така точни, както биха могли да бъдат създадени от ръката на хора с най-съвършен опит, честност и любов към Бога.

Но какво общо има всичко това с теб, драги читателю, и с твоята Библия?

Само това, че не трябва да се съмняваме, че между точността и верността на Библията и нейния първоначален текст има разлика! Ще цитирам думите на някогашния директор на Британския музей и всепризнат авторитет в областта на библейските ръкописи:

„Християнството може да вземе Библията в ръце и да каже без страх и колебание, че той държи истинското Божие слово, предавано без съществена загуба от поколения на поколения!“

Кой превод е най-добрият?

Отговорът на този въпрос е много труден, защото винаги ще има хора, които ще поддържат различни становища.

С разпространението на християнството е нараствала и нуждата от преводи на Библията на различни езици. Един от най-ранните преводи е на сирийски език и датира от 200 година сл.Хр. През V век този превод бил известен като „Пешите“ или „Обикновен“.

За разпространяване на Божието слово сред народите на Римската империя, които са говорили латинския език, е имало нужда от написана на този език Библия. Първият превод на латински се появява около средата на II век, а след него следват и редица други. След това идва Йероним, който преработва латинския превод на Новия завет и превежда Стария завет от еврейски на латински език. Неговият превод е известен като „Вулгата“ и Библията става стандартната Библия за Църквата през Средновековието. Тя е преписвана многократно и днес се говори за около 8000 копия, които се намират в Европа. На събора в Тридент (1543-1563 г.) „Вулгата“ е приета като официална Библията на римо-католическата църква.

През IV век са правени и други преводи на арменски и готски език. Съществува и превод на етиопски език, датиращ от 600 година сл.Хр. На английски език не е имало пълен превод до 1382 г., когато Джон Уиклиф дава на английс-

кия народ първата Библия на неговия роден език. Преводът бил написан на ръка, но преписван и разпространяван от неговите последователи „лолардите“.

През 1525 г. Уилям Тиндейл публикувал първото печатно издание на Новия завет, но е срещнал яростна съпротива, като е завършил живота си с мъченическа смърт заради своя превод. Тиндейл е превеждал от гръцкия текст на Еразъм, а неговият език е толкова красив, че е упражнявал силно влияние върху следващите преводи. Прочутият превод на крал Яков съдържа почти 90% от словесния състав на превода на Тиндейл.

Започват да се появяват и различни английски преводи, по-известни от които са Библията на Кавърдейл от 1535 г., Библията на Матю, издадена през 1537 г. и преводът на Тавърпър от 1539 г. През същата година Кавърдейл преработва своя превод, публикуван като първо авторизирано издание, направено с разрешение на крал Хенри VIII.

През 1560 г. в Швейцария е отпечатано Женевското издание на Библията. За пръв път текстът се разпределя на стихове. Осем години по-късно е преработена и преиздадена Голямата Библия, известна като „Епископална Библия“. Тя е второто авторизирано издание на тази свята книга.

Католическият Реймски превод на Библията е направен от написаната на латински Библия „Вулгата“ и подготвян между 1582 и 1609 г. След това през 1611 г. е публикуван преводът на крал Яков (Джеймс). Този превод е авторизирано издание, защото работата по него е била насърчавана и подпомагана от крал Яков I Английски. Това издание на Библията никога не е било авторизирано от държавата или от църквата, тъй като е трябвало да се чете в църквите вместо Епископалната Библия.

През този период на засилен интерес към превеждането на Библията, който период предшества и съвпада с Рефор-

мацията, се появяват преводи и на други освен на английски език. Най-забележителен е преводът на Мартин Лютер от 1522 г. Но на никой друг език не съществуват толкова много преводи, както на английски.

С археологическите изследвания се откриват все повече и повече ръкописи, които хвърлят нова светлина върху живота и обичаите на хората от библейските времена. Това от своя страна е довело до непрекъснати усилия от страна на учените да подготвят преводи, които да се доближават максимално до оригиналния текст. През последните 50 години се появиха повече от 35 превода и преработки на Новия завет, с което общият брой на преводите на английски език надхвърли 200.

От съвременните преводи на Библията най-забележителни са „Ревизираното издание“ от 1881-1885 г., „Американското преработено издание“ от 1901 г. и „Преработеното стандартно издание“ от 1946-1952 г., както и съвременните преводи на Уеймот, Мофат, Гудспийд, Нокс и Филипс.

Ще бъдем свидетели на нови преводи и издания, защото познанията по гръцки и еврейски текстове нарастват и защото всички съвременни езици се променят и развиват непрекъснато. Стоотици думи от най-употребяваните в ежедневието през XVII и XVIII век днес са изгубили смисъла си, както и стотици думи, които употребяваме днес, утре ще бъдат остарели.

Днес Библията е преведена на повече от 1800 езици, като на всеки няколко седмици се прибавя и преводът на един нов език.

Когато обърнем поглед назад във вековете, с възлание разбираме колко много велики и добри хора са посветили живота си за работа над Библията, за да може тази Книга на книгите да стане достъпна за обикновените хора от всички народи. От времето на Уиклиф (края на XIV век) винаги е

имало някой или група хора, които са работели за усъвършенстването на преводите и за тяхното осъвременяване. Крайната цел на тези учени е изложено в предговорите на различните издания на Библията. На причудливия английски от 1525 г. Уилям Тиндейл пише: „...осезавах от съпричувствие, как бе невъзможно да вградиш обикновените люде в някоя истина, освен ако Свещените писания не бъдат с простота разгърнати пред зора им и изказани на тяхната майчина реч“...

А преводачите на Библията на крал Яков заявяват, че тяхната единствена цел била да помогнат за „усилването на спасението на души“: „Какво по-добро да направим от това да разнасяме Божията книга на Божия народ на език, който той разбира“!

В предговора към Ревизираната стандартна Библия е написано: „Наша надежда и най-гореща молитва е тази Библия да стане инструмент в ръцете на Бога, чрез който Той да говори на хората в тези решителни времена и да им помогне да разберат, да вярват и да се подчиняват на Неговото слово!“

Някои хора са обезпокоени от голямото разнообразие от издания и преводи. Те го свързват с многобройните предпоставки за грешки в текста. Тези хора биха желали да има само един превод, както и пълна и безусловна вяра във всяка дума или израз.

Може би и Вие се съмнявате дали книгата, която държите в ръце, е наистина Библията?

Не се тревожете! Независимо какво издание или превод четете, той си остава Словото на Бога!

Учените, изготвили превода на крал Яков, са написали в нейния предговор следните мъдри думи, които вече не се публикуват в съвременните издания: „Ние не отричаме, нито потвърждаваме, а открито признаваме, че и най-скромният превод на Библията, направен от хора с нашата профе-

сия... съдържа Божието слово. Той е наистина Неговото слово! Както речта на краля, произнесена в Парламента и преведена на френски, холандски, италиански и латински език, си остава кралска реч, въпреки че не всеки преводач предава със същата изящност, нито изразително и подредено във всяка нейна част... пак няма причина, поради която преведените думи да бъдат отречени като истинни или да бъдат отхвърлени като току-що изречени, въпреки че в тяхното изложение могат да се забележат някои несъвършенства и недостатъци!“

Често най-богатите Божии съкровища се намират в пръстени съдове. Тези съдове може да са напукани и повредени от човешките слабости, но съкровището си остава Божие съвършено! Така че ако твоята Библия е копие от превода на крал Яков, от Стандартната Библия от 1952 година или от някоя още по-съвременна, това няма значение. Продължавай да четеш! Прочети всеки превод, който можеш да получиш, като във всеки ще намериш велико добро. Внимавай - винаги, докато четеш, се велушвай в гласа на Автора! Защото чрез Библията Бог говори на сърцата на хората от целия свят!

Доказателства за Божието вдъхновение

Едно от най-силните доказателства, че Библията е създадена под Божие ръководство, е нейното единство! Въпреки изключителното ѝ многообразие нейните 66 книги са обединени от една цел.

Едни от книгите на Библията са поетични творби, други са проза, трети са исторически, а четвърти пророчески. Известна част от книгите са мисионерски доклади и отчети, други са църковни послания или лична кореспонденция. Но въпреки това всички говорят за един и същи Бог, всички издигат едни и същи знамена на правдата, всички описват един и същи спасителен план и всички очакват един и същи ден на Божия съд и вечна награда! Нито една книга не противоречи на друга. Това не може да е станало от само себе си.

Библията не би могла да бъде опазена от нейните многобройни врагове, ако Бог не бе се грижил за нея с особено внимание! Поради Божията доброта, която Библията излъчва, злите по сърце хора винаги са я мразили. Понеже се застъпва за бедните и нуждаещите се, Библията винаги е била подигравана от бездушните експлоататори на труда. Защото винаги е защитавала правата на личността, като твърди, че и „най-скромното от човешките същества има най-голяма

ценност в очите на Бога“, Библията винаги е била трън в очите на тираните и диктаторите.

През вековете са правени много опити Библията да бъде унищожена, но винаги безрезултатно! Никакви преследвания, колкото и жестоки да са били, никакви лукави кроежи не са успели да унищожат или да намалят нейното влияние. Разгневени от очевидната сила на Библията да откъсва хората от идолопоклонството пред езическите богове и да ги обръща към Христос, римските императори са заповядали пълното ѝ унищожаване заедно с първата Христова (Апостолска) църква. Скъпоценните ръкописи били най-щателно издирвани и изгаряни, но всеки път са оставали няколко неоткрити, скривани от верни и смели души.

По-късно са настъпвали още по-лоши времена, като причината се е криела в самата църква. Когато нарастващата духовна разпуснатост е водела до голямо отстъпление, в Църквата са идвали на власт хора, чийто живот е бил в пълно противоречие с Христовото учение. Тези хора са ненавиждали силно всеки опит за превеждане и разпространяване на Библията на говорим език, за да не се узнае тяхното мнимо християнство. В историческите хроники са описани странни фарсове, разигравани от свещеници и епископи, дори и от папи, които яростно са осъждали разпространителите на Божието слово.

Омразата на такива хора е преследвала Джон Уиклиф през целия му живот. Дори след неговата смърт тялото му е било изровено и изгорено, а прахът разпилян във водите на река Севърн. Но носеният от водата прах е стигнал до океана, а след това и до всички краища на света. Така се превърнал в символ на бъдещото проникване на Библията до всички кътчета на Земята.

Лондонският епископ е заповядал да се съберат и изгорят всички копия от превода на Тиндейл. По-късно и Тин-

дейл е завършил живота си с мъченическа смърт. Но само един век след това неговото дело е било обезсмъртено в авторизираната Библия на крал Яков.

Трудно е за вярване, но е истина, че през Средновековието хиляди хора са били убити заради любовта и предаността им към Библията. Нейното притежание е било предостатъчен повод за осъждането им на инквизиране или изгаряне на клада. Но въпреки убийствата, осакатяванията и яростното изгаряне, Библията е продължавала да живее, защитавана от Бога! По удивителен начин тя е умножавала своя брой чрез наскоро откритата печатарска преса.

Когато е станало очевидно, че разпространението на Библията не може да бъде спряно с фронтална атака, започвало се омаловажаване на нейната ценност и нейното съдържание. Появили се критици, които се подигравали и осмивали нейния произход и с презрителна насмешка имитирали нейните предсказания. Наричали Библията фолклор и сборник от митове и басни.

За известно време критиките се радвали на особено внимание. Според тях Мойсей не би могъл да напише петокнижието, тъй като изкуството да се пишат текстове не било познато по онова време. Хората от 1500-та г. пр.Хр. не биха могли да се издигнат в обществено и интелектуално отношение, по-високо от степента на културата у номадските чергарски племена и обитателите на пещери. Всемирният потоп бил абсурдно твърдение, а описаното в Битие сътворение на света било невъзможно да бъде направено за толкова кратко време. Дори твърдо уповаващите в Библията били сериозно загрижени поради тези твърдения. Възможно ли е нейните критици да са прави? Нима е възможно Библията наистина да не е Божие слово? Дали наистина не е точна и вярна?

И тогава настъпва обратният прилив. Археолози предприели разкопки в гробниците на Древния Египет и в отдав-

на погребаните от пясъците градове на Палестина и Вавилония. Много скоро били открити смайващи доказателства, които потвърждавали дори и на най-малките подробности, споменати в Библията.

Учените биолози, след безбройни експерименти, потвърдиха простото твърдение на книгата Битие, отнасящо се до възпроизводството на биологичните видове. Геолози и палеонтолози грижливо събираха факти от места, пръснати в различни точки на света, които доказват, че потопът от дните на Ной не е измислен.

Ядрените физици дойдоха до заключението, че внезапният синтез и разпад дори на големи космически тела - като звездите и планетите, по никакъв начин не може да се смята за безсмислен. Астрономите проникнаха с мощните си радиотелескопи дълбоко във Вселената, за да видят ред и съвършена хармония, описани преди много векове от библейските пророци.

Някои конкретни археологически открития представляват особен интерес. При разкопки на надземна могила във Вавилония група археолози откриват останките на праисторическия град Ерех, споменат редом с Вавилон в Битие 10:10. След като разкрили пласт с дълбочина от 15 метра, в който имало останки от тръстикови колиби и кирпичени постройки, археолозите намерили основите и фундамента на огромен храм, известен в археологичната наука като „зигерат“. Построяването на такова архитектурно творение доказва съществуването на образцово и високоорганизирано общество, притежаващо огромни познания в областта на изкуството, занаятите и религията още в началото на второто хилядолетие пр.Хр.

Подобни резултати е намерил и британският археолог сър Чарлз Леонард, направил разкопки в Ур Халдейски. Днес по откритите улици на този древен град съвременният

турист може да види домовете, които е обитавал човекът от времето на Авраам, да разглежда предметите от неговия бит, как е водил своята кореспонденция и какви богове е почитал.

В Египет били намерени клинописни таблички, които представлявали кореспонденция между египетския двор и ханаанските князе ще в началото на XIV век пр.Хр. Известни като „Писмата от Тел Ал Амарна“, те хвърлят светлина върху условията на живота в Ханаан по онова време. Мнозина учени са на мнение, че се отнасят за началото на нахлуването на израилевите племена в Палестина, водени от Исус Навин.

През 1929 г. група френски археолози започнали разкопки на могилата Рас Шамра, която се оказала мястото на древния град Угарит на сирийското крайбрежие. В един от храмовете намират известен брой таблички, написани с клинообразни знаци, които се оказват подредена азбучна писменост, съперничаща на финикийската азбука, дала от своя страна началото на всички западни азбуки. Преведените текстове давали богата информация за религиозните вярвания на ханаанците и техните обичаи от средата на второто хилядолетие пр.Хр. Те съвсем точно съвпадали с библейското описание на онова, което чадата на Израил намерили при навлизането си в Обещаната земя.

Докато французите изследвали Рас Шамра, група британски археолози, ръководена от покойния Дж.Л.Старки, бе изцяло погълната от работа край селището Тел Ад Дуаир, известно в Библията като град Лахис. В стражевата кула, близо до градската порта, археолозите намират парчета от надписана керамика, които се оказват части от кореспонденцията, която управителят на града е водил с началника на гарнизона от съседната крепост по време на нахлуването на Навуходоносор в земите на Юда към края на VII век пр.Хр.

Писмеността е на еврейски език и дала безценна светлина върху условията на живот по онова време - дните на Еремия.

Почетният професор по проблемите на Стария завет от Лондонския университет писал следното: „Същественният принос, който археологията направи за нашето по-добро разбиране на условията, при които е станало предаването на библейската писменост, се състои в светлината, която нейните разкрития хвърлиха върху развитието на писмеността в древния Близък Изток. Сега знаем, че познаването на писмеността е било достъпно в много по-голям мащаб, отколкото са предполагали учените от XIX век. Известната таблица (плочка) от Гезер, наричана понякога „Календар на земеделеца“ и според специалистите имаща възраст от времето на Давидовото царуване, съдържа списък от земеделски дейности, подходящи за всеки месец от годината. Това води до предположението, че обикновеният човек е можел да пише и да чете още през X век пр.Хр. Текстовете от Рас Шамра с техните поредици от митове и сказания, датиращи вероятно от XV век пр.Хр., ни дават основания да предположим, че първите еврейски хроники вероятно са били записвани много по-рано, отколкото учените са склонни да допуснат... Много повече може да се каже за новата светлина, хвърлена от археологията върху събитията от периода на патриарсите. Обобщено накратко, книгата Битие отразява по много достоверен начин живота и обичаите на народите от първата половина на второто хилядолетие пр.Хр.“

По този начин Библията отново излезе победител над враговете си. Обвиненията срещу нея се оказаха фалшиви. Критиците ѝ бяха заставени да замълчат, като в същото време Библията продължава да живее, укрепена още по-силно от всеки друг път като Божие слово.

Преди години, когато резултатите от съвременните научни изследвания още не бяха публикувани, Харолд Хейстингс писа:

„Библията е книга, която беше опровергавана, унищожавана и изобличавана много повече от всяка друга книга. Непрекъснато се намира някой, който се заема да я преобърне, но това прилича по-скоро на обръщането на монолитен куб от гранит, чиито страни имат еднаква големина. И когато го преобърнете, оказва се точно на правилната си страна. Решите ли отново да го преобърнете, пак остава изправен върху правилната си страна. Непрекъснато някой иска да влигне Библията във въздуха, но когато падне върху земята, пада на нозете си и още по-бързо започва да обикаля света. По времето на Волтер Библията във Франция е била отхвърлена и изцяло потъпкана. Френският философ самонадеяно заявил: „Само за по-малко от 100 години християнството ще бъде заличено и ще остане единствено в историята!“ Но Божието слово живее и пребъдва вечно!“ (Ще издържи ли Старата Книга?).

Преди повече от 19 века Исус каза: „Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат!“ (Матей 24:35).

В онези далечни времена едва ли е имало по-невероятно от това твърдение. И все пак времето доказа точността на Исусовите предсказания. Синагогата, в която Той толкова пъти бе проповядвал, била разрушена и превърната в руини. От Ерусалим, по чиито улици Той вървеше, не е останал камък върху камък, но Исусовите думи остават и до днес в Свещеното писание. Ето какво отбелязва известен коментатор по този повод: „Исусовите думи преминаха в закони, преминаха в учения, преминаха в притчи и станаха пословични, преминаха и в утешения, но никога не отминаха!“

Ако въпреки доказателствата и свидетелствата, цитирани по-горе, все още съществуват колебания, че вашата Библия не е наистина Божията Книга, замислете се над следния впечатляващ факт: За разлика от всяка друга книга Библи-

ята се приема от честните по сърце хора от целия свят. Тя има универсален характер и апел, предназначена е за всички хора: говори със същата убедителна сила на индиеца, китаеца и африканеца, както и на англичанина, австралиеца и американеца. Тя зове децата, младежите, възрастните от всички страни и народи.

Много са книгите, които още веднага след издаването си губят своята същност и актуалност. Често идеята на автора бива загубена и не може да се проследи. С Библията е точно обратното! Посланието на нейния Автор може винаги да бъде разбрано на всеки език. Там, където има Библия, винаги потича река на живот. Божието слово преобразява живота на хората и ги изпълва с кураж и надежда, като им помага да живеят праведно. Библията ни разкрива спасителния план на Бога, Който „въздига бедния от пръстта и възвишава сиромаша от бунището, за да ги направи да седнат между князете и да наследят славен престол, защото стълбовете на земята са на Господа, Който и постави на тях Вселената“ (1Царе 2:8).

Каква Божествена книга! Божията ръка е била над Библията не само през вековете - тя е над нея и днес! Вдъхновена от Бога преди много години, Библията е запазена по чуден Божествен начин и до наши дни. Запазена е за теб!

Какво може да направи Библията за теб?

През 1931 г. двама млади мъже слизат на пясъчливия бряг на остров Масау в Южния Пасифик. Отишли там, съзнавайки напълно печалната слава на дивашкото поведение и безобразния начин на живот на туземците.

Родени на съседен остров, двамата млади християни не притежаваха нито едно от предимствата на западната култура. Образованието им се ограничаваше само до онова, което бяха научили в мисионерското училище. Говореха развален английски и единствената книга, която познаваха донякъде, беше Библията.

Всичко, което можели да предложат на жителите на Масау, бе вестта на Библията така, както те я разбирали. И въпреки това само за 10 месеца цялото население се обърнало към Бога. Били изградени църкви и основани училища. Злите и порочни навици били изоставени. Целият народ бил обхванат от искреното желание за водене на праведен живот.

Скоро след това представител на британската колониална власт посетил острова и записал впечатленията си, които изпратил на мисионерското дружество: „Аз съм изумен от онова, което видях. Не мога да осъзная, как е възможна такава промяна. Хората са приели Вашата религия с пла-

менна ревност, която е трудно да бъде описана и затова трябва да се види, за да бъде разбрана напълно. Никога преди това не съм виждал, чел или чувал за такова движение. Какво е това нещо, което сте направили с тези хора? Те са променени. Сега те сякаш живеят за нещо, което аз не мога да разбера. Със себе си носех опаковка тютюн, но тя остана неразпечатана. Вече никой не дъвчи наркотици. Изумен съм и казвам, че това е чудо!“

Наистина е било чудо! Било извършено със силата на Божието слово, сила, която действаше, въпреки лошото качество на езика и недостатъчното образование на Неговите вестители...

Остров Питкайрн е още един блестящ пример за преобразяващата сила на Библията. Въпреки че в миналото това място е било арена на шокиращи престъпления, след това става известно с честността и чистотата на неговите жители. Днес там няма престъпност, няма алкохолици, няма полиция... Причината? В молитвения дом на острова и днес стои Библията на първия мисионер Флетчър Кристиан.

Южните морета са осяени с малки и големи атоли, където също са станали подобни промени. През Втората световна война имената на много от атолите са станали известни на света. Стотици американски военнслужещи, откъснати от своите части поради противниковите нападения, за своя голяма изненада са установили, че много от туземците не са жестоки канибали, както са предполагали, а благочестиви, благородни и готови на жертви християни.

В своята книга „Библията говори“ д-р Френсиз Кар Стайфлър, секретар по Обществения връзки на Американското библейско дружество, разказва историята на Стенли Тефт, който бил свален със самолета си в Южния Пасифик. Заедно с още 6 други войници те си проправяли път през японските брегове патрули, докато стигнали до скривалище,

където останали в продължение на 87 дни преди бягството им да стане възможно.

„Първото, което направиха“, разказва Тефт, говорейки за новите си другари по съдба, „се оказа най-правилното. Един от туземците, който говореше доста добре английски, ни даде Библия, една от онези, които мисионерите са оставили някога, когато са дошли на острова. Всяка вечер имахме религиозна служба. Това бяха единствените моменти, когато забравях за раните, страданията и глада... Защото тези туземци не държат просто Библията в ръцете си - те я пазят в сърцата си! Те я живеят! Те са много сърдечни и внимателни и водят праведен живот, както всички истински християни. За тях Бог бе излязъл от страниците на книгата и бе станал действителна част от живота им...“

Разказът на д-р Стайфлър продължава. „На Соломоновите острови войник потърсил тихо кътче, където да се уедини със своята Библия. Свърнал встрани от пътеката, която минавала през джунглата, приседнал и когато извадил Библията от джоба си, изневиделица се появил огромен черен туземец с тояга в ръка. Но вместо да вдигне тоягата си и да нападне войника, туземецът посочил книгата. „Това Библия?“ Когато войникът му казал „Да!“, туземецът я взел от ръцете му и благоговейно прочел на глас една глава от Исая. След това се усмихнал и продължил пътя си.“

През 1852 г. мисионер на име Сноу слиза на островчето Кюсайе, което се славело с невероятни ужаси. Сноу търпеливо отсявал местния език, докато го свел до възможна писменост, след което се заел да преведе Библията на него. След много години цялата Библия била отпечатана на този език от Американското библейско дружество. Д-р Стайфлър е оставил едно интервю с вожда на остров Кюсайе, Джон Сигра:

- Колко убийства стават на година?

- През целия ми живот никой не е убивал човек!, отговорил вождът, който бил на 60 години.

- Добре, колко нарушения на реда имате и колко хора са задържани в затвора през годината?

- Затвор ли, но ние нямаме затвор!

- Да, но все пак трябва да имате място, където да задържате пияните.

- На острова никой не пие! Не знаая през последните 30 години някой от жителите на острова да е пил алкохол!

На остров Кюсайе бракът е свят, а разводът е непознат!

Всеки мисионер може да разкаже подобна история за преобразяващата сила на Библията. Това може да узнаете и от всеки евангелист.

Не много отдавна в една южноамериканска страна невъздържан църковен служител нахвърлил на парчета томче от Библията и хвърлил нахвърсаното в реката, приток на Амазонка. Само няколко мили по-надолу по течението индианец видял плуващите по водата страници, извадил ги, изсушил ги и се зачел в написаното. Той толкова се трогнал от прочетеното, че споделил това с близките и приятелите си. Изминали няколко месеци и в селището на индианците дошъл мисионер. Бил очакван от 400 души, жадни да научат повече за Бога. Мнозина от тях по-късно станали чудесни християни и завинаги захвърлили мрака на езичеството.

Веднъж срещнах мъж, който извади от джоба си малка, изтъркана книжка с меки корици. Това беше Евангелието от Йоан. „Тази книжка промени целия ми живот!“, сподели с благодарност човекът. По-рано бил закоравял пияница, но един ден, както се клатушкал и залитал по улицата, малко момиченце му подало тази книжка. Той я прочел и отдал сърцето си на Бога. Няколко седмици по-късно се присъединил към църква, на която впоследствие станал дякон.

Друг млад мъж ми разказа, че също бил пристрастен алкохолик и непрекъснато тормозел съпругата и децата си.

Случайно намерил в кошче за хартии Библия, като любопитството му го накарало да я прочита дотогава, докато животът му се променил напълно. Днес той е член на църквата и провежда ежеседмични библейски уроци у дома си с цяла дузина съседи.

Всяко отделно томче на Библията съдържа същата променяща живота сила, която е разкрита на всеки език. Има я и в *твоята Библия!* И ти можеш да я намериш всеки път, когато пожелаеш това.

Драги читателю, ти държиш в ръцете си източник на Божествена енергия, много по-голяма и по-мощна от всичко, което някога сме срещали. Библията може да направи от нас по-добри мъже и жени; тя може да ни избави от греховете; тя може да ни даде сила да победим всяко изкушение и да водим благороден и пълен с вяра живот. Библията може да ни даде възможност да имаме и в дома си постоянен пример на благодатно християнско благочестие, което да бъде за доброто на твоите деца, съседи и приятели.

Как може да освободиш тази сила и с нея да промениш живота си? Много лесно! Отвори Библията. Започни да я четеш с дух на благоговение и благодарност и смирено търси истината. Без да усетиш, силата ще започне да тече в теб...

Как да четем Библията?

Някои хора отварят Библията произволно и прочитат първия попаднал пред очите им текст, като мислят, че Бог им говори по този начин.

Други постъпват така, сякаш Библията е рецепта за някаква гостба, като вземат стихове от различни места, за да сглобят нещо уж единно по дух. Намират се и такива, които, твърдо решени поради силното им чувство за дълг, започват да четат Библията от първия текст на Битие до последната дума от Откровение. Подобни подходи при четенето на Библията обаче имат доста недостатъци.

Вярно е, че произволното четене на някои важни текстове понякога е водело до неочаквано и така желано благословение на изпадналата в нужда душа. Но трудно бих препоръчал такъв метод за пълно разбиране на Библията, защото би могло да води до изцяло нежелателни резултати: напр. прочитаме Битие 4:8 „...Каин стана против брата си Авел и го уби“ и след това преминаваме към Лука 10:37: „...Иди и ти прави така!“...

Прескачането по любимите пасажи е по-добър начин, отколкото изобщо да не се чете Библията, но в най-добрия случай такова четене пак остава повърхностно.

Псалом 23 наистина носи мир и успокоение, описанието на Исаия за идващия Месия е предадено с рядка езикова красота в 53 глава, усилията на Христос да утеши Своите

ученици в Йоан 14 глава са изключително трогателни, а мислите на апостол Павел за любовта в 1 Коринт. 13 глава са неповторим литературен бисер. И все пак непрекъснатото четене на едни и същи текстове ограничава разбирането за Божията цел и предназначението на Библията. То би приличало на уединен живот в малка красива градина, отвъд оградата на която се простират поля, величествени хълмове и снежни планини, но към които никога не поглеждаме.

Относно четенето, започващо с Битие 1:1 и свързващо с Откровение 22:21, мнозина добри християни правят всяка година това укрепващо вярата упражнение, с което подновяват в паметта си съдържанието на „Книгата на книгите“. За тези, които са вече добре запознати с Библията, такова четене е похвално, но за начинаещите е по-добре да бъдат по-малко амбициозни. Мнозина успяват да изчетат Битие и Изход, но постоянно затъват в Левит и Второзаконие. Дори и да успеят да преодолеят тези тежки книги, със сигурност ще се откажат и ще се предадат, когато стигнат до Езекиил, Данииел и малките пророци.

Предлагам няколко съвета, които ще помогнат да изпитате приятни часове при четенето на Библията и да откриете колко е хубава и чудна книга!

1. Започнете с Евангелието от Марко. Прочетете го цялото. То няма да ви отнеме много време.

Това Евангелие е най-ранното писмено сведение за живота и смъртта на Исуса. Многото позовавания и споменавания на Петър показват, че голяма част от информацията е била взета от този едър рибар, което прави повествованието още по-интересно.

2. След това прочетете Евангелието от Матей. Тази книга е писана няколко години по-късно и повтаря почти всеки ред от него. Но тук ще срещнете много от ученията на Исуса, които са пропуснати в Евангелието от Марко.

Матей описва шест проповеди на Исус, като първата и най-известна от тях е Планинската проповед. В нея намираме благословенията, златното правило и молитвата към Господа.

Втората проповед в глава 10 показва как трябва да се проповядва Евангелието. В третата проповед, дадено в 13-та глава, разрастването на царството се разглежда в поредица от притчи или разкази, а в четвъртата проповед (глава 18) се говори за опрощението и смирението. Петата проповед (глава 23) е упрек срещу фарисеите и тяхното лицемерие, а шестата (гл. гл. 24 и 25) е пророчество за разрушаването на Ерусалим и за края на света. Тези шест проповеди ще ви дадат ясна картина за прекрасното послание, което Исус даде на хората от Неговото време.

3. После прочетете Евангелието от Лука, който е бил обявен за първия историк на Църквата поради неговото внимателно отношение към важните подробности: напр. името и времето на римския император, който е царувал, когато Йоан Кръстител започва да проповядва (3:1).

Очевидният интерес на евангелиста Лука към медицината (този апостол е лекар) придава хуманитарен вид на неговата книга, което може би е причина да запише притчите за добрия самарянин, блудния син и богатата и бедния Лазар.

След като прочетете Лука, което няма да ви отнеме повече от час и половина, вашето разбиране за истинското величие на Исуса ще бъде още по-голямо.

4. След това прочетете Евангелието от Йоан, което е много различно от останалите, но в някои отношения е най-хубавото от четирите. То е писано поне 50 години след Евангелието от Лука, през което време са станали много събития. Вече са отминали две поколения. Христовата църква се е установила въпреки страданията и трудностите... и на

Йоан е било внушено да запише най-скъпите си спомени, които да послужат за насърчение.

Когато прочетете и четирите евангелия, ще имате възможно най-доброто въведение в Библията. Ще бъдете подготвени да продължите с книгата „Деяния на апостолите“, да прочетете написаното от Лука за първата църква или, ако предпочитате, може да се върнете към Битие, за да разберете началото на трагедията на греха, чийто апогей е смъртта на Исус.

5. Потърсете разказите, които са стотици и телите им са смайващо разнообразни. В продължение на много години разказвам библейски приказки и разкази на децата. Като ги изучавам и след това предавам с опростен език, установявам определено, че Библията е най-впечатляващата книга. Тя просто сияе от интереса, скрит в нея. Опитайте и вие и ще откриете същото.

6. Библията е пълна и с биографии. Но за разлика от многото биографични книги тя разказва както за лошите, така и за добрите страни на описаните в нея герои.

Най-напред бихте могли да насочите вниманието си към Йосиф и да прочетете всичко, което е написано за него: от раждането му, като първороден син на Рахил, до славния ден, когато египетският фараон поставя съдбата на царството си в неговите ръце (Битие 37 до 50 глава).

След това прочетете за Мойсей, великият освободител на евреите, като проследите неговия път от деня, в който майка му го поставя в тръстикова кошче край водите на Нил, до мига, когато се качва на Синайската планина и говори „лице с лице“ с Бога. Книгата Изход (от 1 - 20, 24 и 31 до 36 глава) и Числа 10 до 27 глава ще ви дадат повече информация за живота на Мойсей.

С книгата Исус Навин ще преживеете много вълнуващи моменти от времето, когато той печели първата битка

срещу амаличаните (Изход 17:9-14), до превземането на Ерихон и цялата Палестина (Исус Навин, глави 1 до 24).

Давид ще обикнете от момента, когато той стъпва на библейската сцена като невинен млад овчар. Ще прочетете и последните му вълнуващи думи, които произнася в предсмъртния си час като цар на Израил. Неговата биография е най-старата в Стария завет, като представлява 1) 13 част от него (1 Царе 16 - 31 глава, цялата 2 Царе, а също и 3 Царе 1 и 2 глава).

Ако искате да научите повече за Соломон, прочут с мъдростта си и със заплата да раздели на две оспорваното бебе, прочетете първите 11 глави от третата книга на царете.

Илия е изтъкнат библейски герой. Той и неговият наследник Елисей са най-великите пророци на Израила през XIX век пр.Хр. Малцина като тях са знаели и могли да накарат Божията сила да работи за тях. Те предизвиквали падането на огън от небето, възкресявали са мъртви и са извършвали други чудеса (от третата книга на царете 17 глава до четвъртата книга на царете 13 глава).

В Новия завет най-забележителната биография е тази на Павел. Той излиза на библейската сцена в книгата Деяния на апостолите (7:58) като официален служител на Синедриона, одобряващ убиването на Стефан с камъни. След това става централна фигура в следващата глава и така остава до последния стих на книгата.

Първите три мисионерски пътувания на Павел са описани с големи подробности в неговия стремеж да занесе благовестието за Христос в Ерусалим, Дамаск, Антиохия, Тарсис, Атина, Коринт, Филипи, Ефес и Рим. Павел е великият евангелизатор от I век сл.Хр.

Друг много полезен подход към Библията е да се отнасяте към нея като към библиотека, в която трябва да напра-

вите различни проучвания. За тази цел е необходим добър ключ (или Конкорданс).

Много полезна е Библията с препратки, както и книгите „Библейски четива за дома“ или „Библията говори“ от У.Л.Емерсън.

С предложените Ви ценни съвети можете да изберете всяка от стотиците теми и да се запознаете със становището на Библията за тях. Можете да изследвате темата за молитвата, като Конкорданс (ключът на Библията) ще ви посочи стотици приложения на тази дума или на нейните синоними. Ще намерите имената на хората, които се молят, защо и кога са се молили и какъв е бил резултатът от молитвата им. От такова изследване ще научите причините, поради които Бог отговаря на молитвата, както и защо понякога не отговаря. Темата за вярата е също много интригуваща: Какво е вяра, как я оценява Бог и защо? Каква е нейната важност за християнския живот?

Послушанието и непослушанието е друга интересна тема. Ще срещнете още любов и омраза, вяроност и невяроност, алчност и щедрост, правда и несправедливост, радост и скръб.

Ще поискате да научите за Божията милост и Неговите отсъждания, важността на закона и благодатта и наградата за праведния и за невярващия.

Изключително интересна тема е пророчеството. В Библията са записани всички предсказания заедно с тяхното изпълнение. Нищо няма да засили вашето доверие в Библията от личното Ви уверение в изпълнението на дадените пророчества.

Ако сте настроен практично, потърсете всички позовавания на научните факти, които доказват, че Библията е била и винаги ще бъде много по-напред в съвременните изследвания. Ето и някои от тях:

„Той окачва Земята на нищо“ (Йов 26:7). Едва през 1530 г. Коперник е открил окачването на Земята в пространството.

„Той гледа до земните краища... За да претегля тежината на ветровете“ (Йов 28:24, 25). Едва през 1630 г. Галилей пръв е потвърдил, че въздухът има тегло.

„Защото колкото до живота на всяка твар, той е в кръвта ѝ“ (Левит 17:14).

„Небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се стопят“ (2 Петрово 3:10). Едва през последните години на учените стана ясно, че гибелта на планетата Земя е възможна посредством разцепването на атомните ядра, въпреки че Бог наистина може да има друг начин да доведе историята на земята до нейния огнен край.

Ако чувствате, че нямате време за определен вид изследване при поредното ви четене на Библията, поне продължете, докато намерите мисъл, която би трогнала душата ви.

„Продължавайте да четете, докато стигнете до стих, в който можете да усетите Божията заповед към вас за деня“ (д-р Джон Бонгъл).

Не се колебайте да подчертавате текстове в Библията, ако смятате, че това ви помага. Прегледното и внимателно подчертаване с различни цветове е помагало на мнозина.

Най-важен от всеки план и метод е духът, с който четете Библията! Ако подходите към нея критично и търсите само грешки и недостатъци, това няма да ви донесе никаква полза. Ако обаче четете Библията с молитва в сърцето си за Божие ръководство и благословение, вие ще откриете, че тя е не само безкраен източник на мъдрост и радост, но и „...извор на вода, която извира за вечен живот“ (Йоан 4:14).

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЯТ БОГ

Бог ни разкрива Библията

Библията е наречена Божия книга или Божие слово. Тя започва с Бога и завършва с Бога! Цялото ѝ съдържание се отнася за Него. Ако от страниците на Библията се премахне споменаването на Бога, от нея няма да остане много, което да си струва четенето.

Библията е Божие откровение, опит от Негова страна да ни покаже какъв е Бог и какви трябва да бъдат нашите отношения и връзки с Него. Наистина Библията не ни рисува точния портрет на Бога, който би могъл да се копира върху платно, камък или метал, за да не би хората да изпаднат в идолопоклонство, което Бог ненавижда. И най-скъпите изображения, които би могъл да направи човек, са нелепа карикатура на сияйния Бог и Господар на Вселената. Когато съпоставяше идолите с Бога, Еремия изрече: „Сребро, изковано в плочи, се донася от Тарсис и злато от Офир, изделено на художници и на златарски ръце - синьо и мораво за облеклото им, изцяло изработка на искусни хора. Но Господ е истинският Бог, живият Бог и вечният Цар“ (Еремия 10:9, 10).

Първото велико откровение за Бога е, че *Бог е жива личност!* Той не е просто идея, мит или рожба на въображението.

Господ е живо същество:

„Защото Той е живият Бог, Който е утвърден до века“ (Даниил 6:26).

Бог има и място за обитаване:

„Ти послушай от небето, от местообиталището Си“ (3 Царе 8:39).

Господ може да вижда и да чува:

„Защото очите на Господа са върху праведните и уши-те Му към тяхната молитва“ (1 Петрово 3:12).

Бог мисли и помни:

„Защото Той познава нашия състав, помни, че сме от пръст“ (Псалом 103:14).

Бог е щедър:

„Няма да лиши от никакво добро ходещите в незлобие“ (Псалом 84:11).

Бог бърза да ни помогне:

„Аз Съм Господ, твоят Бог, Който те учи за ползата ти, Който те води по пътя, по който трябва да ходиш“ (Исаия 48:17).

Бог е и достъпен:

„Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно“ (Евреи 4:16).

Второто откровение за Бога е, че Той е вечен! Той пребъдва. Не е просто днес тук, а утре да го няма.

„Исус Христос е същият вчера, днес и до века!“ (Евреи 13:8).

Никога не е имало време, когато Той да не е съществувал:

„Преди да се родят планините и да си дал съществуване на земята и Вселената, от века и до века Ти си Бог!“ (Псалом 90:2)

Никога не ще има време, когато Той ще престане да съществува:

„Защото вдигам ръката Си към небето и казвам: Заклевам се във вечния Си живот!“ (Второзаконие 32:40).

Божието царство е вечно:

„Твоето царство е вечно и владичеството Ти трае през всички родове!“ (Псалом 145:13).

Бог е безсмъртен:

„А на вечния Цар, на безсмъртния, невидимия, единствения Бог, да бъде чест и слава до вечни векове. Амин!“ (1Тим. 1:17).

Третото откровение е, че Бог е всемогъщ! Той разполага с всякаква сила:

„Богатствата и славата са от Теб и Ти владееш над всичко, в Твоята ръка е могъществото и силата и в Твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепяваш всички!“ (1Летописи 29:12).

Бог може да направи всичко:

„Зная, че всичко можеш и че никое Твое намерение не може да бъде възпрепятствано“ (Йов 42:2).

Господ постъпва според волята Си:

„Нашият Бог е на небето - прави всичко, що Му е угодно“.

За Бога няма невъзможни неща:

„А Исус ги погледна и им рече: За човеците това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно“ (Матей 19:26).

„Господ нашият Бог, Всемогъщият, царува“ (Откровение 19:6).

Господ разбира всичко:

„Разумът Му е безграничен...“ (Псалом 147:5).

Бог чува всяка дума:

„Защото докато думата е още на езика ми, ето, Господи, Ти я знаеш цялата!“ (Псалом 139:4).

Господ вижда всичко:

„Къде да отида от Твоя Дух? Или от присъствието Ти, къде да побегна? Ако възляза на Небето, Ти си там; ако си постеля в преизподнята и там си Ти; ако взема крилата на зората и се заселя в най-далечните краища на морето и там ще ме води ръката Ти“ (Псалом 139:7-10).

Мракът не скрива нищо от Бога:

„То и самата тъмнина не укрива нищо от Теб“ (Псалом 139:12).

Бог е източник и извор на всяко познание и мъдрост:

„О, колко е дълбоко богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му!“ (Римляни 11:33).

За Бога бъдещето е така ясно, както и миналото:

„Ето нещата, предсказани от начало, се сбъднаха и аз ви известявам нови; преди да се появят, казвам ви ги!“ (Исая 42:9).

Господ вижда края още от самото начало:

„Аз съм Бог..., Който от началото изявявам края и от древните времена нестаналите неща“ (Исая 46:10).

Напият Творец познава всички тайни:

„Той открива дълбоките и скрити неща. Той познава онова, което е в тъмнината, и светлината обитава с Него“ (Даниил 2:22).

Четвъртото откровение е, че **Бог е безкраен!** За Него няма ограничения във времето и пространството:

„Но Моята правда ще бъде до века и спасението Ми от родове в родове“ (Исая 51:8).

Бог е свят във всяка мисъл, слово и действие:

„Праведен е Господ във всичките Си пътища и благодарен във всичките Си дела“ (Псалом 145:17).

Божият вечно царство се управлява със съвършена правда:

„Правда и съд са основата на престола Му“ (Псалом 97:2).

Благостта на Бога е постоянна и безкрайна:

„Защото, ако и да изчезнат планините и да се поместят хълмовете, пак Моята благост няма да се оттегли от теб“ (Исая 54:10).

И милостта на Бога е безгранична:

„Но милостта на Бога е също от века и до века върху онези, които Му се боят“ (Псалом 103:17).

Божията любеща нежност е по-силна от родителската:

„Както баща жали чадата си, така Господ жали онези, които Му се боят“ (Псалом 103:13).

„Както един, когото утешава майка му, така аз ще ви утеша“ (Исая 66:13).

Такъв е Бог, разкрит в твоята Библия!

Господ е безпределно могъщ и безгранично състрадателен, безкрайно мъдър, но и безкрайно добър. Той е безмерно справедлив и Неговата милост е неизследима.

Това описание съвпада точно с думите, казани на Мойсей от Бога. Защото Мойсей копнееше да Го види. „Тогаваше рече Мойсей: Покажи ми, моля, славата Си“ (Изход 33:18). Бог обаче му каза, че това не може да стане. Никой смъртен не би могъл да види Бога в лице и да остане жив. Но, за да угоди на верния Си служител, Бог скри Мойсей в щепелна скала и го покри с ръката Си, докато Неговата слава преминаваше край това място:

„И Господ слезе в облака, застана там до него и прогласи Господното име. Господ замина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с верност. Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззакония, престъпления и грях, но никак не обезвинява виновния, въздава беззаконието на бащите върху чадата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение!“ (Изход 34:5-7).

Библията обрисова Бог като милостив, милосърден и дълготърпелив, Който изобилва с милост и верност.

Със Своето всемогъщество Той би могъл да бъде тиранин.

Със Своето всезнание Той би могъл да бъде непрощаващ.

Но Бог не е нито тиранин, нито злопаметен!

Това, че Бог е вечен, би могло да Го направи безразличен към нуждите на краткотрайните човешки същества, които живеят на микроскопично малка планета в сравнение с безкрайния всемир. Но, о чудо на чудесата. Цялата Му безгранична власт, мъдрост и познание са съчетани с безкрайна доброта, милост и верност така, че Бог е върховно Същество и единствено достойно за поклонението и преклонението на цялата Вселена!

„Защото този Бог е нашият Бог до вечни векове. Той ще ни ръководи дори до смъртта!“ (Псалом 48:14).

Чудният Творец

Бог е върховното Същество, Който е не само всемогъщ, познаващ всичко, вечен и безграничен, но и Творец на Вселената.

Това върховно Същество, което Библията нарича Бог, е първопричината на всичко съществуващо! Бог е архитект и проектант на всичко одушевено и неодушевено - от най-големите слънца до най-малкото насекомо. Той окачи звездите в Космоса и оцвети крилата на пеперудата. Творение на Неговите ръце са планините и невидимият атом.

„В началото Бог сътвори небето и земята“. С тези думи започва първият стих на Библията, като това велико потвърждение се повтаря многократно.

„Ти си Господ - само Ти! Ти са направил небето, небето на небесата и цялото им множество, земята и всичко по нея, моретата и всичко що е в тях и Ти оживотворяваш всичко това и на Теб се кланят небесните войства“ (Не-емия 9:6).

„Отдавна Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце са небесата“ (Псалом 102:25).

Чуйте призива на пророк Исая:

„Повдигнете очите си нагоре, та вижте, Кой е създал тези светила и извежда множеството им с брой? Той ги вика всичките по име чрез величието на силата Си и понеже е мощен във власт, нито едно от тях не липсва... Не знаеш ли,

не си ли чул, че Вечният Бог Йова, Създателят на земните краища, не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим!“ (Исаия 40:26-28).

На езическите жреци от Листра, които дойдоха да се поклонят пред Павел, апостолът каза:

„О, мъже, защо правите това. И ние сме със същото естество като вас и благовестяваме ви да се обърнете от тези суети към живия Бог, Който е направил небето и земята, морето и всичко, което е в тях“ (Деяния 14:15).

А на атиняните Павел заявява: „Бог, Който е създал света и всичко, що е в него, като е Господар на небето и земята..., сам Той дава на всички и живот, и дишане и всичко“ (Деяния 17:24, 25).

Апостол Йоан ни умолява:

„Бойте се от Бога и въздайте Нему слава! И поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори!“ (Откровение 14:7).

На въпроса как Бог е създал Вселената, в Библията е даден простият отговор:

„С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не става от видими неща“ (Евреи 1:3).

Текстът не посочва точно как Бог е сътворил всичко. Липсват подробности. Само научаваме, че Господ е създал видимите неща от невидимите. На нас по синтезиран начин е разкрита великата истина, че пренареждането на атомите може да променя естеството на елементите.

Колко време е било необходимо на Бога, за да извърши всяко едно от тези велики чудеса? Толкова, колкото е било необходимо да изрече думите на заповедите Си!

„Чрез Словото на Господа станаха небесата и чрез дишането на устата Му цялото им множество... Защото Той каза и стана, заповяда и затвърди се“ (Псалом 33:6-9).

„Хвалете Го вие, висши небеса, и води, които сте над небесата. Нека хвалят името на Господа, защото Той заповяда и те се създадоха“ (Псалом 148:4, 5).

Това не означава, че Бог е създал всичко във Вселената наведнъж. По-скоро думите на тези стихове разкриват Неговия творчески метод. Бог трябва да изрече Своето желание и след това атомите да се подредят според Неговата воля. Следователно на Бога не са необходими продължителни периоди, за да изпълни Своите цели. Той може да действа със забележителна бързина! Да се говори, че са нужни милиони години, за да се осъществи еволюцията на земята, както и за живота върху нея, означава да се поставя неоправдано ограничение на Божията сила. Защото Бог може да употреби времето, ако това Му е угодно, или пък по същия начин да не го използва.

Астрономите с могъщите си телескопи днес могат да фотографират светлината на звезда, която е съществувала преди милиони години. Но тази звезда вероятно е била сътворена само за миг „от диханието на Божиите уста!“

Когато Бог решил да създаде Земята, Той избрал шест дни, през които да свърши творческата Си дейност. Това бе Негово право. Бог не се е нуждал от 6 дни. За Него 6 минути и дори 6 секунди са били напълно достатъчни.

Защо Бог пожела да стори това за 6 дни, а не за 6 години или за 6 милиона години? Причината ще стане явна и разбираема, когато се прочетат събитията, описани в първите две глави на книгата Битие.

В първия ден Бог каза: „Да бъде светлина! И стана светлина“ (Битие 1:3). На втория ден Бог каза: „Да бъде простор посред водите, който да разделя вода от вода!“ (Битие 1:6).

На третия ден се появява сушата и тя веднага се покрива с растителност (1:9-12). На четвъртия ден Бог изрича: „Да бъдат светила на небесния простор!“ и тогава се появяват

слънцето и луната (1:14). На петия ден Бог нарежда: „Да произведе водата изобилно множество одушевени влечуги и птици да летят под небесния простор! И Бог създаде огромните китове“ (1:20, 21). В този миг птиците започват да пеят и моретата се изпълват с риби. Идва шестият ден и в него Бог изрича: „Да произведе земята одушевени животни, според видовете им, добитък, влечуги и земни зверове, според видовете им; и стана така“ (1:24).

Прекрасен беше светът, който Бог сътвори. Той бе изпълнен със съкровища и богатства - злато, сребро и скъпоценни камъни. В него имаше изобилие от храна - ядки, плодове и семена и чиста, искряща вода. Този свят бе царство на красотата с прекрасните си дървета, папрати и цветя, с великолепните си същества - птици, риби и животни от всеки вид и цвят.

И тогава, все още по време на шестия ден, когато всичко бе готово за Божия шедьовър на сътворението, Господ каза:

„Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие... И Бог създаде човека по Своя образ и по Божий образ го създаде, мъж и жена ги създаде“ (Битие 1:26, 27).

С тези думи Бог изпълни Своя първоначален замисъл според казаното от пророк Исая:

„Защото така казва Господ, Който сътвори небето, Този Бог, Който създаде земята, направи я и я утвърди; Който не я сътвори пустиня, но я създаде, за да се населява“ (Исаия 45:18).

Жителите на земята вече бяха създадени с чудотворната способност да се „плодят и размножават и да изпълнят земята и да я обладаят“ (Битие 1:28). Току-що изваяни от ръцете на Бога, те са били такива великолепни същества, че Библията говори за Адам и Ева като увенчани със слава и чест и „само малко по-долни от ангелите“ (Псалом 8:5).

С дадената им от Бога способност да виждат и чуват, да осезават и чувстват, да мислят и решават, да избират и да помнят, да разбират и обичат, Адам и Ева наистина бяха създадени по Божий образ. Те бяха във възможно най-близка степен Негови син и дъщеря и затова неизразимо скъпи за Бога.

Носейки тази мисъл в ума си, Давид казва:

„Познайте, че Господ е Бог. Той ни е направил и ние сме Негови. Негови люде сме и овце на пасището Му“ (Псалом 100:3).

Пророк Малахия посочва: „Нямаме ли всички ние един Отец, не един ли Бог ни е създал?“ (Малахия 2:10).

И все пак, защо на Бога са били необходими 6 дни, за да създаде света?

„Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива и затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изход 20:11).

Целият разказ за сътворението е даден във втора глава на книгата Битие:

„Така се свършиха небето, земята и цялото им войнство. На седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всички дела, които беше създал и сътворил“ (Битие 2:1-3).

Така Бог основа седмичния цикъл, но не за Себе Си, а за човека! Защото Бог проявяваше божествена загриженост за двете великолепни същества, които Той беше сътворил, Господ възнамеряваше всеки седми ден от техния живот да бъде посветен ден. Всяка събота трябваше да бъде ден за физическа почивка и за духовно възстановяване. Съботата трябваше да бъде ден, посветен на мисли за Бога. Освободени от ежедневните житейски задължения, Адам и Ева трябваше да прекарват седмия ден в разговори и общуване с Бога и да размишляват за Неговата благодост и любов.

Да, това е бил чудесен план! Бог и човек да бъдат свързани завинаги! Ако Адам и Ева и техните деца следваха заповедите на Бога, щяха да си спестят безброй скърби, а Божиите благословения щяха да бъдат завинаги техни.

За щастие тези благословения не са предложени единствено на Адам и Ева! Бог положи тези благословения в Своя неповторим и вечен мемориал на сътворението. Те са достъпни всеки седми ден през всичките векове досега! Можем да ги имаме и днес.

И ти, приятелю, можеш да ги споделиш, ако във всеки седми ден изречеш с желание:

„Елате да се поклоним и преклоним, да коленичим пред нашия Създател!“ (Псалом 95:6).

Ако искрено и с цяло сърце постъпваш така, благословенията на съботата ще бъдат и твои! Бог е обещал:

„Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята си воля в светия ми ден, и наречеш съботата наслада, света на Господа, почитаема и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа: и аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня в наследството на баща ти Яков. Защото устата Господни изрекоха това!“ (Исая 58:13, 14).

Върховен Законодател

Часът, в който Бог създаде Вселената, бе началото и на законите, на които бе подчинено нейното правилно съществуване. Без тези закони милиардите звезди и планети, пръснати от Божията ръка във Всемира, трябваше отдавна да са разрушени от катаклизмите на хаоса.

Някои от Божиите природни закони са ни известни и те носят имената на учените, които са ги открили. Например законът на Нютон за гравитацията, законът на Кеплер за движението на планетите, законът на Ом за отношенията на електрическите сили, законът на Снел за пречупването на светлината, законът на Бойл за газовете, на Грегор Мендел за наследствеността, законът на Айнщайн за относителността. Тези и още много закони не са човешки, а създадени от Бога. Учените само са ги открили! Но никой не знае откога съществуват.

Библията заявява дълбоката истина, че „само Един е Законодателят“ (Яков 4:12), и потвърждава, че това е Бог: „Защото Господ е наш Съдия и наш Законодател, Господ е наш Цар - Той ще ни спаси“ (Исая 33:22). Понеже е Бог на реда, Той „не е Бог на безредие, но на мир!“ (1Коринтяни 14:33).

Следователно, след като бе планирал движението на звездите със съвършена прецизност и наредил взаимодействието на молекулярните и атомните сили с безкрайна точ-

ност, беше съвсем естествено, когато Бог се зае да създава нашия свят и да го насели с нова раса от същества, Той да направи това в пълно съзвучие с основните закони на Неговия творчески план.

Когато Бог е казал: „Да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодносно дърво, което да ражда плод, според вида си, чието семе да е в него на земята“ (Битие 1:1), Бог изказва не просто желание, а закон, както много отдавна са открили специалистите градинари. Същото важи и за Неговата декларация: „Да произведе земята одушевени животни според видовете им, добитък, влечуги и земни зверове, според видовете им“ (Битие 1:24). Тук е постулиран законът за наследствеността, който кара съвременните биолози да свидетелстват за него с удивление. И когато Бог каза на Адам да не яде от дървото за познанието на доброто и злото, Той му разкри и фундаменталния закон, че неподчинението води до наказание: „защото заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23).

Животът на Земята се управлява от закони, които не са написани върху хартия, пергамент или камък. Това обаче не ги прави по-малко действителни. Основателно е да се предполага, че Бог е предал на Адам познанията за великите принципи на праведния живот, принципи, които по-късно бяха възплътени в десетте Божии заповеди. Сигурно е, че и Авраам е познавал тези принципи, защото 400 години преди Синай Бог каза: „Понеже Авраам послуша гласа Ми и упазва заръчванията Ми, заповедите Ми, повеленията и законите Ми“ (Битие 26:5).

По време на тежкото робство на Израил в Египет Божиите нравствени и етични норми на поведение постепенно биват забравени, поради което повторното им заявяване става крайно необходимо! От тук и величествената сцена „на Божията планина“, където Върховният Законодател слиза,

говори с Мойсей и му дава „двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст“ (Изход 33:18).

На тези плочи са написани десет Божии заповеди, които са предвидени за благополучието на човека, като го насочват в пътя на правдата и го пазят от злото.

Тези десет заповеди ще намерите в Изход 20:3-17. Запомнете ги! Бог ги е предвидил за ваше добро! Ето ги:

1. Да нямаш други богове освен Мен!

Бог трябва да бъде на първо място в нашия живот.

2. Не си прави кумир или каквото и да е подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата, под земята. Да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз, Господ, съм ревнив Бог, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата им до трето и четвърто поколение на онези, които Ме мразят. Но показвам милост към хиляда поколения на онези, които Ме любят и пазят заповедите Ми!

Бог няма да позволи на съперник да приеме поклонението, което се полага само за Него! Не трябва да се покланяме на идоли, изображения, хора, богатство или каквото и да е светско заблуждение. Нашето поклонение трябва да принадлежи единствено на Бога!

3. Не изговаряй напразно името на Господа твоя Бог, защото Господ няма да смята безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му.

Към Божия авторитет трябва да бъдем почтителни. Произволното произнасяне на името Му като заклинание или просто като заместител на нещо е тежък грях в Неговите очи.

4. Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти,

нито чужденецът, който е отвътре вратите ти. Защото в шест дни направи Господ небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива. Затова Господ благослови съботния ден и го освети.

Тази най-дълга от всички заповеди ни задължава да помним деня на почивката и поклонението, който ден Бог освети в началото заради доброто на човека. Седмият ден на всяка седмица трябва да се разглежда като свят ден, Божий ден, като ден на особено общение и връзка с Него.

5. Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която Господ, твоят Бог, ти дава!

Трябва да бъдем изпълнени с уважение към нашите родители, както се изисква от законите и реда на дома.

6. Не убивай!

Трябва да ценим живота на другите, както ценим своя живот. Не трябва да изпитваме омраза към никого. В сърцата ни не трябва да има помисли за убийство.

7. Не прелюбодействай!

Трябва да носим чисти помисли и да бъдем чисти във всички наши постъпки, като избягваме дори похватата на греховни мисли.

8. Не кради!

Трябва да бъдем честни във всичките си взаимоотношения с нашите ближни, в работата, по отношение на парите и в службата си за Бога и за хората.

9. Не свидетелствай лъжливо против ближния си!

Трябва да бъдем искрени винаги и при всички обстоятелства. „действаши истинно в любов“ (Ефесяни 4:17).

10. Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито какво и да е нещо, което е на ближния ти!

Трябва да бъдем доволни от онова, което Бог ни е дал, без да завиждаме на онези, които материално са по-добре от

нас. Трябва да бъдем щедри, а не лакомии, внимателни, а не егоисти.

Такъв е Божият закон, разкрит в твоята Библия. Неговите заповеди са изречени на обикновен език, но са съвършени. Проникновенията на закона са толкова дълбоки, че „...издирват помислите и повеленията на сърцето“ (Евреи 4:12).

Преди стотици години псалмистът Давид е писал:

„Законът Господен е съвършен, възвръща душата; изявлението Господно е вярно, дава мъдрост на простия“ (Псалом 19:7).

„Колко обичам Твоя закон, цял ден се поучавам в него“ (Псалом 119:97).

„Отвори очите ми, за да гледам чудесните неща в Твоя закон!“ (Псалом 119:18).

Апостол Павел нарича Божия закон „свят, справедлив и добър“, а Яков го обяви за „съвършен закон на свободата“ (Яков 1:25).

Божият закон наистина е дори и повече. Той е бил поставен от върховния Законодател и предназначен да отговори на нуждите на съществата, които Бог бе създал и които обича толкова много.

Десетте Божии заповеди обаче са били пренебрегвани прекомерно дълго от много хора!

„Онова, от което се нуждаем днес, е втълпяването на безсмъртните уроци на десетте Божии заповеди и проповедта на планината... Това е най-сигурното противодействие, което би овладяло надигащата се вълна на беззаконието“ (Едгар Хувър).

Според общественика Джон Дюрет „Бедственото състояние на нещата в съвременния свят се дължи на нарушаването на Божиите заповеди. Само когато хората съобразят своя обществен и личен живот с Божия закон (както е раз-

крит в Стария завет и показан в живота на Исус Христос), само тогава на Земята ще настъпят мир, правда и разум.“

В разговор с могъщия холивудски филмов продуцент Сесил де Мил, който разговор проведохме в неговия кабинет, той сподели, че е направил епичната филмова суперпродукция по книгата „Изход“ не за пари (печалбата била дадена за благотворителни цели), а защото бил убеден, че пренебрегването на десетте Божии заповеди е единствената причина за детската и младежката престъпност.

Цитираните известни мъже, както и много други, откриват Божията цел и намерение, дадени в Неговите заповеди. Те чувстват великата истина, изречена преди векове от Мойсей:

„Господ ни заповяда да вършим всички тези заповеди и да се боим от Господа, нашия Бог, за да ни бъде всякога добре и за да пази Той живота ни, както прави и днес“ (Второзаконие 6:24).

Бог ни даде Своя Закон за благословение!

„Блажен онзи човек, който не ходи по съвета на нечестивите и в пътя на грешните не стои и в събранието на присмивателите не седи, но се наслаждава в закона на Господа и в Неговия закон се поучава ден и нощ. Ще бъде като дърво, посадено при потоци води, което дава плода си на времето му и чийто лист не повяхва. Във всичко, което върши, ще благоуспява!“ (Псалом 1:1-3).

Важността на закона е повторена в последния стих във вашата Библия:

„Блажени са онези, които изпълняват тези заповеди, за да имат право да дойдат при дървото на живота и да влязат през портите на града!“ (Откровение 22:14).

Този, Който ни обича вечно

От всички определения за Бога, които Библията дава, няма по-чудно от това, изразено с трите кратки думи: „Бог е любов!“ (1Йоаново 4:8).

В тези думи наистина се съдържа най-висшето откровение за Него. Бог не само притежава цялата сила и мъдрост, Той не само е безкраен в своята доброта и правда, но е и Изворът на любовта.

Бог е великият Творец, върховният Законодател и вечно любящият Баща! В своя коментар върху Евангелието от Йоан публицистът Годет пише: „Това е зачатие на земята в най-съкровените дълбини на небето. Бог от цялата вечност е преди всичко Отец - с други думи любов!“

„Любовта наистина е истинската същност на Бога! Любовта е Неговото естество и Начало. Каквото Бог възнамерява, това го прави любовта. Тя е висшият ръководен принцип на всички Негови действия.“ Любовта е висшето взаимоотношение между Бога и целия сътворен живот - тя е израз на отношението между личностите на вечно благословеното Триединство. Ако Божието естество би могло да се изрази само с една дума, тя би била *любов!*

И понеже Бог е любов, Той реши да приеме човешка плът и в лицето на Исус да живее на земята като обикновен човек.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот!“ (Йоан 3:16).

Защо Бог постъпи така? Единственият точен отговор е, защото е любов! Защото само с непозната за нас любов можеше да спаси човешката раса от оковите на греха, от робството, в което човечеството бе попаднало в резултат на трагедията, описана в третата глава на книгата Битие.

Жителите на Земята бяха творения на Божиите ръце и Той ги обичаше, като ги съжаляваше за скърбите и страданията, които ги бяха сполетели. Бог копнееше да ги върне отново към пълно общение с Него, както беше в дните на Адам и Ева в Едемската градина.

Човекът не можеше да възстанови своето предишно състояние, защото беше затънал дълбоко в греха. Той бе нравствено отслабен от грехопадението и обречен да умре (Битие 2:17). Нямаше друг изход за спасение, освен Бог да поеме върху Себе Си наказанието, предвидено за нарушителите закона! Наистина Бог би могъл да пренебрегне Своя закон и да каже, че той (законът) вече не е валиден. Ако обаче беше постъпил така, Господ щеше да застраши основите, на които се градеше управлението на Неговата необятна Вселена.

Наказанието за непокорството е смърт, като тази цена трябваше да се заплати или от виновния, или от Законодателя.

Понеже Бог е любов, Той избра второто решение, въпреки че това решение водеше към Голгота. И в предвиденото в предвечния спасителен план време Господ Исус дойде на земята, за да обитава сред сътворената от Него човешка раса.

„Бог в Христа примиряваше света със Себе Си“ (2 Коринтяни 5:19).

Това беше кратък земен престой, но също изпълнен с Божия любов. През целия Си живот, от Назарет до планината Елион, Исус уверяваше човечеството в Своята безсмъртна любов. От любещото Му сърце в непрекъснат поток се изливаха думи на нежност и дела на милосърдие. Подобно на добрия самарянин от притчата Той превързваше раните на Своите врагове. Неговата благодатна милост обгръщаше бедните, болните и отхвърлените. Той обичаше децата, младите и старите. И когато повика при Себе Си дете, Исус каза: „Също така не е по волята на Отца ви, Който е на небесата, да загине ни един от тези малките“ (Матей 18:14). „Оставете децата да дойдат при Мен, защото на такива е царството Божие“. Само онзи, чието сърце прелива от любов, би могъл да изрече такива думи. Когато Исус срещна богатия младеж, обикна го: „А Исус, като го погледна, възлюби го“ (Марко 10:21).

„Сигурно много Го е обичал!“, бяха думите на събратите се в дома на Мария и Марта, хора, които видяха Исус да плаче за брат им Лазар.

Любовта бе главната тема на Исусовите поучения. Той учеше учениците Си да обичат не само своите приятели, но и враговете си. Те трябваше да вършат добро на онези, които ги мразеха, и да се молят за хората, които им причиняваха зло (Матей 5:44). Те трябваше да обичат Бога с цялото си сърце, душа, ум и сила, а също и ближните си както себе си. „А който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми и аз ще го възлюбя“ (Йоан 14:21). „Защото сам Отец ви люби, понеже възлюбихте Мен“ (Йоан 16:27).

Исус учеше хората да наричат Бота „Отец“, което за повечето от тях беше нова представа. Защото толкова се бяха отдалечили от Бога, че всички си Го представяха като строг, жесток и недостъпен. Но Исус им показа, че Бог не е такъв, а е нежен, мил и внимателен Баща. Исус им заръча:

„Когато се молите, казвайте: Отче наш, Който си в небесата...“ (Матей 6:9-13).

Исус ни показа, че много от нас са като блудния син, който напусна дома си горд и самонадеян, за да изпита удоволствията на греха. Но понесе само бедни и скърби. И ако всички се покаят и обърнат към Бога, ще намерят любящ Небесен Баща, Който ги очаква с отворени обятия!

Когато завърши Своето откровение за Божията любов, Исус пое пътя към кръста. На Голгота - като Божий Син и в същото време като единственият безгрешен представител на нашата раса, съчетал божественото и човешкото естество, Христос принесе пълна, съвършена и всепокриваща жертва за всичките грехове на човешките. Цената за греха на хората бе заплатена с кръвта на Божия Син и на безгрешния Човешки Син Исус!

„Защото както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни“ (Римляни 5:19).

Тази жертва в никакъв случай не бе предназначена да умилостиви разгневно божество. По-скоро Бог се принасяше в жертва.

„...Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога...“ (Евреи 9:14).

Само жертвата на Христос бе доброволна.

„Човешкият Син не дойде да Му служат, но сам да послужи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Матей 20:28).

„Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам!“ (Йоан 10:18).

„Нашият велик Бог и Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие“ (Тит 2:13, 14).

„Който даде Себе Си заради нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят, според волята на нашия Бог и Отец“ (Галатяни 1:4).

Истина с тази саможертва, израз на най-висшо самоотрицание и любов, Бог дава живот, за да могат и другите да живеят. Какво е струвало това превъплъщение за Бога Отец, ние никога няма да узнаем. Какво е означавало за Бога Син, Който трябваше да умре заради човечеството, също ще остане загадка. Дори ангелите не я разбират.

„Бог, Който заради нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2 Коринт. 5:21).

„Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет заради нас“ (Галатяни 3:13).

„Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония, на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме... и Господ на Него възложи беззаконията на всички ни...“ (Исаия 53:5, 6).

Какви ужасни страдания е изпитал Спасителят, понасяйки нашите грехове, ние никога няма да узнаем! Но сигурно са достигнали границата на възможното. Ето и мнението на един свещенослужител:

„Човекът такъв, какъвто е, не може да почувства пълния смисъл на смъртта, но Христос в Своето безгрешно съвършенство напълно е разбирал нейния ужас. В този факт се крие и обяснението за неизмеримата разлика между смъртта на Христос, просто като смърт, и гибелта на най-святия от мъчениците.“

Върху Исус, Който идваше от Бога, с мъдростта и съзнанието на Неговия Небесен Отец и с цялата деликатна чувствителност на съвършения Си характер, се стовари ужасното бреме на наказанието за греха. В Библията е дадена истината за нашия откуп. За нас е платена цена, и то каква цена!

Само съвършена любов, каквато може да съществува единствено в сърцето на Този, Който ни обича вечно, би

могла да предвиди спасителния план и да преживее толкова трудности, за да го доведе до окончателното му изпълнение. Опитвайки се да посочи смисъла на тази изумителна саможертва, апостол Павел пише до жителите на Филипи:

„Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи твърдо равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образа на слуга и стана подобен на човешките. И като се намери в човешкия образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова Бог Го превъзвиси и Му даде името, което е над всяко друго име. Така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца“ (Филипяни 2:6-11).

На Голгота Бог прекара мост над пропастта, която бе издълбана от греха и която разделяше Господ от хората!

„И Христос един път пострада за греховете, Праведният за несправедните, за да ни приведе при Бога“ (1 Петрово 3:13).

Заради чудото и славата на жертвата и заради силата на любовта, разкрита чрез нея, отново погледнете към Исус, Който виси на кръста. Погледнете на Него, в Чиито ръце е цялата истина, как умря заради всички, които живеят в грях! Погледнете Твореца и Създателя на светлината как умря за живеещите в мрак. Погледнете как олицетворението на мъдростта умря заради невежите и несмислените. Вижте как изворът на живота предаде Себе Си на смърт заради мъртвите в греха! Погледнете олицетворението на светостта, чистотата и правдата как даде живота си заради нечистите и несправедните! Погледнете на всемогущия Господар на Вселената как умря за заблудените и слабите. Погледнете на Него, Който целият е любов, как предаде Своето окървавено тяло в жертва върху презрения и проклет олтар на кръста.

Това е Любовта, Която дълготърпи, Любовта, прикована към кръста и умираща, за да могат порочните, мразещите и презрените да бъдат спасени.

„Помогни ни, Господи, да проумеем това!“ е молитвата на д-р Диксън в книгата му „Славата на кръста“. Цялата Истина, Светлина, Живот, Мъдрост, Сила и Святост, цялата Любов, въплътена в един Човек, Който отдава живота Си за неверните, за заслепените, за мъртвите, за слабите, невярващите и за необичащите. След всичко това можем и трябва да се опитаме да разберем поне донякъде какво всъщност представлява, в неговия най-дълбок смисъл, кръстът на Христос.

Читателю, преди да прелистиш следващите страници, благодари на Бога за Неговия неизказано безценен дар. Благодари Му за любовта, която Го накара да слезе от небесата и да умре на Голгота заради твоите грехове и за твоето изкупление!

Славен Спасител

Наистина славно е спасението, което ни предлага Библията. В нея има чудесни вести за избавление не само от наказанието на греха, но и от неговата власт. Тези добри новини са за всеки, за всякъде и за всяка епоха!

И ти, читателю, при никакви обстоятелства не трябва да чувстваш, че си изоставен, че Божията промисъл не се отнася за теб:

„Бог, нашият Спасител, Който иска да се спасят всички хора и да достигнат до познание на истината. Защото има само един Бог и само един Ходатай между Бога и човеците, Човекът Исус Христос, Който, като своевременно свидетелство за това, даде Себе Си откуп за всички“ (1 Тим. 2:3-6).

И тази велика истина е повтаряна многократно. Ето какво казва апостол Павел в посланието си до Тит:

„Защото се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци“ (Тит 2:11).

„Но виждаме Исус, Който е бил направен малко по-долен от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат за всеки човек“ (Евреи 2:9).

Бог „Го предаде за всички ни“ (Римляни 8:32). „Понеже няма разлика между юдеин и грък, защото същият Господ е Господ на всички, богат към всички, които Го призо-

вават. Защото всеки, който призове Господното име, ще се спаси!“ (Римляни 10:12, 13).

Когато Исус умря на Голгота, Той примири света с Бога (2 Коринт. 5:19). Той заплати цената на греха и вече има мост над издълбаната от греха бездна! Поради това никой няма никакво извинение за извършен от него грях и че с него сам се е откъснал от Бога. Исус направи възможно възвръщането на греховната раса към пълно общение с Бога. Като Божий Син и като Човешки Син Той стана „пътят, истината и животът“. Стана обратният път към Бога, път за всеки човек, за всички времена! Това е обобщено и кристализирано в редовете на Библията в нейния златен стих:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

Колко ли трогателно са звучали тези думи за първите ученици? Думата „всеки“ е означавала обещание както за рибаря, така и за равина и свещеника; както за малките хора от Галилея, така и за господарите от Синедриона и Ерусалим. Това е обещание за купия, слепия, сакатия и прокажения. Никой не е отхвърлен или забравен, стига само да повярва в Исуса. И когато в деня на Петдесетницата Петър видя край себе си множество от непознати от всеки народ под небето, в съзнанието му просветнаха същите думи на любов и обещание:

„И всеки, който призове името Господно, ще се спаси“ (Деяния 2:21).

Апостол Петър си припомня тези благословени думи и когато отива в дома на римския центурион. И като започна да проповядва Христос пред събралите се в този дом, каза следното:

„За Исуса свидетелстват всички пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си“ (Деяния 10:43).

И последното послание в Библията ни напомня за същата благодатна покана към всички:

„Аз, Исус, изпратих ангела Си да ви засвидетелства това за църквите... И Духът, и невестата казват: Дойди! И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром от водата на живота!“ (Откровение 22:16, 17).

Някои думи са силни, други са по-дълбоки, но никоя не е по-всеобхватна от „Който иска!“ Тази фраза превръща Божия план за спасението в личен за всеки човек. В този план е включен всеки човек, живеещ на земята. Никой не е пропуснат; никой мъж, никоя жена или дете!

Абсолютно е сигурно, че и ти, драги читателю, си включен в него!

Навсякъде, където срещнеш в своята Библия думата „който“, можеш спокойно да я замениш с твоето собствено име, защото всеобхватната покана на спасението е предложена на цялата човешка раса! На бедния и богатия, на болния и здравия, на образования и неукия. На работници, бизнесмени, миньори, чиновници, дърводелци, моряци, актьори, професори, писатели, проповедници. На всички!...

Какъвто и да си, където и да живееш, Божията покана за спасение е отправена към теб! Няма значение колко голям грешник си бил - Бог те приема такъв, какъвто си! Ако чувстваш, че животът ти е бил твърде греховен, за да може Той да те приеме, отвори посланието към Римляните 5:6 и прочети благословеното уверение: „Понеже на надлежното време Христос умря за нечестивите.“

Ако смяташ, че си затънал твърде дълбоко в греха, спомни си стиха:

„Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас!“ (Римляни 5:8).

Ако чувстваш, че си бил много несправедлив, груб и жесток, поради което Бог не би могъл да те приеме в царството Си, не се безпокой:

„И Христос един път пострада за греховете, Праведния за неправедните, за да ни приведе при Бога, бидейки умъртвен по плът, а оживотворен по дух“ (1 Петрово 3:18).

Ако мислиш, че си паднал толкова ниско, че дори Христовата любов не може да те достигне, решително грешии:

„Затова и може да спасява свършено тези, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях“ (Евреи 7:25).

Джон Бънин, прочут английски писател от времето на Просвещението (съвременник е на Джон Милтън и Оливър Кромвел, всеки от които е своеобразен връх в литературата и в политиката на Англия от XVII век), е писал:

„Ако Бог беше написал със собствената Си ръка: „Ако Джон Бънин дойде при Мен, аз ще го спася!“, щях да се колебая, защото щях да кажа: „Това сигурно не съм аз, а някой друг със същото име, защото не може да бъде този окаян грешник, какъвто съм“, но когато Бог казва „всеки“, аз зная, че в тази дума съм аз, Джон Бънин.“

Апостол Павел ни уверява, че там, „където грехът се умножи, благодатта се преумножава“ (Римл. 5:20)! Казва че няма грешник, който Христос да не може да спаси! Неговата благодат е достатъчна за всяка нужда и според всеки отделен случай.

Чарлз Спържън пише следното:

„Бях чел за човек, който сънувал религиозен сън, когато бил много потиснат. Човекът се видял във външния двор на небесното царство, когато блестящо множество се приближавало до него, пеейки химни на прослава и носейки знамена на победата. Хората отминали покрай него и всички влезли през небесните порти. В далечината чувал нежната мелодия на музика, идваща от техните песни.

- Кой са тези?, попитал той един ангел.

- Това е благочестивото братство на пророците.

- Уви, аз не съм един от тях и никога няма да бъда, защото не мога да вляза след тях.

Минало време и се появила друга група хора, не по-малко блестяща от първата. Когато преминала през портата, чули се викове и приветствени възгласи.

- Кой са тези?, отново попитал човекът.

- Това са апостолите!, бил отговорът.

- Уви, казал човекът, и тук не мога да намеря място.

Въпреки това все пак се надявал, че ще може да влезе през портите на небесния град. Но и следващото множество било от благородната група на мъчениците, а той не можел да се присъедини към тях и да размахва палмова вейка.

Накрая видял огромно множество, много по-голямо от предишните. Пред всички вървяла жената, която била голяма грешница, и разбойникът, който умрял до Христос на Голгота. Когато се вгледал, видял сред това множество Манасия и разпознал още много други като него. А когато преминавали съвсем близо край него и влизали през портата, той виждал, какви хора са това и се замислил: „Сигурно за тези няма да има възгласи на радост.“ Но за негова изненада цялото небе се разтърсило от седмokratни приветствия,

когато тези хора влизали в града. Тогава ангелът се приближил и му казал:

- Това са големите грешници, спасени от голямата благодат.

- Благословен да е Господ!, извикал човекът. Значи и аз мога да вляза заедно с тях!“

Да, можем да влезем и ти, и аз! Може да влезе всеки, който иска да приеме Божията благодатна покана за спасение чрез Исус Христос. Това няма да струва нищо, защото Бог ни подарява това спасение! Този най-велик небесен дар ни е даден даром! Да благодарим на Бога, че „с Неговата благодат се оправдават даром, чрез изкуплението, което е в Христа Исуса!“ (Римляни 3:24).

Бог приема и поканва всички:

„За похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил във възлюбления Си, в Когото имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат“ (Ефесяни 1:6, 7).

И Павел дава следните думи: „Бог обаче, Който е богат с милост поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си съживи ни заедно с Христос ..., за да показва през идните векове премногото богатство на Своята благодат чрез добрините Си към нас в Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога!“ (Ефесяни 2:4-8).

Дълбоко и горчиво се мамят всички, които мислят, че трябва да направят нещо, за да спечелят благоразположението на Бога и така да доведат Неговата сила в живота си. Никакви пари, дълги пътувания до свети места, болезнени самонаказания или пожертвувателна служба и дори стриктно и безкомпромисно изпълнение на Неговите заповеди не мо-

же да бъде цена за чудното Му спасение! Това спасение трябва да се приеме като дар!

Богат млад човек, заради някакъв бас, тръгнал по главната улица на родния си град и предлагал на минувачите банкноти с най-висока стойност. Никой не си вземал, защото всички мислели, че са фалшиви - нали ги давал ей така, без нищо! Защото хората си мислели, че никой няма да дава на вятъра истински пари. Парите обаче били истински и хората, на които били предлагани, пропуснали голямата възможност в своя живот.

По същия начин се предлага и Божията благодат. Най-доброто, което някога е правено. И ние трябва да внимаваме да не го оценим несериозно само заради това, че ни се дава даром.

Вероятно се чудите какво би трябвало да направите? Може би и вие се питате като началника на затвора във Филипи:

„Що трябва да сторя, за да се спася?“ (Деяния 16:30).

Има само един отговор! Той е същият, който Павел и Сила дадоха на окаяния и треперещ тъмничар, докато затворът все още се тресеше от земетресението:

„Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш!“ (Деяния 16:31).

Това е толкова просто и лесно. Повярвай! Повярвайте в Божието слово! Приемете това, което то предлага. Петър казва:

„Вярваме, че ние ще се спасим чрез благодатта на Господа Исус, също както и те!“ (Деяния 15:11).

На етиопския велможа, който помоли за кръщение, Филип рече:

„Ако вярваш от все сърце, можеш. И той отговори: Вярвам, че Исус Христос е Син Божи!“ (Деяния 8:37).

Ще отбележим и най-важното: Не е достатъчно да кажем: „Аз вярвам, че Исус Христос е действителна личност!“, или „вярвам, че Исус е бил добър човек“ или дори „вярвам, че Исус Христос е умрял и възкръснал отново“. Нужно е да кажем високо и на всички:

„Вярвам, че Исус Христос е Божий Син!“

Приемането на божествеността на Христос е било паролата на Апостолската църква. Това е било основната декларация на вярата. И е означавало приемането на Божието спасение! Най-голямото откритие, което всеки човек (мъж и жена) може да направи, е да види в Христос Божия Син. Това е единственият начин да получим спасение и да доведем в живота си цялата сила и благословение, които Бог ни обещава. Приемете Христос като Син на Бога, вижте в Неговия живот и смърт любовта на Бога да изкупи съгрешилото човечество и тогава Бог, зарадван, че сте Го намерили, ще ви приеме като Свои чада и чрез Своя Свети Дух ще влезе и ще обитава в сърцата ви (Йоан 14:23).

В третата глава на книгата Откровение ще намерите обобщението на тази великолесна идея, особено в изящните стихове, които описват Исус като стоящ пред вратата на нашето сърце:

„Ето, стоя пред вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мен!“ (Откровение 3:20).

Каква неопишуемо красива картина! Божият Син, Творецът на небесата и на земята, върховният Законодател и Този, Който ни обича, вечно да се моли с нежност, любов и кротост пред вратите на едно сърце от най-обикновените му създания!

Исус чука, зове, чака и се надява!

В Исусовото сърце има само любов. В ръцете Си държи най-богатия небесен дар - спасението. Прощаване за всички минали грехове и силата за благороден и праведен живот. Тези ръце носят обещанието за вечен живот!

„Отвори вратата! Позволи Ми да вляза!“

Чия врата? Вратата на всяко сърце. Вратата на твоето сърце! Как ще отговориш?

Вечен приятел

Приемането на Исус за личен приятел може да стане началото на приятелство, което ще продължи и във вечността!

„Вие сте Мои приятели“, казва Исус на Своите ученици. Не слуги, а приятели на Господаря на небето! А те бяха прости рибари, бирници и обикновени хора. Въпреки несравнимото различие в произхода Исус се радваше на тяхното приятелство и ги обичаше:

„Исус, знаейки, че е настъпил часът Му да премине от този свят към Отца, като беше възлюбил своите, които бяха на света, докрай ги възлюби“ (Йоан 13:1).

Такова близко и вечно приятелство Исус предлага на всички, които повярват в Него! Той го предлага и на теб, като желае да стане твой Приятел! „Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя“ е Неговото обещание.

Това обещание бе дадено най-напред на Яков в много тежък час от неговия живот, когато бягаше от дома си, след като бе тежко съгрешил против брат си Исав. Яков сигурно си е мислил, че Бог Го е изличил от списъка на Своите приятели. Но, уморен от бягството, заспива и същата нощ в съня си вижда стълба между небето и земята, по която се качват и слизат ангели. По този начин Бог му показва, че връзката между тях не е прекъсната! Яков можеше да се върне по обратния път, неговото покаяние, и Бог му каза след това:

„Ето, аз съм с теб и ще те пазя, където и да отидеш, и ще те върна пак в тази земя; защото няма да те оставя, докато не извърши това, за което ти говорих“ (Битие 28:15).

Когато пастирят е край стадото си, никакъв див звяр или хищна птица не може да отмъкне овца. Така и Исус стои и пази Своето стадо! И никакъв враг не може да стори нищо дори и на най-малкия Му приятел, когато Исус е край него! А Той ще бъде край приятелите Си дълго, много дълго... Ще ги пази винаги!

Това уверение за дълготрайно приятелство не е по-малко истинско и ценно, въпреки че Исус вече не е на Земята, както беше преди 19 века. Въпреки че сега е на небето „отдясно на Бога“ няма неща, които стават на планетата Земя и които Той да не знае! Също няма и неща в живота на Неговите последователи, които Исус да не знае!

Това важи и за теб, приятелю! И понеже Исус знае, обича и пребъдва вечно, затова и „може да спасява свършено тези, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях“ (Евреи 7:25).

Исус ни се посочва като „велик първосвещеник“, Който служи в небесното светилище. Авторът на посланието към евреите добавя, че:

„Той трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилоствение за греховете на хората. Понеже сам пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага“ (Евреи 2:17, 18).

И след възнесението Си на небето Исус не се откъсна от човечеството и от всички негови проблеми. Напротив, още повече ни помага! Понеже беше страдал толкова много, можем да бъдем уверени, че Исус ни разбира, когато и ние страдаме. И пак поради страшните изкушения, на които беше подложен, със сигурност можем да твърдим, че Той

може да ни разбере и да ни помогне всеки път, когато и ние изпаднем в изкушение.

„И тъй, като имаме велик Първосвещеник Исус, Божият Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали. Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно“ (Евреи 4:14-16).

Така Исус е не само способен, но и очакващ с нетърпение възможността да стане наш Приятел. Той не се е променил! Неговата любов е също толкова силна, Неговото съчувствие е все така дълбоко, както някога! И днес Исус с нетърпение иска да ни помогне, както бе помагал на всички по времето на своето пребиваване на Земята като обикновен човек!

В книгата Притчи е дадена следната истина:

„Приятел обича всякога, а брат се ражда за време на нужда“ (Притчи 17:17).

Колко е вярна тази истина за Исуса! Той обича всякога и е роден за времена на нужди и премедия. Тази истина се повтаря многократно в Библията:

„В 6 беди ще те избави, дори в седмата няма да те докосне зло!“ (Йов 5:19).

„И Господ ще бъде прибежище на угнетените, прибежище в скръбни времена“ (Псалом 9:9).

„Но избавлението на праведните е от Господа. Той им е крепост във време на беда“ (Псалом 37:39).

„Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия..., защото Той ще те избави от примката на ловца и от гибелен мор. С перата Си ще

те покрива и под крилата Му ще прибегнеш. Неговата верност е щит и закрила. Няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети денем, от мор, който ходи в тъмнина, от погибел, която опустошава сред пладне. Хиляда души ще падат от лявата ти страна и десет хиляди до десницата ти, но до тебе няма да се приближи... Понеже си казал: Господ е прибежище мое и си направил Всевишния обиталището си, затова няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти. Защото ще заповяда на ангелите Си за теб да те пазят във всичките ти пътища!“ (Псалом 91:1-11).

Какви прекрасни уверения! На тях може да се разчита, както и на Този, Който ги каза и ги остави записани за окуражаване на Неговия народ от всички епохи! И ако в този момент по една или друга причина си разтревожен, объркан и изплашен, това може да се дължи и на факта, че си забравил какъв Приятел имаш, Който никога няма да те забрави и винаги ще ти помага!

В твоята Библия пише че Исус е „...винаги изпитана помощ в напасти“ (Псалом 46:1). Тогава защо да не повярваме на думите Му и без страх да пристъпим към трона на благодатта, за да Му кажем всичко, което се таи в сърцето ни? Понякога, също като патриарха Йов, Божиите чада са призовани да преминат през времена на изпитания и трудности. Над тях пада мрак и бъдещето им изглежда осеяно с прежеждия. Вярата и верността им се изпитват до възможния предел. Но Бог никога не ги напуска и от невидими места „бди над Своите“. Бог винаги е верен и истинен и затова чак подходящия момент, за да им се притече на помощ!

Ако и ти в този момент си в такова изпитание, не губи вяра в твоя Приятел! Кажи като Йов:

„Ако и да ме убие, аз пак ще Го чакам!“ (Йов 13:15).

Нощта не може да продължава вечно! Зората със сигурност ще настъпи. И ако в твоя живот реката Йордан изглежда

да непреодолима, Исус ще отвори път през придошлите ѝ води.

Нощта не може да продължава вечно! Мой познат ми разказа следната случка: „Продължително заболяване и безработицата стопили всичките семейни спестявания. Дошъл и денят, когато в дома им не се намирал дори къшей хляб. Малката им дъщеричка трябвало да отиде на училище, без да закуси, а и когато се върнела, пак нямали какво да ѝ предложат за обяд. Родителите заплакали, когато детето казало на майка си: „Зная, че Исус няма да позволи да гладуваме!“

„И аз мисля, че Той няма да ни остави!“, добавила майката, „но ми се иска да направи нещо колкото се може по-скоро!“

И докато изричала тези думи, куражът ѝ се възвърнал и тя пристъпила към старото пиано в дневната стая, прекарала ръка по клавишите и засвирила познатия химн „Бог ще промисли“.

„Нека пак да се помолим!“, казала майката. „Не вярвам, че Исус ще ни изостави!“

Всички коленичили в молитва и поискали от Бога помощ за голямата си нужда. Когато се изправили на крака, в гласа на майката се чувствала увереност.

„Вярвам, че когато пощальонът дойде, той ще ни донесе писмо, в което ще има пари.“

Малкото момиченце радостно се засмяло и се затичало да посрещне пощальона. Той наистина им донесъл писмо. Майката с нетърпение го отворила. От плика изпаднал запис за един долар! Да, само един долар, но родителите и детето го приели като знак за вечното Божие приятелство.

И колкото да изглеждало чудно, на следния ден в дома им се отбил някакъв господин и предложил на бащата работа, която той с радост приел. Това било повратната точка в тяхното преживяване, защото те повече никога не изпитали оскъдица.“

Някой може да каже: „Просто така се е случило“. Не! Нищо не става „просто така“ и случайно в живота на тези, които обичат Бога! Те са Негови приятели. Господ ги обича и се грижи за тях, няма никога да ги изостави или напусне.

Подобни на описаната случка има с хиляди. Чудеса на изцеление. Чудеса на предназначение и спасяване на живот. Чудеса на подпомагане и ръководство.

И всички тези чудеса стават, защото Чудният Творец, Върховният Законодател и Вечно обичащият ни славен Спасител е и наш Приятел - мой Приятел и твой Приятел! Днес, утре и до края на света!

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЯТ ЖИВОТ

ЧАСТ ТРЕТА

Ти можеш да имаш мир

Колкото повече изучаваш Библията, толкова повече неща казва тя за живота ти! Тя е изпълнена с добри съвети и показва пътищата за тяхното осъществяване. Очевидно нейният Автор е дълбоко заинтересован от твоето благополучие и е нетърпелив да станеш щастлив, удовлетворен и радостен. Той е Източник на духовна сила за семейството ти и за твоите близки.

Например душевното спокойствие, което е толкова важно за хората сега в тежките и усилни времена. Докато милиони психично разстроени хора посещават психиатри и пропиляват състояния за закупуване на успокояващи лекарства, твоята Библия ти предлага най-разумното и най-евтино лекарство! Днес много хора прекаляват с тютюнопушенето, за да „успокоят нервите си“ вземат стимулиращи лекарства, които ги подтикват да вършат работата си. Но мирът, който хората дирят, ги заобикаля. Те никога не намират покой, никога не са истински щастливи! Тяхното съществуване е само бледо подобие на добрия начин на живот, който Библията открива пред теб.

В Библията се казва, че „няма мир за нечестивите“ (Исаия 57:21). Това означава, че този, който вярва в Бога, ще упати в „свършен мир непоколебимия ум“ (Исаия 26:3).

Има истина в това и тя е посочена в следния хубав Псалом:

„Ще упатиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Теб уповава. Уповайте на Господа винаги, защото Йова е вечна Канара“ (Исаия 26:3-4).

Мирът трябва да се търси в Бога, защото Той е поздрав от канарата. При Него се чувства стабилност и постоянство, които предразполагат към пълно доверие. Исус е винаги един и същ, незасегнат от сили, които въздействат на другите. Времето не променя Неговата личност и характер. Той остава „от род в род“ (Псалом 90:1-2). Винаги „всяка власт на небето и земята принадлежи на Него“ (Матей 28:18).

Колко успокояващо действа вярата в Бога! Както когато имаш приятел, който не се променя и чиято любов никога няма да угасне! Самата мисъл за това изпълва душата ти със спокойствие.

Никога Божията любов към децата Му не ще отслабне! Никога не ще се случи така, че Той да престане да удовлетворява нуждите им и да откликва на молбите им. Винаги Исус ще бъде за тях опора и сигурно убежище. Неговата мъдрост и властта Му са винаги готови да помогнат при нужда.

Ето защо душевно спокойствие трябва да се търси във вярата. С Приятел, Който винаги мисли и се грижи за нас, не бива да се страхуваме от нищо!

Вашата Библия казва, че Бог е „Бог на мира“! Нищо не Го смуцава. Никакви земни бури не могат да нарушат спокойствието на Неговото присъствие. Той винаги е в мир! Със Своето съвършено зрение Бог вижда края от началото. При постигането на Своите цели Той не проявява нито прибързаност, нито отлагане.

Можете ли да си представите Бог разтревожен? Няма проблем, чието разрешение да не Му е известно. Ако има трудности, Господ знае пътя за излизане от тях.

„Няма нищо мъчно за Теб“ (Еремия 32:17).

Божият Син се нарича и „Княз на мира“. За Него се казва, че „Управлението и мирът Му непрестанно ще се увеличават“ (Исаия 9:7). Ето защо познава най-добре тайнството на мира. Исус никога не е напускал Баща Си, „от началото, от вечността“ (Михей 5:2) знае, както никой друг, какво е мирът и как се запазва.

Когато Исус се роди на земята и живя сред хората, това, което впечатли както приятелите Му, така и Неговите врагове, беше съвършеното Му спокойствие. Той остана непреклонен пред острата критика. Нелюбезните думи никога не Го разгневяваха. Отказът Го натъжаваше, но не Го правеше отмъстителен. Дори и прикован на кръста, Исус се молеше за тези, които забиваха гвоздеи на краката и ръцете Му.

Исус непрекъснато приканваше измъчения и изнурен народ, който Го следваше, да сподели спокойствието на Неговия Дух:

„Дойдете при Мен всички, които се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен на сърце и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко“ (Матей 11:28-30).

Селяните разбираха напълно тези думи на Исуса. Те знаеха, че игото (яремът) свързва животните, които теглеха плуга. За селяните тези думи означаваха покана да споделят грижите и тревогите си с Исус.

Мнозина приемаха това „иго“ и познаха, че техният товар изчезва. Изморените майки и изнервените бащи намираща мир в Исус. Те се учеха да почиват в Господа и търпеливо да Го очакват. Тези хора започваха да разбират какво е искал да каже Давид с думите:

„Възложи на Господа това, което ти е възложил, и Той ще те подпре. Никога не ще допусне да се поклати праведният!“ (Псалом 55:22).

Сериозно заинтересован Неговите ученици да вникнат в тайната на мира, Исус много пъти и по различни поводи им казва:

„...Да не се смуцава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:27).

Учениците Му обаче се смутиха, когато Исус им каза, че много скоро ще се върне при Своя Небесен Отец. Но веднага добави: „Това ви казвам, за да имате в Мен мир. В света имате скръб, но дерзайте, Аз победих света!“ (Йоан 16:33).

Учениците на Исуса не трябваше да се тревожат. Неговата победа над света, над плътта и Сатана им даваше сигурна, окончателна победа на правдата. Неговата победа беше и тяхна победа, като пяха да споделят с Него вечния живот.

Затова никакви прекеждия или разочарования не трябва да разстройват нашия душевен мир или да отслабват нашето упование в Исусовите обещания!

Може би се тревожите заради грях, който сте извършили преди години. Въпреки че сте го признали пред Бога и сте помолили за Неговата прошка, убедени сте, че Той все още не ви е простил. Ако това е така, напразно страдате! Ако са изповядани и изоставени, вашите предишни грехове трябва да излязат от съзнанието ви.

„Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоаново 1:9).

В резултат „имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос“ (Римляни 5:1).

На всеки каещ се грешник Исус казва:

„Изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак греховете ти. Върни се при Мен, защото Аз те изкупих! Възпейте,... възкликнете,... запейте!“ (Исаия 44:22-23).

Исус иска от нас да се радваме в спасението, което ни е дал. И ако е изличил нашите грехове, тогава защо да се тревожим за тях?

„Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни“ (Псалом 103:12).

А това означава много, много далеч от нас! Всъщност това е неизмеримо разстояние, което човек не може да обхване.

„Ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее, няма да умре; нито един от греховете, които е извършил, няма да се помни против него“ (Езекиил 33:15-16).

„Кой е Бог като Теб, Който прощава беззаконие и не се взира в престъплението на останалите от наследството Си? Не държи гнева си винаги, защото Му е угодно да показва милост“ (Михей 7:18-19).

Едва през последните години хората разбраха цялото, пълното значение на това обещание. Защото едва напоследък учениите установиха истинската дълбочина на световния океан. В някои места Тихия океан е дълбок повече от 10 километра, а на такава дълбочина не може да се открие никакъв остатък от потънал кораб, нито да се достигне от някакъв апарат. Огромното налягане ще го смаже.

Точно това ще направи Бог и с твоите грехове, драги читателю, ако се покаеш и поискаш прошка! Той ще ги запрати на дъното на морето завинаги, без някой да може да ги достигне. А щом това е Божието намерение, защо тогава да се тревожим? Защо да не ги оставим там, където ги е поставил Бог, и да намерим покой на душите си в Него?

Възможно е сегашното ви безпокойство да се дължи не на минали грехове, а на сегашни изкушения. Страхувате се

да не попаднете в примката, която Сатана е поставил на пътя ви. Успокойте се, защото Бог е промислил как да разсее вашите страхове.

„Знае Господ как да избавя благочестивите от напасть, а неправедните да държи под наказание за съдния ден“ (2 Петрово 2:9).

Апостолът е прав. Бог наистина знае как да направи това.

„...Който може да ви предпази от препъване и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава“ (Юда 24).

Но е възможно отново да съгреша..., си мислите вие. Да предположим, че това стане. Знайте, че няма да изненада Бога, защото Той е предвидял, че може да се препънете във вашия път. Ако вашата съвест ви казва, че сте извършили нещо, което Го огорчава, помнете че „имаме Ходатай при Отца, Исус Христос праведния“ (1 Йоаново 2:1). И този „Ходатай е Исус, Който умря на Голгота за нас и за нашето спасение, сега стои отдясно на Бога и ходатайства за нас...“ (Римляни 8:34).

„Така също и Духът ни помага в нашата немощ, понеже не знаем да се молим както трябва, но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания“ (Римляни 8:26).

Така получаваме силна помощ от небето. Господ Отец, Господ Исус и Светият Дух, които образуват Светата Троица на любовта, с нетърпение очакват да ни помогнат в нашата борба с греха. Те копнеят за нашата победа! И изпращат ангели, които „да служат на онези, които ще наследят спасение“ (Евреи 1:14).

Бог е в състояние да направи всичко, дори и невъзможното според нас, за да помогне на онези, които са положили живота си в Неговите ръце. Трябва ли при това уверение да се тревожим? Грижата на Бога достига и до най-малките подробности в нашето ежедневие. Нито едно от Божиите чада не бива да се тревожи за своите ежедневни нужди! Исус

ясно ни е казал това в Своята планинска проповед. Като посочи на събралите се дивите полски цветя, Той каза:

„Но ако Бог облича така полската трева... не ще ли много повече да облича вас, маловерци? И тъй, не се безпокойте и не мислете: Какво ще ядем? или Какво ще пием?... или Какво ще облечем?“... понеже Небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговата правда и Неговото царство и всичко това ще ви се прибави“ (Матей 6:30-33).

Какъв прекрасен душевен мир бихме имали, ако следвахме този бащински съвет!

Това обаче не означава, че трябва да бъдем немарливи към нашите работи, защото безделието и небрежието са отхвърлени в други, също силни места в Библията. Но определено означава, че трябва да престанем да се тревожим толкова много за нашите земни занимания и да насочим с пълно доверие вниманието си към любовта на Бога!

На заетата с домашни задължения Марта Исус каза:

„Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща, но едно е потребно и Мария избра добрата част, която не ще се отнеме от нея“ (Лука 10:40-41).

Като каза това, Исус не искаше да омаловажи важноста на грижите за дома. Добре знаеше, че такава работа трябва да се върши. Но Той виждаше, че Марта се грижеше повече за земните, отколкото за небесните неща! Тя непрекъснато се безпокоеше и тревожеше, защото мислеше, че не може да намери време, за да бъде заедно с Исус. Ако Марта бе отделила няколко мига да поговори с Исус, душата ѝ щеше да намери покой. Исус я посъветва да даде предимство на най-важните неща, които Марта бе поставила на последно място.

Ако всеки ден отделяме достатъчно време за размисъл и общение с Бога, винаги ще имаме душевен мир и равновесие.

Ако сте преуморени, изнервени, избухливи и разтревожени, това може да се дължи на факта, че не се молите достатъчно! Общуването с Бога е най-успокояващата сила! Молитвата ще ви издигне над бясното ежедневие и ще ви донесе покоя, който цари около Божия трон.

Молитвата ще проясни вашето зрение и ще даде точна преценка за събитията, хората и всичко. Тя ще ви помогне да разберете, че „видимите неща са временни, а невидимите вечни“... (2 Коринт. 4:18).

Най-лесно е да се оправдаем, че нямаме време за молитва. Разбира се, защото съвременният живот с неговите радио, телевизия, вестници, списания и други изкушения запълва всеки свободен момент от деня ни. Именно затова още повече имаме нужда от Бога в този забързан, задъхан свят и претоварена ежедневна програма. Затова, ако искаме да имаме Божия мир, трябва да намерим време за молитва! Трябва да се научим да Му казваме всичко в молитвата си, както ни съветва апостол Павел:

„Не се безпокойте за нищо; но относно всяко нещо с молитва и молба изказвайте исканията си на Бога с благодарение“ (Филипяни 4:6).

„И Божият мир, който никой ум не може да обхване, ще пази сърцата и мислите ви в Христа Исуса“ (Филипяни 4:7).

Бог е направил необходимото, за да имаме душевен мир. Този мир е един от щедрите Негови дарове. Дар е на Божията любов!

И ти, драги читателю, можеш да имаш душевен мир, ако пожелаеш. Да имаш мир още сега!

Ти можеш да имаш сила

Нито едно от Божиите чада не трябва да бъде духовно слабо. В Библията се дава уверение, че онези, които искат да имат духовна сила, могат да я получат неограничено! Павел заявява, че Христовото благовестие е „Божия сила за спасение на всекиго“ (Римляни 1:16). Когато благовестието доведе при Бога хората, тогава те се изправят пред отворената врата на силата на Всемогъщия.

Как достига тази сила до нас? Чрез Светия Дух!

„И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него!“ (Лука 11:13).

Когато обясняваше на Никодим необходимостта от духовно новородение, Исус разкри по възможния най-достъпен начин как потокът на Божията сила идва към нас:

„Вятърът духа където си ще и чуваш шума му, но не знаеш откъде иде и накъде отива; така е и с всеки, който се е родил от Духа“ (Йоан 3:8).

Може би вятърът е задухал силно по планините край Ерусалим, втурвайки се по тесните улици на града, люлеейки клоните на дърветата и дърпайки полите на дрехите на минавачите. Сигурно е можело да се чуе как трополи по капниците на прозорците и как тръпка вратите на близките къщи. Хората не са виждали вятъра, но всеки е усещал и чувал въздействието му, докато е духал!

„Така е и с всеки, който се е роден от Духа!“

В мига, в който човек отвори сърцето си за Исус, Божият вятър навлиза в него и започва да издухва праха и нечистотата на греха от всяко кътче и ъгъл и да изпълва живота му с духовни благословения.

Исус наричаше тази невидима и могъща сила „Утешителят“ и призоваваше учениците Си да се молят за нея:

„А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (Йоан 14:26).

„Но Аз ви казвам истината: за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас! А когато дойде Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина!“ (Йоан 16:7, 13).

След възкресението си Исус повтори тези уверения:

„Ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми, а вие стойте в града (Ерусалим), докато се облечете със сила отгоре!“ (Лука 24:49).

Това е последната заповед, изречена от Исус преди да се възнесе. Ще я намерите и в първата глава от книгата „Деяния на апостолите“.

„И като се събираше с тях, заръча им да не напускат Ерусалим, но да чакат обещаното от Отца, за което чухте от Мен. Защото Йоан е кръщавал с вода, а вие ще бъдете кръстени със Светия Дух не след много дни... Но ще приемете сила, когато Светият Дух дойде върху вас, и ще Ми бъдете свидетели както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария и до края на земята!“ (Деяния 1:4-8).

Учениците чакаха и се молеха в продължение на 10 дни, като се чудеха, как щеше да се изпълни обещанието на Отца и какво щеше да означава за тях да получат сила от Него. Настъпи денят на Петдесетницата: „И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. И явиха им се езици като огнени,

които се разделяха и застана над всеки от тях по един. И те всички се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят чужди езици според както Духът им даваше способност да говорят“ (Деяния 2:2-4).

Така беше изпълнено обещанието на Христос! В очакващите сърца на верните Му последователи нахлу динамичната сила на Божия Дух. Първият резултат бе да им даде възможност и сила за бъдещата служба. Изведнъж учениците започнаха да говорят свободно на езика на хилядите посетители на Ерусалим, дошли от цялата Римска империя за празника на Петдесетницата. А колко неща имаха да им кажат учениците за живота, смъртта и възкресението на техния любим Учител и Господар! Случки и събития, които биха могли да забравят, сега им биваха припомняни от Светия Дух.

В Петър настъпи чудно преобразяване и от невзрачния, обезсърчен рибар той се превърна във вдъхновен проповедник! В същия този ден 3000 души приеха, в резултат от неговото проповядване, Исус Христос като Божий Син и се кръстиха.

Постепенно първите вълнуващи седмици на победоносното свидетелстване отминаха, но докато учениците оставаха смирени и се молеха, Божията сила оставаше с тях. Вършеха се чудеса на изцеление. Един просяк при Красната врата на храма, куц по рождение, получи отново здравето си „и той ходеше и скачаше и славеше Бога“ (Деяния 3:8).

Голямо раздвижване на духовете ставаше и в Самария, където проповядваше Филип.

Защото „нечистите духове, като извикваха със силен глас, излизаха от мнозина, които ги имаха; и мнозина парализирани и куци биваха изцелени, тъй щото стана голяма радост в онзи град“ (Деяния 8:7-8).

В град Лида живееше човек на име Еней, който беше прикован на легло в продължение на 8 години поради парализа. На него Петър каза:

„Енее, Исус Христос те изцелява! Стани и вдигни постелята си! И веднага той стана“ (Деяния 9:33-34).

В Йопия, където живееше Божията последователка на име Тавита, известиха на Петър, че тя е умряла. Петър помоли всички да напуснат стаята на мъртвата и падна на колена да се помоли:

„Тавито, стани! И тя отвори очите си и, като видя Петра, седна“ (Деяния 9:40).

В Троада по време на продължителна проповед на Павел един младеж падна от прозореца на третия етаж и умря, но беше възкресен от Павел.

Силата на Светия Дух обаче не е ограничена само да изцелява и да възкресява. Духът даде енергия и сила за всяка дейност на новосъздадената Апостолска църква. Поради бързото разрастване на нейните редици стана необходимо да се назначат хора, които да поемат грижата за всички дела по бита и разпределението на средствата. Избраните дякони бяха мъже, „изпълнени с Духа и с мъдрост“ (Деяния 6:3). А Стефан, водачът на дяконите, става почти равен на апостолите според дадените му способности.

„А Стефан, изпълнен с благодат и сила, вършеше големи чудеса и знамения между хората“ (Деяния 6:8).

По-късно, когато настават гонения, „тези, които бяха се разпръснали, обикаляха и разгласяваха благовестието“ (Деяния 8:4).

През тези първи славни години на посвещение и ентузиазъм всички членове на църквата бяха подбуждани и вдъхновявани чрез силата на Светия Дух за велики и славни дела. А Духът съпътстваше разрастването на църквата. Когато нови групи от вярващи се присъединяваха към нея - било

в Мала Азия, Гърция, Италия или в други части на тогавашния свят, Той изпълваше новокръстените със сила, като им придаваше различни дарби. Библията казва, че тези дарби са дадени на... „едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служенето, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите“ (Ефесяни 4:11-12).

Можем ли да имаме тази сила и днес? Да, можем! Апостол Павел казва, че дарбите на Духа ще останат в църквата „докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста за Христовата правда и пълнота“ (Ефесяни 4:13).

„Защото на вас е обещанието и на чадата ви и на всички далечни колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си“ (Деяния 2:39).

Това обещание е така всеобхватно, както и думата „всеки“! То включва всеки човек от всяко поколение до свършека на времето. Това означава, че силата на Светия Дух съществува и днес и е готова да дойде и при теб! Ако си чул и приел Божия зов, тогава ще получиш дарбите и благословенията, обещани от Бога! Може и да не получиш всичките духовни дарби, но обезателно ще ти бъдат дадени онези от тях, които са най-добри за твоите способности.

Светият Дух очаква нашата покана! Тогава защо да не отворим вратата на сърцето си още сега и да пуснем Божия вятър да влезе в него?

Ти можеш да станеш нов човек

Силата на Светия Дух е толкова голяма, така безгранична, че може да води до пълно преобразяване на живота на отделния човек. Тази сила може да промени изцяло и теб! „...ако някой е в Христа, той е ново създание. Старото премина, ето всичко стана ново“ (2 Коринт. 5:17).

Всичко зло, грубо и критично изчезва, като на негово място идва милостта, благородството и безкористността. Промяната е толкова пълна, че човек става трудно познаваем за своите приятели. Той изглежда така, сякаш отново е роден! Толкова пълно е това преобразяване, че напълно съответства на смърт и възкресение; умиране на старото естество с всички негови греховни наклонности; и живот на ново естество с всички негови сияйни възможности в Христос.

„Или не знаете, че ние всички, които се кръстихме да участваме в Исус Христос, кръстихме се да участваме в смъртта Му. Затова чрез кръщението ние се погребяхме с Него, за да участваме в смърт, тъй шото, както Христос бе възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот!“ (Римляни 6:3-4).

Кръщението включва потапяне на тялото под водата. Ако човек бъде оставен там, той би умрял. Като взема участие в тази церемония, християнинът обявява своето желание да умре за своя минал живот. Когато бъде изваден от водата, символично повтаря възкресението - чудото на повторно-

то оживяване. По този начин заявява своето желание да „ходи в пътя на нов живот“ в Христос. Такава промяна означава пълна промяна на неговите мисли и действия! Такава промяна засяга както домашния, така и обществения живот на човека. Тя преобразява неговите навици на хранене, пиене и отношението му към другите.

Приелият Духа може преди това да е използвал груб и вулгарен език. Грубостта може да е била негова втора природа. Но щом Светият Дух навлезе в сърцето му, става новороден и с ново усещане за лошите и груби думи, които е изговарял. Такъв човек се чуди, как е могъл да мърси устата си с подобни думи и затова завинаги ги изхвърля от речника си.

Може би този човек е бил пристрастен към алкохола или към тютюнопушенето, към неща, които влошават и увреждат физическото му здраве. Но Бог влиза в сърцето му със Своята претворяваща сила и всички желания за подобни неща изчезват. Отношението му в дома е съвсем друго. Желанието да помага заменя привычката да му се слугува. На мястото на егоизма идва внимателното отношение към другите. Сприхавостта отстъпва пред мисълта за другите. Докато преди не е намирал време за молитва или за изучаване на Библията, сега полага основите на семейния олтар.

Приелият Духа има и ново отношение към светските удоволствия. Танците, състезанията, киното загубват привлекателността си, защото по-дълбоки и трайни неща биват намерени в Божиите предложения. Такъв човек намира в химните на Божията възхвала и в музиката на старите майстори безкрайно по-голямо удоволствие и удовлетворение, отколкото да слуша глуповатите песнички в нощните клубове. За него е радост, когато помага на бедните и изпадналиите в нужда. Тази дейност се превръща в практика, което той сега желае много повече и от най-примамливите удоволствия.

Божиите заповеди вече имат друго значение за него. Те не означават вече обременителен за изпълнение правилник. Приелият Духа смята за своя привилегия да живее в съгласие с Божията воля. Заедно с Исус той желае „...да възвеличи учението и да го направи почитаемо“ (Исая 42:21).

Съботата, смятана досега за нещо досадно, сега се приема с радост като възможност за общение с Бога. Святите часове „от залез до залез“ вече не се използват за работа или удоволствия, а за поклонение, почивка и молитва. Повтаряйки се седмица след седмица, те се превръщат в острови на мира сред бурния океан на живота. Съботата става време и място, където вярващият може да възстанови своите духовни сили.

Парите придобиват друго значение. Вместо да ги използва само за удовлетворение на лични нужди, суетни желания и амбиции, започва да гледа на тях като на свят фонд. Новият човек, роден отгоре, смята себе си по-скоро за иконом, отколкото за собственик, и ръководи работите си така, сякаш са на Бога. С това той доказва истината, изразена в древната притча: „Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие“ (Притчи 11:24), и се научава от опит, че „...Бог обича онзи, който дава на драго сърце“.

Възможно ли е такова новородение, възможно ли е пълно преобразяване?

Категорично да! Иначе Бог не би го обещавал! Бъдете уверени, че Той може да ви направи нови хора, ако поискате това от Него. Всъщност това не е толкова трудно, колкото изглежда на пръв поглед.

„И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение. Да бъдат всички едно, както Ти, Отче, си в Мен и аз в Теб, тъй и те да бъдат в Нас... аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в единство!“ (Йоан 17:20-23).

Свършенство може да се постигне само в единение с Бога, чрез пълно предаване на Неговата воля! Когато поставите живота си в Неговите ръце, Бог ще пребъдва във вас чрез Светия Дух и ще заживее Своя живот във вас. Такова е и разбирането на апостол Павел, изразено в неговата молитва в посланието му към ефесяните:

„Затова прекланям коленете си пред Отца (на нашия Господ Исус Христос), от Когото носи името си всяко отцовство на небесата и на земята, да ви даде според богатството на славата Си да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек. Чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните с цялата Божия пълнота (Ефесяни 3:14-19).

„Изпълнени с Божията пълнота! Това означава, че няма място за личното „аз“ или за греха. Новият живот, подобрият и по-благородният, е неизбежен резултат от това влияние. Така старата борба с греха отива в миналото и настъпва денят на победоносния живот.

Ако това е трудно за разбиране, помислете за следното: Във всяка гора има няколко дървета, които запазват листа си през цялата зима. Може да бушуват бури, да се извиват вихрушки, да се изливат порои, но тези листа остават. Дори да вземем пръчка и да шибаме клоните, листата пак няма да паднат! Но нека изминат няколко седмици. Нека настъпи пролетта. Една утрин ще откриете, че дърветата са голи. Само за една нощ всички листа са окапали на земята.

На какво се дължи описаното? Просто в клоните на дървото вече е тръгнала събудената мъзга. Животът пак потича по цялото дърво. Втурвайки се от дълбините на коре-

ните, той достига с буйния си поток до най-отдалечената вейка с преобразяваща и обновяваща сила, която кара милиони малки листенца да се разтворят и да покрият със зелената си красота голите доскоро дървета.

Така става и в живота, в който присъства Бог! Без помощта на Светия Дух човек може да се бори цял живот с греха, но без никакъв успех. Позволете Му обаче да потече! Позволете на Божия живот да се надигне като животворния сок за дървото и да се излъчва от всяка част на вашето същество! В същия момент старите грехове, които непрекъснато ви тормозят, ще отпаднат. Съвестта ще се събуди. Волята, поставена под Божия контрол, ще намира израз в хиляди благи думи и постъпки.

Такъв е новият живот, описан от твоята Библия! Живот, за който Бог казва, че можеш да живееш и ти. Може и да не разбираш всички Божии тайнства. Но Бог и не очаква да ги разбираш. Онова, за което Исус моли, е да повярваш в Неговото обещание и да приемеш Неговото предложение! Ако го направиш, преобразяването може да започне веднага. В този момент Исус може да те направи нов човек, „едно ново творение“, създадено като Адам „по Божия образ“... (Битие 1:27).

Ти можеш да имаш всичко

Някои от Божиите обещания са наистина смайващи! Те изглеждат твърде хубави, за да се сбъднат, защото ни казват, че няма нещо, което Бог не би направил за онези, които Го обичат! Ако искаш да се почувстваш като милионер, отвори твоята Библия и прочети:

„Господ ще даде благодат и слава, няма да лиши от никакво добро ходещите в незлобие“ (Псалом 84:11).

„Но онези, които търсят Господа, няма да бъдат в оскъдност за никое добро“ (Псалом 34:10).

„Весели се също тъй в Господа и Той ще ти даде измоленото от сърцето ти“ (Псалом 37:4).

Разгърни страниците на книгата Второзаконие и прочети пригответното от Бог за Израил в дните на Мойсей:

„Ако слушаш добре гласа на Господа, твоя Бог, и внимаваш да вършиш всичките Му заповеди... всички тези благословения ще дойдат на теб и благословен ще бъдеш на полето и благословен ще бъдеш в града... Благословен коша ти и нощвите ти, благословен ще бъдеш при влизането си и благословен ще бъдеш при излизането си (Второзаконие 28:1-6).

„Господ ще ти отвори доброто си съкровище“ (Второзаконие 28:12).

Бог казваше на израиляните: „Аз ви давам всички тези благословения, но, ако има нещо друго, от което се нуждае-

те, ще го имате, щом го поискате! Елате и го вземете. Моятя съкровищница е отворена за вас.“

Свещеното писание дава ясно да се разбере, че обещанията не са били предназначени само за Божия народ от древността. Отново и отново тази истина е повтаряна в Библията - Бог иска да бъде еднакво щедър към всички през всички епохи!

„И каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина“ (Йоан 14:13).

Думата „каквото“ изразява неограниченост. Тя предполага безкрайно богатство и безкрайно желание да бъде споделено с другите. За да се увери, че никой няма да разбере погрешно намерението Му или Неговото обещание, Исус добавя:

„Искайте, каквото и да желаете, и ще ви бъде“ (Йоан 15:7).

Ето и някои от най-забележителните обещания за помощ и благословение. Прочетете ги отново по възможност от Ревизираното стандартно издание на Библията:

„Каквото и да поискате в Мое име, Аз ще то изпълня!“

„Ако поискате нещо в Мое име, Аз ще ви го дам!“

„Искайте, каквото и да желаете, и ще ви бъде далено!“

Ако думите означават нещо, тогава Бог е промислил всичко за всяко ваше благочестиво желание. Ако животът ни е окаян, нещастен и духовно осакатен, вината за това е наша, а не Негова! Бог има велики планове за всеки от нас! Той стои и чака, готов да ни дари с благодатта Си и да изпълни живота ни с благословенията Си. И ако нямаме, то е „защото не просите“ (Яков 4:2).

Една от причините, поради които Исус дойде на земята и умря на Голготския кръст, бе да обогати онези, които Го приемат и обикнат.

„Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“ (2 Коринт. 8:9).

Не непременно богати на материални неща, защото те нямат стойност пред Бога, но богати на духовни неща, които единствени остават трайни! Чрез Исус можем да станем богати в мъдростта, в знанието, вярата, милостта и любовта.

„Не избра ли Бог онези, които са сиромаси в светските неща, но богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тези, които Го любя?“ (Яков 2:5).

Това още веднъж подчертава отношението на Бога към всички наши нужди и молби. Бог е щедър, много щедър! Неговата щедрост е измерима само с Неговата любов, която е безкрайна. Имайки това предвид, апостол Павел пита:

„Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко останало?“ (Римляни 8:32).

Щом Бог не пожали Сина Си, Той няма да ни откаже нищо, което би допринесло за нашето сегашно и вечно щастие. Разсъждението на апостола е било вярно, но днес ни помага да разберем още по-добре вечната истина, скрита зад Христовите думи: „Каквото поискате в Мое име, ще ви се даде“. Разбира се, това „каквото“ не означава нещо лошо или нещо вредно за нас, а просто нещата, които са добри и са в съзвучие с Божията воля - или всичко, което придвижва делото на Божието царство напред. Без колебание трябва да отправяме молбите си към Бог и така да докажем почитта и вярата си, че Той може да ни даде всичко!

Ако съдим от молитвите на някои хора, можем да помислим, че Бог е заинтересован само от малките неща в живота. Сякаш тези хора се страхуват да споменат тежкото бреме на сърцето си и неговото съкровено желание. Но Бог ис-

ка от нас да споделяме с Него и всички големи неща, които ни вълнуват. За Бог е радост да върши велики неща за Своите чада.

„...Този..., Който може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим“ (Ефесяни 3:20).

Обърнете внимание, че Исус не казва „Ако поискате нещо малко...“, но казва „Каквото и да поискате“, а това означава огромни и видимо невъзможни неща, които са отвъд нашето разбиране и познание.

„Извикай към Мен и ще ти отговоря и ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш“ (Еремия 33:3).

Това иска Бог от всички нас! Да извикаме към Него с вяра и да очакваме великите резултати на нашите молитви. Много хора са приели тази покана и в резултат станаха свидетели как Бог действа по чуден начин в живота им. В твоята Библия се описва пророк Илия, който помоли Бог да изпрати огън от небето не заради него, човека, а за Божия прослава:

„Господи Боже Авраамов, Исааков и Израилев, нека стане известно днес, че Ти си Бог в Израила и аз Твой слуга и че според Твоето слово сторих всички тези неща“ (3 Царе 18:36).

Молитвата е много кратка и проста, но тя показва пълното посвещение на пророка и единственото му желание да отдаде слава на святото Божие име. В резултат „огън от Господа падна“. На такава молитва Бог винаги отговаря! Апостол Йоан казва, че „...ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша“ (1 Йоаново 5:14).

И цар Езекия се помоли с такава молитва, когато получи писмото ултиматум от асирийския цар, който искаше Ерусалим да се предаде. Езекия взе писмото от ръката на посланиците, та го прочете, влезе в Господния дом и го разгърна пред Господа. И Езекия се помоли пред Господа, като каза:

„Господи на силите, Боже Израилев, Който седиш между херувимите, Ти и само Ти си Бог на всичките земни царства. Ти си направил небето и земята. Приклони, Господи, ухото си и чуй, отвори, Господи, очите Си и виж, и чуй всичките думи на Сенахирим, които изпрати той, за да похули живия Бог... Сега, прочее, Господи Боже, отърви ни от ръката му, за да познаят всички земни племена и царства, че Ти си Господ, единственият Бог“ (Исаия 37:14-20).

В резултат от тази молитва, която беше за Божия прослава, асирийският цар по тайнствен начин беше сразен и армията му унищожена почти изцяло. Сенахирим се завърна в Ниневия, без да отпрати дори една стрела срещу Ерусалим.

Примерите за чути и изпълнени искрени молитви не се ограничават само до библейските герои. Може би мнозина знаят за Джордж Мюлер и за неговото прочуто сиропиталище в Бристол, Англия.

Когато Мюлер започнал да работи за сираците през 1836 г., твърдо решил да уповава единствено на Бога! Оттогава до 1960 г. неговият институт е получил като доброволни дарения над 9 милиона долара, и то само в отговор на молитви. Тези средства бяха и благословение за близо 17 000 сирани. Вярата на Мюлер била почти пословична и тя станала причина още мнозина да се доверят на Бога с безусловна увереност, че ще им се отговори.

При едно от пътуванията на Мюлер през океана корабът, на който се намирал, попаднал в гъста мъгла. Мюлер отишъл при капитана и казал:

„Дойдох да Ви кажа, че трябва да пристигна в Квебек в събота след обед.“

- Невъзможно!, отвърнал капитанът.

- Много добре, щом Вашият кораб не може да ме доведе до това място, Бог ще намери друг начин да стори това. Но в продължение на 57 години не съм нарушавал нито един свой ангажимент.

- С най-голямо желание бих Ви помогнал, отговорил капитанът, но нищо не може да се направи.

- Нека отидем в капитанската каюта и да се помолим!

- Имате ли представа, колко гъста е мъглата?, запитал го капитанът.

- Не!, отговорил Мюлер. аз не гледам колко гъста е мъглата, но гледам на Бога, Който направлява всяко обстоятелство от моя живот.

Двамата се запътиха към капитанската каюта, където Мюлер се помоли:

- Господи, ако това е угодно на волята Ти, моля Те вдигни мъглата след 5 минути. Ти познаваш ангажимента, който ми даде да направя за Квебек в събота. Вярвам, Господи, че това е Твоята воля!

Когато свършил молитвата си капитанът се готвел да изкаже своята молитва, но Мюлер го докоснал до рамото и му казал да не прави това.

- Първо, Вие не вярвате, че Той ще стори това и, второ, аз вярвам, че Бог вече му молбата ми. Така че, няма нужда да се молите и Вие!

Капитанът го погледнал учуден, но Мюлер продължил:

- Капитане, познавам Бога от 57 години и никога през това време не е имало ден, в който да пропусна да застана пред Него, за да ме изслуша. Станете и отворете вратата. Ще видите, че мъглата се е вдигнала!... Капитанът отворил вратата. Наистина мъглата я нямало!

Много подобни случки са известни от изпитанията и преживяното от нашите войници през Втората световна война. В своите спомени военният свещеник Уилям Бъргхърм разказва за срещата си с вярващ адмирал на самолетоносач, който изпратил на бойно разузнаване 25 самолета и ги изгубил в непрогледната мъгла. Адмиралът с растящо безпокойство очаквал тяхното завръщане, но летците не можели

да открият самолетоносача. Знаейки, че бензинът им е на привършване, адмиралът започнал да губи надежда, че ще спаси своите млади пилоти. Тогава го осенила мисълта за Бога. Отишъл в каютата си и се помолил на Господ мъглата да се разкъса. Когато се върнал на палубата, видял тясна ивица синьо небе сред непрогледната мъгла. Самолетите се спускали през нея един след друг, докато и последният кацнал на пистата на самолетоносача. И в този миг, все така загадъчно и неочаквано, мъглата плътено затворила кръгозора.

В книгата си „Сякаш чувахме песента на ангела“ лейтенант Джеймс Уитикър разказва за изпитанията, преживяни от него в гумена лодка сред бурния океан, след като самолетът му се разбил над огромната водна шир. Изгладнели, с напукани от жажда уста и покрити целите с мехури, той и другарите му се обърнали към Бога за помощ. На тринадесетия ден от тяхното ужасно съществуване надеждата отново ги посетила, когато дъждовни облаци засенчили палещото слънце и бързо започнали да се движат към тях. Но точно, когато вече виждали дъждовните струи пред себе си, вятърът задухал в друга посока... отчаянието им било смазващо, „но някакси вярата не ме напускаше“. За пръв път ми се случваше да поведе останалите в молитва. Както мнозина от тях и аз нямах представа как да започна и как да се обърна към Бога. Затова Му заговорих, както бих сторил това с моите родители или приятели. „Господи, Ти знаеш какво означава за нас тази вода. Вятърът отнесе дъжда, но в Твоя власт е да го върнеш. За Теб това е нищо, но за нас това означава спасяване на живота ни!“

Не се случило нищо, но лейтенантът продължил да се моли. В духовна агония извикал: „Боже, вятърът е Твой! Ти го притежаваш. Заповядай му да върне дъжда, защото ще умрем без вода!“

Всички зачакали, гледали и се надявали... И тогава станало чудото. И Уитикър продължава: „Има неща, които не

могат да се обяснят от природните закони. Вятърът не прес-тана, но отдалечаващата се завеса на дъжда спря на едно място. След това бавно започна да се насочва към нас, и то срещу вятъра...

Може би някой метеоролог ще се опита да ви обясни това явление. Един също се опита да ми го обясни, като каза, че е възможно поради изтласкващи напречни течения. Но аз ви казвам откровено, че нямаше никакви такива течения. Дъждът се връщаше постепенно към нас с някаква величествена неотменимост. Сякаш Всемогъща Ръка го направляваше към нас“.

Успели да се запасят с голямо количество дъждовна вода, измили солта от покритите с мехури тела и събрали кураж за останалата част от това страхотно прежедие. И тогава разбрали, че Бог няма да ги изостави!

Майор Алън Линдберг разказва друга случка. „Пламъци обхванали силно засегнатия ни бомбандировач „Летяща крепост“. Под тях било само море. Деветимата членове на екипажа едва успели да се приведнат и да влязат в надуваемите си лодки, когато огромният самолет се връзъл във вълните и бързо потънал.

Момчетата бяха много изплашени, всички, освен сержант Алберт Ернандес, нашият прикриващ стрелец. Това тексаско момче веднага започна да се моли и скоро след това каза на всеослушание, че е сигурен, че Бог го е чул и ще ни помогне.“

Преразказвайки тази случка в списание „Космополитън“, авторът на повестта Пърси Уокмън пише:

„Носейки се под палещите лъчи на безмилостното слънце, те изнемогвали. Устните им били напукани до кръв, а езиците съвсем подути и затова не били в състояние да се присъединят към химните, които Ернандес непрекъснато пеел. Само мислите им повтаряли една и съща молитва. На

третия ден, точно преди залез, пред измъчения им взор се очертали контурите на мъничък остров, а скоро след това почти невероятната гледка - три канута, пълни с голи мъже-аборигени, които се носели към тях. Тези чернокожи и къдрокоси мъже идвали от няколко стотин мили. После разказали на летците, че предния ден се прибирали след успешния си риболов, когато усетили някакво странно принуждение. Нещо ги карало да променят курса и да се отправят към това голо и незначително парче корал. Точно от този атол те забелязали Линдберг и другарите му.“

Ето какво пише в списание „Америкън магазин“ и военият свещеник Уилям Тагърт:

„Познавам много хора, изгубени в Австралийската пустиня, които са намирали спасение, след като са отправяли молба за помощ към Бога. Чувал съм разказите на летци, чиито самолети са били буквално превърнати в развалини от оръдейния огън на противника и които след молитви са се прибирали по чудо в базите си. Зная също, че много пъти молитвите на майките, съпругите и любимите са спасявали своите мили същества, които воювали по фронтовете в Далечния Изток. Високопоставен генерал ми разказа, че дължи живота си на молитвите, отправени за него от най-близкия му приятел, с когото преди това са били съдружници в работата им. Този човек сподели, че животът, който живее сега, е далено му назаем време, защото неговите родители са се молили за сина им в безнадеждната ситуация, в която се е намирал.“

Не само сред ужасите на войната Бог се приближава към нас, за да ни спаси. Той непрекъснато гледа към нас, особено когато сме изпаднали в нужда!

Преди години жена сподели с мен лично преживяване. „Нейният баща, каналски фермер и верен слуга на Бога, изпаднал в сериозно затруднение. Било зима, а в къщи имало

продукти само за още едно хранене. Петима души били изправени пред неизвестност, изпълнена с глад и отчаяние. Бащата не виждал изход и в отчаянието си повикал всички да се помолят заедно. След молитвата изпратил сина си да отиде до пощата, която отстояла на няколко километра. Момчето тръгнало през дълбокия сняг, за да се завърне със запис от 100 долара, средства, които бащата бил дал на заем на свой приятел преди тринадесет години...”

Искаш ли, драги читателю, да видиш как Бог работи за теб? Ти имаш възможността сам да се убедиш, защото Бог силно те обича. Той иска да ти помогне! Той иска да направи за теб велики неща. Трябва само да Му позволиш да го стори! Сподели с Исуса своите нужди, мисли и мечти. Поискай от Бога съвсем конкретни благословения и ще видиш, как ще се сбъднат.

„Искайте и ще ви се даде!“ „Каквото и да поискате в Мое име, ще го имате!“

Ти можеш да разкриеш небесните отвори

Ти също можеш да отвориш прозорците на небето! Това е другото чудно обещание, дадено в Библията. Не че небесата имат прозорци от стъкло или пластмаса. В Библията думата „отвори“ е дадена символично, като с нея по изразителен начин е подчертано Божието желание да извърши велики и славни неща за онези, които Го обичат.

„Донесете всички десетъци във влагалището, за да има храна за дома Ми, и опитайте Ме сега в това, казва Господ на силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори, та излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него“ (Малахия 3:10).

В стари времена е имало обичай в празнични дни, при сватби или други празненства богатите хора да отворят прозорците на горния етаж и от там да хвърлят златни и сребърни монети на минавачите. Може би този обичай е накарал Малахия да потърси сравнение, когато е писал, че Бог също ще отвори своите прозорци, но с тази разлика, че ще даде толкова щедри подаръци, че получателите им няма да могат да ги приберат.

„Ще излея“ благословения означава „повече от очакваното“. Този израз дава по-ярък смисъл на Божиата безгранична щедрост. Бог е готов да ни даде всичко, което има!

Ако се наложи, Той ще излее цялата небесна съкровищница на Своите верни чада. А следващият стих посочва някои съпътстващи благословенията награди:

„И заради вас ще смърря поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви. И лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на силите“ (Малахия 3:11).

Тези думи са отправени към селяните, които са ги разбирали отлично, защото животът им е зависел от реколтата на полето. Те са копнеели да намерят начин за борба с множеството вредители, които са нападали плодовете на техния труд. Често са се надявали плодовете на лозята да се запазят до узряването им. Сега вече няма причини за страх, защото Творецът на природата щеше да се погрижи за това. По чудотворен и невидим, но сигурен начин Той направлява дейността на безкрайно малките същества, които участват в опрашването на плода, за да се роди възможната най-богата реколта. Бог щеше да задържи вредните насекоми, а ползните да насърчи в тяхната ползотворна работа. В резултат на Божиата намеса цялата земя се обогатява и разхубавява.

„Всички народи ще ви ублажават, защото ще бъдете желателна земя“ (Малахия 3:12).

Тези Божии благословения са били предназначени за всички, но не всеки е искал да ги получи. Онези, които са мразели Бога или са били небрежни и безразлични към Неговите изисквания, нямаха дял в тези неща.

Голямата беда при хората от времето на пророк Малахия беше забравянето и незачитането на десятъка, който Бог бе разпоредил да се използва за религиозна дейност. Божият дял те оставяха за себе си и в резултат служителите в храма гладуваха. Заради това е и настоящият призив на Бога:

„Донесете всички десятъци във влагалището...“

За хората, които се вслушваха в този повик и вършеха това, което бе право пред Бога, „отворите на небето се откриваха“. За останалите отворите стояха затворени. За послушните има безбройни благословения. За непокорните нямаше да има нищо. Но означава ли това, че всеки човек може да купи Божието благоволение, като дава 10% от доходите си за благотворителност? Разбира се, не! Защото Божиите благословения не се продават. Защо тогава Бог говори така настоятелно за десятъка?

Бог не се нуждае от пари, защото „среброто и златото са Мои“ и „добитъкът, който е по хълмовете“ (Псалом 50:10). Бог е богат много повече, отколкото човек може да си представи, като нашите нищожни дарения не биха прибавили нищо към Неговите безгранични възможности! Господ иска от нас да даваме десятъка си като напомняне, че всичко, което притежаваме, принадлежи на Него, а ние сме само управители на имота Му.

Плащането на десятъка датира още преди да има Израилев народ. В Библията е описано как Авраам даде своя десятък на „свещеника на Всевишния Бог“ (Битие 14:18) и как Яков обеща да дава десятък (Битие 28:22). По-късно десятъкът бе записан в законите, дадени на Мойсей, като най-подходящ начин за издържане на свещениците и левитите (Левит 27:30), Второзаконие 14:22). Оттогава и досега десятъкът се смята за „свят Господу“.

Само веднъж Исус се позова на този обичай и за нас е от особена важност да си припомним Неговите думи. Във времето, когато Той живя на земята, даването на десятък се изпълняваше стриктно от религиозните водачи и свещениците в Израил. Те обаче вършеха това не от любов, а заради закона! Искаха да спечелят уважение и да си създадат добра репутация, като същевременно не обръщаха никакво внимание на неща, които за Бога бяха далеч по-важни.

„Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от гъзума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността. Но тия трябваше да правите, а онези да не пренебрегват. Слепи водители, които прецеждате комара, а камилата поглъщате“ (Матей 23:23-24).

Исус ни дава доказателство, че Бог цени най-много любовта! Чрез прекомерната си точност пред закона книжниците и фарисеите „прецеждаха комара“, докато в същото време с невероятната липса на милост и верност - истинските плодове на любовта, „поглъщаха камилата“.

Това не беше нападка срещу системата на десятъка, която е най-добрият начин за събиране на средства за църковни цели, а по-скоро упрек спрямо неговото нарушаване. Да се дават пари на Бога, когато си немилостив, неверен и несправедлив, е висша и най-лоша форма на лицемерие! Такова отношение показва пълното неразбиране на Бога и Неговия план, който е вложил в десятъка.

На Бог е угоден само този десятък, който е даден с любов! Ако се дава заради изискването на закона, десятъкът никога няма да донесе желаните благословения.

Трябва ли християните да дават и днес десятък?

Христовото напомняне, че десятъкът не трябва да бъде „пренебрегван“, не е без значение, особено когато бъде свързано с декларацията на Павел:

„Така и Господ е наредил, шото проповедниците на благовестието да живеят от благовестието (1 Коринт. 9:14).

Има доказателства, че е много уместно и желателно даването на десятъка да продължи и днес.

Познавам хиляди хора, които следват това предписание, и всички изглеждат много по-добре и по-богати от онези, които запазват за себе си всичките си доходи.

В даването на десятък има голямо благословение - щедро и богато, както Бог е обещал чрез пророк Малахия! Про-

зорците на небесните съкровища са отворени и Неговите дарове се дават много повече, отколкото можем да очакваме. Много от прочутите бизнесмени на Америка приписват своите успехи на давания от тях десятък. Известният Джон Рокфелер започнал да дава десятък още от времето, когато печелел едва по 3 и половина долара на седмица. Всички тези преуспяващи мъже са поставяли Бога на първо място в своите финансови работи, което открило техния път към благополучието.

Понякога, когато е необходимо, Бог ще възпре напастите и ще се погрижи за добрата реколта на християнина.

Преди няколко години гостувах на фермер от град Холистър в Калифорния, който ми разказа следната случка: „Неговата реколта се развивала нормално, когато един ден забелязал в крайна леха на градината си колония от страшния за всички земеделци черен паразитен бръмбар. Фермерът разбрал, че само след часове всички посеви щели да бъдат унищожени и затова изпаднал в страшно отчаяние. В този момент неговата дъщеричка се обадила: „Татко, нали даваш десятъка си? Тогава защо да не помолим Бога да изпълни обещанието Си и да изгони бръмбарите?“

И двамата коленичили в искрена молитва, като поискали обещаното от Бога в Малахия 3:11. Когато вдигнали поглед, видели няколко коса да кацат на мястото, където се намирили бръмбарите. След тях дошли още птици, докато станали толкова много, че заприличали на облак. Косовете останали само няколко минути на земята, но когато се вдигнали отново, вече нямало нито един бръмбар. Косовете ги унищожили до един. Реколтата била спасена.“

Мисионер в Източна Африка, мой личен приятел, веднъж ми разказа следната случка: „По време на опустошителен набег на скакалци в Кения всичко зелено било изядено и правителството трябвало да се намеси, за да спаси хората от гладна смърт. Страшната язва не отминала никого, но...

един християнин африканец решил да потърси Божиата помощ. Той с вяра давал десетъка си и знаел наизуст обещанието на Бога в книгата на пророк Малахия. Пред лицето на това страшно бедствие поискал да види, дали и за него ще се сбъдне обещанието...

Неговите приятели езичници му се подигравали, като казвали, че неговият Бог е толкова безпомощен, колкото и техните богове пред такава страшна напасть, но християнинът продължавал да се моли с вяра. Скакалците нападнали и околността, като унищожили всичко. Не бил пощаден нито един клас, нито едно листче. А когато отлетели, само малката градинка на смирения християнин се зеленеела като оазис сред пустотата наоколо. Хората идвали от километри и се чудели, как е могло да се случи това.

Подобни случаи са ставали на различни места по земята. Някои от тях са описани и във вестниците. Но повечето са оставали незабелязани. Няма съмнение, че те са истина и че стават и днес. Бог неотменно пази и държи на Своето обещание! Как, това никой не знае. Но това, което за нас е загадка, за Бога изобило не е. Защото Господ е Господар на творенията и знае разрешението на всеки проблем.

Тогава защо не използваме, защо не потърсим и ние Неговите обещания? Бог ни кани за това!

Ако ти, приятелю, решиш да даваш десетък с любов и благодарност в Божието влагалище и за теб ще се отворят прозорците на небето. В живота ти могат да се излеят толкова големи и така многобройни благословения, че няма да можеш да ги обхванеш.

Струва си да опиташ!

Ти можеш да живееш и да побеждаваш

Бог желае не само да бъдеш щастлив и да благоуспяваш. Той е предвидил и да живееш победоносно всеки ден! С гордо изправена глава и вдигнати рамене ти можеш да вървиш по земята като победител. Не възгордян, разбира се, а ликуващ от радост, че служиш на Бога с пълно упование в Неговите напътствия.

Показателни за Божия план са някои Негови послания, дадени на древния Израил. В книгата „Второзаконие“ се намират някои смайващи обещания:

„Ако пазите прилежно всички тези заповеди, които ви заповядвам, и ги вършите прилежно - да любите Господа вашия Бог, да ходите във всичките Му пътища и да сте привързани Нему, тогава Господ ще изгони пред вас всички тези народи и ще завладеете народи, по-велики и по-силни от вас... Никой не ще може да устои пред вас“ (Второзаконие 11:22-25).

„Господ ще направи да бъдат поразявани пред теб неприятелите, които се повдигат против теб, през един път те ще излизат против теб, а през 7 пътища ще бягат от пред теб“ (Второзаконие 28:7).

„Господ ще те утвърди като свят народ за Себе Си, според както ти се е клел, ако пазиш заповедите на Господа,

твоя Бог и ако ходиш в Неговите пътища. И всичките племена на света ще видят, че ти се наричаш с Господното име и ще се боят от теб“ (Второзаконие 28:9-10).

Обърнете внимание, че силата на този народ не се състоеше във военната му мощ, а в светостта! Такъв народ щеше да бъде почитан заради възвишените му принципи и благородството му. Никой нямаше да посмее да им стори зло заради очевидната им близост с Небесния Бог!

Същото духовно значение има и обещанието на стих 13:

„Господ ще те постави глава, а не опашка, та ще бъдеш само отгоре и няма да бъдеш отдолу, ако слушаш заповедите на Господа, твоя Бог,... да ги пазиш и вършиш“ (Второзаконие 28:13).

По-късно, когато на Израил предстоеше да влезе в Обетованата земя, Бог каза на техния нов водач Исус Навин:

„Само бъди твърд и силно дързостен, та да постъпваш внимателно според целия закон, за който слугата Ми Мойсей ти даде заповед. Не се отклонявай от него ни надясно, ни наляво, за да имаш добър успех където и да отидеш“ (Исус Навин 1:7).

„Ето, заповядвам ти: бъди силен и насърчителен; да не се плашиш и да не се страхуваш, защото Господ, твоят Бог, е с теб, където и да идеш“ (Исус Навин 1:9).

Исус Навин прие тези обещания и водеше Израил от победа към победа, докато не бе изпълнена Божията цел - заселване в Ханаан. В края на живота си Исус Навин можеше да каже:

„Не пропадна нито едно от всичките добри неща, които Господ беше говорил на Израилевия дом - всички се сбъднаха“ (Исус Навин 21:45).

Можем ли и днес да искаме същите обещания? При всички случаи! И защо не? Бог не е променил Своите планове спрямо тези, които Го обичат и пазят заповедите Му.

След Исус Навин Израилевият народ изостави Божиите пътища и започна да се покланя на идоли, но заплати прекомерно голяма цена за това. Обещаните благословения се оттеглиха. Но не завинаги! Те се пазеха, докато на земята се появи народ, на когото можеха да бъдат дадени.

Най-сетне се появиха и такива хора. На нетърпеливите, невинните и ревностните последователи на Христос, които съставляваха църквата от първия век, Бог говореше чрез апостол Петър:

„Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби, за да възвестявате превъзходствата на Този, Който ви призовава от тъмнината в Своята чудесна светлина“ (1 Петрово 2:9).

И защото те вече бяха „Божий народ“ и вършеха, каквото беше угодно на Бога, благословенията се дадоха на тях! Като пълноводна река силата на Светия Дух се изля върху тях и те „излязоха побеждаващи и да победят“ (Откровение 6:2). Всеки отделен член на църквата вярваше, както Исус Навин, че където и да отиде, Бог ще бъде с него! И помнеше думите на Исус Христос: „Ето, давам ви власт... над цялата сила на врага“. Исус говореше за победа и очакваше победа. Така църквата напредваше.

Този славен, победен Дух бе разкрит по особен начин в живота на най-големия мисионер - апостол Павел. Него сякаш нищо не е можело да го обезкуражи.

След като Павел се обръща във вярата, неговият живот се изпълва с трудности. Апостолът е страдал много заради истината:

„Пет пъти юдеите ми удариха по 40 удара без един, три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабкрушение, една нощ и един ден съм бил в морските дълбочини. Много пъти съм бил и в пътешествия, в опасност от реки, в опасност от разбойници, в

опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебратя. В труд и мъка, много пъти в безсънни нощи, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и в голота“ (2 Коринт. 11:24-27).

Всичко това е повече от достатъчно, за да отчае всеки човек. Но не и Павел:

„Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснявания за Христос, защото когато съм немощен, тогава съм силен“ (2 Коринт. 12:10).

„Угнетявани сме отвсякъде, но не сме угнетени, в недоумение сме, но не до отчаяние. Гонени сме, но не и изоставени, повалени сме, но не и погубени... Понеже знаем, че Този, Който е възкресил Господ Исус Христос, ще възкреси и нас заедно с Исус и ще ни представи заедно с вас“ (2 Коринт. 4:8-9, 14).

„Затова и ние не се обезсърчаваме; но ако и да тлее външният наш човек, пак вътрешният всеки ден се подновява. Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, като не гледаме на видимите, но на невидимите, защото видимите са временни, а невидимите вечни“ (2 Коринт. 4:16-18).

Каква чудесна вяра! И каква невероятна смелост! В Павел виждаме истински войн-победител. Укрепен от пълното си упование в Бога, уверен в Неговата любов, ръководство и избавление, Павел посрещаше изпитанията и трудностите на деня, сякаш Бог вече ги беше превърнал в победи!

„Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победно шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас благодуханието на познанието за Него“ (2 Коринт. 2:14).

Павел често е бил свидетел на военните шествия в Рим, когато блестящите римски генерали са тръгвали на завоевателни походи начело на своите покрити в железни доспехи

легиони. Гледал е и тяхното завръщане, отрупани с користи и плячка, която са поставяли в нозете на императора.

„И моят живот е такъв! Но аз не служа на цезаря, а на Христос“ (апостол Павел).

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или угнетение, или глад, голота, беда или нож? Не! Във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил“ (Римляни 8:35-37).

„Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое и да е друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Исус Христос, нашият Господ“ (Римляни 8:38-39).

Този победен дух остава в Павел до края на жизнения му път! В последното си послание, писано малко преди екзекуцията му, той казва:

„Аз се подвизах в доброто войнстване, поприцето свърших, вратата упазих. Отсега нататък за мен се пази венецът на правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в онзи ден и не само на мен, но и на всички, които са обикнали Неговото явление“ (2 Тимотей 4:7-8).

Как Павел е успявал да поддържа смелостта си толкова време и през толкова изпитания? Има загатване за това в посланието му към коринтяните - „вътрешният човек се обновява всеки ден!“ А при апостол Павел това е било ежедневна опитност. Той никога не се отдалечи от Бога, а непрекъснато бе в непосредствена близост до Извора на духовната сила! Вместо да приема изпитанията и обидите навътре, Павел ги споделяше с Бога. Когато биваше заплашван и гонен, мислеше за предвидените далеч във времето Божии планове и се надсмиваше над страховете си.

С най-ясен и прост език той говори на тази тема в посланието си до ефесяните. Павел иска от тях да бъдат силни

в Господа и в Неговата сила, както е сам той. Искаше от тях да водят неговия победоносен живот, поради което ги съветваше:

„Най-после заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на Сатана, защото нашата борба не е срещу плът и кръв, но срещу началствата и властите, срещу всесветските управители на тая тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден и, като надвиете на всичко, да устоите. Стойте, прочее, препасани през кръста с истината и облечени в бронята на правдата и с нозете си, обути с готовност, чрез благовестването на мира. А освен всичко това вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всички огнени стрели на нечестивия. Вземете също за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово“ (Ефесяни 6:10-17).

От какво се състоят тези доспехи? Защото и вие трябва да ги облечете, ако искате да живеете победоносно!

Първа е дрехата на истината, след това бронята на правдата, обути в благовестието на мира, предпазени от щита на вярата, шлема на спасението и накрая меча на Духа, „който е Божието слово“.

Очевидно става дума не за веществени, а за духовни доспехи. Тук те са свързани с ума и сърцето, а не с тялото! Но щом веднъж бъдат облечени, тези доспехи ще ни предпазят от огнените стрели на нечестивия.

Истината ще ни даде увереност и ще поддържа нашите мисли винаги разумни и уравновесени.

Правдата ще ни даде упование и ще ни освободи от страха на критиката.

Мирът ще ни направи благородни и способни да пренебрегне всички обиди и укори върху нашия характер и начин на живот.

Вярата ще ни даде кураж и дръзновение, като ще постави всички разочарования и трудности на истинското им място.

Божие слово ще ни снабди с всяко необходимо оръжие за нашето воюване срещу силите на мрака. Също както пламеният меч при едемската врата, ще се върти навсякъде в битката срещу злото.

Особено внимание трябва да обърнем на последната част от въоръжението.

Това е Божието слово! Това е Библията! Вашата Библия! Твоята Библия!

Книгата, драги читателю, която държиш в ръцете си или в твоя дом, може да ти помогне да победиш всяка трудност, скръб, отстъпление и да живееш победоносно на земята и след това!

Ти също можеш да бъдеш с Бога

Ето най-висшето Божие благословение! Освен всички останали чудесни неща, Той ни предлага и Своята дружба. Трудно е да се разбере защо Всемогъщият Бог, Творецът на Вселената, желае да се свърже с такива нищожни същества като нас, хората. Сигурно защото много ни обича.

„Ако ходите по повеленията Ми и пазите заповедите Ми и ги вършите... ще ходя между вас и ще съм вашият Бог и вие ще сте Мои люде“ (Левит 26:3, 12).

С тези думи ни е дадено чудесно предложение: „Ако искате да вървите заедно с Мен и Аз ще бъда заедно с вас!“ Това беше благодатна покана за съвместно общуване. Както всички обещания и предложения, дошли от страна на Бога, и това не бе ограничено само за Израилевия народ, а отправено към всички народи! Всеки, който обича Бога и желае да ходи по Неговите пътища заедно с Него, може да стори това! Библията казва за Енох, че той ходеше по Бога (след като роди Матусал) цели 300 години (Битие 5:22). Нещо промени този патриарх и той отдаде сърцето си на Бога, както никога преди това не беше правил. Енох реши да върни волята на Бога във всяка своя мисъл, слово и действие (Евреи 11:5). В резултат станаха толкова близки приятели, че накрая Бог го пресели „и той не се намираше вече“, „за да не види смърт“.

Понеже ходеше по Бога, Енох намери пътя право към небето.

„Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си и ходеше по Бога“ (Битие 6:9).

Бог отдаде заслуженото на Ной, като му каза:

„...защото в това поколение теб видях праведен пред Мен“ (Битие 7:1).

И въпреки че Ной не бе взет от Бога, както стана с Енох, на неговия дом беше дадена уникалната опитност да бъде спасен от потопа, който удави останалата част от човечеството.

Когато Авраам беше на 99 години Бог му се яви и му каза: „Ходи пред Мен и бъди непорочен“ (Битие 17:1). Авраам се подчини и се радваше на такава дружба с Бога, че Бог го наричаше „Мой приятел“ (Исаия 41:8).

„Защото съм го избрал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие...“ (Битие 18:19).

Мойсей също ходеше по Божиите пътища през дългите и тежки години на изгнание в пустинята.

„И Господ говореше на Мойсей лице с лице, както човек говори с приятеля си“ (Изход 33:11).

Така описва своята Библия връзката между Бога и Неговия служител. По същия начин и Исус Навин чувстваше неотлъчното присъствие на Бога до себе си при завладяването на Ханаан. Когато всички битки свършиха и изпращаше своите войни по домовете им, Исус Навин ги посъветва да живеят така, както той бе живял:

„По внимавайте да изпълнявате заповедите и закона, който Господният слуга Мойсей ви заповяда, да любите Господа, вашия Бог, да ходите във всичките Му пътища, да пазите заповедите Му, да се прилепите за Него и да Му служите с цялото си сърце и с цялата си душа“ (Исус Навин 22:5).

Цар Давид, въпреки своите прегрешения и падания, пазеше дълбоко в себе си ненакарнима връзката си с Бога. Съкрушен и смирен, той се молеше:

„Понеже си избавил душата ми от смърт, очите ми от слъзи и нозете ми от подхлъзване, затова ще ходя пред Господа в земята на живите“ (Псалом 116:8-9).

В Новия завет се описва, че учениците на Исус ходеха заедно с Него (Бог станал човек) в продължение на три и половина години. Те вървяха по стъпките Му и тази опитност те не можеха да забравят. Всички говореха и пишеха за това до края на земните си дни.

„Ако речем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действаме според истината. Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус Христос ни очиства от всеки грях“ (1 Йоаново 1:6-7).

„Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ (1 Йоаново 2:6).

„Понеже и Христос пострада заради вас и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки“ (1 Петрово 2:21).

Ако желаем да говорим на Бога и с Бога, трябва да отидем там, където ходи и Той! Не можем да си избираме пътя сами и да тръгнем в посока, която Той не одобрява! „Могат ли двама да вървят заедно, ако между тях няма съгласие?“, пита пророк Амос? И единственият отговор е не! Трябва да има съгласие за на посоката, целта и дори темите за разговор. В противен случай пътуването може да свърши изведнъж. Хората не достигат далеч в съвместния им път, ако между тях няма съгласие.

Може би в този момент ти си мислиш: „Дали Бог ще направи това, което казва? Нима Той наистина иска приятелството на човек като мен?“

„Той ти е показал, човече, що е доброто и какво иска Господ от тебе, освен да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено с твоя Бог“ (Михей 6:8).

Исус наистина иска да върви заедно с теб, колкото и невероятно да изглежда! Небесният Бог толкова много се ин-

тересува от теб, че първи търси твоего приятелство. Той те моли да останеш Негов приятел завинаги! Исус иска да вървиш заедно с Него всеки ден през всички останали дни на живота ти. Но преди да приемеш това предложение, по-добре е да помислиш, какво означава то.

Трябва да има еднаквост на целите! Ако Бог иска да те заведе на небето, а ти не искаш да отидеш там, споразумението помежду ви няма да продължи дълго.

Трябва да има еднаквост на желанията! Няма да има приятелство, ако Бог иска да съблюдаваш едни правила, а ти други! Едва ли би имал смелостта да кажеш на Бога, че Той трябва пръв да се промени. Преди да тръгнеш заедно с Исуса по общия път, би било мъдро отново да погледнеш на Божиите заповеди и с Негова помощ да решиш ще ли приведеш ли живота си в съгласие с този закон? Ако съвестта ти те изобличава, защото нарушаваш първата, четвъртата, седмата, десетата или която и да е от заповедите, по-добре е да се съобразиш с Бога още сега.

Трябва да имате еднакви идеали! Трябва да обичаш онова, което Бог обича, и да не обичаш това, което Той не иска да вижда! Правдата, милостта, истината трябва да бъдат за теб също така скъпи, както са и за Него! Алчността, себизтъкването и светските удоволствия трябва да са ти толкова противни, колкото са и на Бога. Трябва да се научиш да намиращ радост в пропката на своите врагове, в даването и да бъдеш толерантен към незначителните неща, защото тези прояви означават много за Бога. Трябва да се научиш да ненавиждаш жестокостта и грубостта, тиранията и неправдата, всичко, което е пагубно за твоя ближен, защото и Бог ненавижда това.

Първо търси „царството Божие“, защото и за Бог най-важното е това царство! Църквата, а не спортът или супермаркетът, трябва да бъде обект на твоя избор през съботния

ден, защото към църквата водят и Христовите стъпки. Поради същата причина евангелските служби трябва да изместят спортните игри, а басейнът за кръщаване да бъде за теб по-ценен от плувния басейн.

Още ли искаш да вървиш заедно с Исус? Готов ли си да платиш цената? Ще направиш ли Неговата цел и твоя? Ще подчиниш ли своята воля на Божията? Ще изоставиш ли своите идеали заради Неговия идеал? Ако си съгласен, пред теб ще се открият възможности за духовен растеж, за какъвто не си и мечтал. И твоето бъдеще ще засияе със светлината на небето, с която накрая ще се слее напълно. Пътската на твоя живот ще води към безкрайните разстояния на вечността.

И неотлъчно с теб и до теб, през целия път, ще върви Исус, Който много те обича! Той ще бъде твой Водач, Другар, Спасител, Избавител и Приятел през дните на бъдещето.

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЯТ ДОМ

Бракът може да бъде щастлив

Бракът е първата институция, която Господ създаде след сътворението в Едемската градина.

Бог благослови първата брачна церемония! Той доведе и първата съпруга. Описанието на тази красива история ще намерите в първите две глави на вашата Библия. В шестия ден на седмицата, след като превърна света в прекрасен дом за бъдещата невеста и младоженец, Бог каза:

„Да направим човека по Нашия образ, по Наше подобие и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята“ (Битие 1:26).

„И Бог създаде човека по Своя образ; по Божий образ го създаде; мъж и жена ги създаде“ (Битие 1:27).

Следващата глава описва създаването на това чудо, защото, след като направи Адам, Бог каза: „Не е добре за човека да бъде сам. Ще му направя подходящ помощник“ (Битие 2:18). Тогава Бог даде на човека дълбок сън и той заспа; и взе едно от ребрата му и изпълни мястото му с плът. И Господ Бог направи жената от реброто, което взе от Адам, и я приведе при него, който каза:

„Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми. Тя ще се нарече Жена, защото от мъжа бе взета. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и те ще бъдат една плът“ (Битие 2:21-24).

Изключителното изящество на описаната сцена твърде често се пренебрегва и недооценява. Хората се усмихват на тази „ребрена“ история, сякаш е стара легенда или глуповата басня. Но колко много се лъжат!

Отначало тази история действително изглежда странна и не съвсем отговаряща на Бога. След като бе сътворил земята само с думите: „Да се яви сушата!“, след като бе сътворил горите с думите: „Земята да произрасти... плодоносни дървета“, след като бе изпълнил океана с риба само с думите: „Плодете се и напълнете водите в моретата!“ защо не е могъл да каже: „Да бъде жена!“ Защо след като бе направил Адам (най-чудното творение в новосъздадения свят) Бог взе ребро от съвършеното му тяло, за да му направи другар в живота?

Сигурно Бог е имал предостатъчно основания, поради които е постъпил така. Господ искаше човекът да знае от самото начало, че неговата съпруга е наистина част от неговото тяло, поради което винаги да се отнася към нея като към себе си! Тя щеше да бъде негов помощник, да стои винаги до него, като му помага, като работи и планира заедно с него. Жената трябваше да бъде модел и предшественик на всички такива помощници. Но, за да разберете пълния смисъл на този първи брак, погледнете на него още веднъж с по-голямо внимание. Наблюдавайте как Бог работи и се опитайте да видите как постига това.

Адам е заспал. Бог е взел едно от ребрата му. И само от тази кост, с безкрайното си познание и умение, той създава жената.

Бог беше създал човека от пръст, давайки му тяло, мозък, нервна система, органи за дишане, кръвоносна система, заедно със способността да вижда, да чува, да опитва, да чувства, да мисли, да помни и да преценява, неща, които и днес са чудо за медицината. Със същата неповторима творческа

изобретателност Бог създаде и жената, която щеше да стане майка на човечеството.

Колко съвършено Господ оформи чертите ѝ! С каква грация извая нейните дълги като вълна коси! С колко любов постави в ума ѝ и в сърцето ѝ нежност, сърдечност, доброта, търпение и обич, които всяка бъдеща майка трябва да притежава!

На Бога не беше необходимо много време, за да застане пред Него най-красивото същество от всички творения - жената, с поглед, искрящ от радостта на живота, и с нежна усмивка, която придава на лицето ѝ несравнима красота. Лекко и грациозно пристъпва тя към мъжа, когато Бог я довежда при него. Поглежда към сияция и се пита кой може да е това? Адам отваря очи и поглежда нагоре... Пред него стои същество, толкова красиво и прекрасно, толкова грациозно и хубаво, че едва може да повярва, че това е истина.

Това е любов от пръв поглед. В един момент и двамата разбират, че си принадлежат един на друг. Вплели ръце, заживяват заедно под усмихнатия благослов на техния Творец!

Когато четем този скъп за нас разказ, отново си припомняме първоначалната цел на Бога, утвърдена чрез брака - хората да бъдат щастливи! Когато свърза първия човек и първата жена в семейство, Бог направи това, като им желаше най-доброто. Той знаеше, че само чрез взаимно споделян живот двамата могат да изпитат сладостта на най-богатите чувства и радости. Не трябва да пренебрегваме и факта, че именно Христос извърши тази първа брачна церемония. (Колосяни 1:16).

Това бе първият християнски брак, факт, който придобива особен смисъл на Божия коментар върху брачния съюз.

Фарисеите бяха дошли при Исус, за да Го изпитат с лукавите си въпроси: „Позволено ли е на човек да напусне жена си по всякаква причина?... А Той в отговор им рече:

„Не сте ли чели, че Онзи, Който ги е създал, създал ги е отначало мъжко и женско и е казал: Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и двамата ще бъдат една плът. Така щото вече не са двама, а една плът. И тъй, онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва“ (Матей 19:3-6).

И в други случаи Исус отговаряше на Своите опоненти, като изтъкваше една основна истина - че с брака Бог е искал да свърже двама души веднъж завинаги!

Ще дадем петте жизнено важни тайни на успешния и щастлив брак.

1. Пазете брачния съюз на всяка цена!

„И двамата ще бъдат една плът“, каза Исус. „Така че, те вече не са двама, но една плът“. Очевидно това е бил планът на Създателя на брачната институция - мъжът и жената да бъдат свързани не само по закон, но и изцяло!

Сватбата е ритуал, при който две сърца се полагат върху олтаря, осветен от огъня на Божията любов, и там се сливат в едно още по-силно, по-здро и по-трайно сърце, в свят инструмент на Бога. То трябва да бъде пресечката на кръстопътя на живота. Мястото, където двамата пътници се срещат и, сплели ръце, слели ум и сърце, продължават заедно пътя си с десетократно повече вяра и плам към благородната цел - целта на светостта!

Бракът трябва да бъде началото на съвместен живот, на опитността да мислим, говорим и планираме, да се надяваме и да се молим заедно! Красотата на единството трябва да проникне във всяка фаза на живота - от сватбения ден до края на съвместния път.

Не без основание тържествените думи, изричани при брачната церемония, включват и това обещание: „И аз те вземам в добро и в лошо, в богатство и в бедност, в страдания и в здраве, да те обичам и желая докато смъртта ни раздели!“

Тези думи са най-важната основа на брачното щастие! И наистина е трагично, че толкова много младоженци повтарят тези думи, без обаче да мислят за сериозността на обещанието!

Безпечното единство на брака трябва да се пази с най-голямо усърдие! За брака не бива да се говори несериозно. Той е толкова ценен, че не трябва да го разглеждаме като нещо евтино в несериозни приказки или поведение. Колко много са онези, които с голямо закъснение осъзнават, че никога не е трябвало да правят и най-малкия намек за раздяла!

Обградете този свещен съюз на живота със стената на любовта. С делата на любовта. С взаимното внимание, с взаимното търпение. С взаимната прошка. Но над всичко поставете решимостта да бъдете винаги заедно, каквото и да ви сполети! Щастие е на пътя на такива хора.

2. Пазете семейната тайна!

В мига, в който двамата млади отиват на сватбеното си пътешествие, те трябва да знаят, че има неща, които не бива да казват на никого и за нищо на света! Тъй като отсега нататък двамата си принадлежат един на друг, техните най-съкровени тайни трябва да останат само между тях! Нищо не допринася толкова много за запазването на брачния съюз, както пазенето на личните тайни между стените на новия дом. Тяхното място е тук, като не трябва да стават достояние на никой друг. Дори и на най-близките!

Всеки дом, ако иска да бъде траен, трябва да бъде свещена питадела на уединение, където любопитните погледи и клюките нямат достъп. Подхранването по този начин доверие ще се разраства и ще укрепва с годините. Никакво външно влияние не ще може да породи съмнение или да вбие клина на съмнението... Пътят на щастие минава през това правило!

3. Уреждайте недоразуменията си незабавно!

Невъзможно е двама души с различен произход и възпитание, а понякога и с различен език и националност, да нямат различия помежду си. Обратното би било нереално! Това е част от приспособяването, което идва непосредствено след брака. Тези неща обаче не трябва да преминават в или да стават повод за продължителни конфликти и спорове. Библията съветва недоразуменията да се разрешават още в същия ден на възникването им, преди настъпването на вечерта!

„Гневете се, но без да съгрешавате! Слънцето да не залезе в съгрешаването ви!“ (Ефесяни 4:26).

Този съвет на апостол Павел е особено ценен за брачните двойки. Съгласието може да дойде само в резултат от отказването от едната страна на поддържаното от нея становище в разгара на спора. Достатъчни са искрените думи „съжалявам, извини ме заради грубата дума или за лошата постъпка!“. По-благородно е да поемеш върху себе си различията и неразбирателството, вместо да ги оставиш да тровят семейната атмосфера, докато накрая се стигне до открита враждебност. Никой не може да каже колко е голяма цената на потисканите и преглъщани малки обиди и горчивини, останали дълбоко в душата и не намерили своето разрешение и прошка.

Пътят към всяко бракоразводно дело е осеян с останките от крушението, настъпило в резултат на премълчаните признания. И когато ви се струва, че спорът или разиратата вече започват, прочетете следните отрезвяващи съвети:

„...Моля ви да се обхождате достойно на званието, към което бяхте призвани, със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един на друг с любов и се стараете да опазите единството на Духа, като сте обвързани в мир!“ (Ефесяни 4:1-3).

4. Нека любовта бъде над всичко!

„Над всичко останало имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове!“ (1 Петрово 4:8).

Никога не позволявайте на любовта да замре, да остане в миналото! Поддържайте я жива, независимо какво е станало или е било казано. Нека бъде „усърдна“, защото рано или късно ще покрие много грехове. Обидите и раните ще бъдат заличени, грешките ще бъдат забравени, нетърпеливостта и грубостта ще бъдат простени. Любовта винаги ще побеждава, ако ѝ дадете възможност за това! Любовта е и същината на посланието на апостол Павел към ефесяните:

„Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно (кръщение) омиване чрез Словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна. Така са длъжни и мъжете да любят жените си, както своите си тела. Който люби жена си, себе си люби. Защото никой никога не е наразил своето си тяло, но го храни и се грижи за него, както и Христос за църквата. Понеже сме части от Неговото тяло (от Неговата плът и от Неговите кости). Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и двамата ще бъдат една плът“ (Ефесяни 5:25-31).

Апостолът не би могъл да се изрази по-ясно и по-насърчително. Съпрузите трябва да обичат своите жени със същата жертвоготовна и безкористна любов с каквата Христос обича църквата. Техните жени трябва да им отвърнат със същото. И щом бракът се поддържа и стимулира от такава любов, той ще бъде успешен и траен!

И това е щастие!

5. Нека Бог да ръководи семейството!

Създаденият с любов брачен съюз никога няма да се разпадне! Когато мъжът и жената с радост поставят Бога пред всичко и искат от Него ръководство и напътствие в техните дела, ще бъдат благословени с мир, разбирателство и удовлетворение, на което могат да завидят дори приятелите им. Единството при поклонението пред Бога, единството на Духа и посвещението ще направят брака на такива хора траен.

Ако искате вашият брак да продължи до края на живота ви и да устои на всички житейски бури, споделяйте вашата християнска опитност! Молете се заедно! Четете Библията заедно! Ходете на църква заедно! И кажете като Исус Навин:

„...Но аз и моят дом ще служим Господу!“ (Исус Навин 24:15).

Това е най-голямото щастие!

Домът може да бъде прекрасен

За да бъде прекрасен, домът не се нуждае от великолепно разположение, прекрасен изглед, красива входна врата или неповторима околност. Той може да бъде скромен апартамент в града или бедна селска къща, но въпреки това да е по-хубав и от царския дворец.

Този дом не може да се похвали със скъпи завеси, меки килими или най-модерни уреди за домакинството. Мебелировката може да се състои само от подарени, използвани вещи или пък от закупени от вехтошарските магазини. В него може да липсват скъпите облицовки, хромираните тръби, мозайките и изкусната зидария. И въпреки това домът може да излъчва святост, която не се поддава на описание!

Как е възможно това? Твоята Библия отговаря.

Обърнете внимание на Второзаконие, където Бог изразява Своя дълбок копнеж Неговият народ да бъде винаги щастлив и удовлетворен.

„Дано у тях има такова сърце, щото да се боят от Мен и винаги да пазят всичките Ми заповеди, та да благоденстват вечно те и чадата им“ (Второзаконие 5:29).

Бог бе загрижен за домовете на Своите люде. Той искаше всеки техен дом да бъде истински прекрасен и щастлив. Бог изискваше домовете да бъдат скромни, мирни и благочестиви и в тях родители и деца да вървят заедно в пътя на правдата, боейки се от Него и пазейки заповедите Му. Бог

знаеше, че израилянците щяха да се преселят в нова страна, където да изградят десетки хиляди домове. Той искаше те да правят всичко както трябва, без грешки. И чрез служителя Си Мойсей Господ ги наставляваше как да постигнат това.

Най-важният съвет на Господ бе да пазят заповедите Му с любов!

Бог не изискваше от Израилевия народ да си строи домовете по строго определен архитектурен стил, нито да ги разкроява със стенописи, нито в тях да има отбрани прибори от сребро. Напротив, Бог препоръчваше само вечната красота и затова поиска от народа Си да помни Неговите заповеди и да ги пазят!

„А ето заповедите, повеленията и съдбите, които Господ, вашият Бог, заповяда да ви науча, за да ги вършите на земята, към която преминавате, за да я притежавате; за да се боиш от Господа, твоя Бог, за да пазиш всичките Му повеления и заповедите Му, които ти заповядвам, ти, синът ти и внукът ти през всичките дни на живота си, за да се продължат дните ти. Чуй, Израилю, и внимавай да ги вършиш, за да ти бъде добре и да се размножите много в земята, където текат мляко и мед, според както Господ на бащите ти ти е обещал“ (Второзаконие 6:1-3).

„Слушай, Израилю, Йова, вашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. Тези думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно чадата си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си и като надчелия между очите си. Да ги написваш на стълбовете на вратите на къщата си и на портите си“ (Второзаконие 6:4-9).

С тези кратки мъдри изречения Бог показва тайната на истинския, на прекрасния дом! Тази тайна е любовта! Пълната любов към Бога и към човека. Любов към Бога, изяве-

на чрез всеотдайно послушание на първите четири заповеди, и любов към човека, разкрита чрез изпълнението на останалите шест заповеди.

Закон и любов, ред и чувства в съвършено съчетание предпазват дома от всички опасности и донасят в него непрекъснатото благословение на небето. Векове след това Исус повтори този съвет, даден на Израил чрез Мойсей. Когато един законник запитва Учителя, „коя е най-голямата заповед от закона“, Той отговори почти с думите от Второзаконие 6:5:

„Да възлюбиш Господа, твоя Бог, от всичкото си сърце, от всичката си душа и с всичкия си ум. Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тази: Да възлюбиш ближния си като себе си. На тези две заповеди висят целият закон и пророците“ (Матей 22:37-40).

Колко прав бе Исус в отговора Си. Защото това бе смисълът на закона и пророците. Любовта е всичко! Тя е основата на закона! Любовта е извор на всички човешки радости, тайната на щастливия брак и на прекрасните домове.

Но за да дава резултати, необходимо е любовта да бъде проявявана в съответствие с Божията воля! В противен случай няма да бъде истинска любов! С други думи, прекрасният дом е домът, който е изпълнен с любов, където Бог е почитан и Неговите заповеди се съблюдават.

Вторият съвет, даден от Бога, може да се обобщи със следните думи:

Учи с любов другите на заповедите!

„И на тези думи да учиш прилежно чадата си!“ (Второзаконие 6:7).

На кои думи? Очевидно на десетте Божии заповеди (Второзаконие 5:1-21). Те са Божиите наставления, ръководство и съвет към Неговия народ през всички векове до края на човешката история.

На тези думи трябва прилежно да учиш твоите деца! Думите трябва да се изучават във всеки дом, за да не бъде идващото поколение в незнание за Бога и Неговия закон. От момента, в който са в състояние да разграничават добро от зло, децата трябва да бъдат учени да разбират волята на Бога и да се придържат към Неговите принципи на живот! При това обучение, обясняване, описване и подкрепяне с примери както родителите, така и децата ще получат от Бога голямо благословение. И понеже се отнася за закони на любовта, тези закони трябва и да се предават с любов! Не със свити юмурици, а с нежно и изпълнено с любов сърце. Не с пръчка в ръка, а с милост в душата.

Ако накараме децата да мислят за Бога като за тиранин, който не казва нищо освен забраната „Недей!“ и „Не върши това или онова!“, това е равностойно на опетняване на Неговото добро име. Бог не е надзирател, който измисля различни задължения, а е израз на съвършена любов! Наистина Бог е любов! Поради това Той не върши нищо, което да не е породено от любов или да не е изпълнено с любов! Божиите заповеди са дадени за „да ни бъде добре“! За доброто на родителите. За доброто на децата. За доброто на всеки. Ако правилно ги разберем, тези заповеди са положителни, а не отрицателни; те са сърдечни, а не строги, изпълнени са с доброта и не са отмъстителни. Ето защо Божиите заповеди трябва да се представят на децата като благословение, а не като проклятие! Иначе как ще израснат в обич към Бога, към Бога на любовта?

Третият съвет на Бога има голямо значение за изграждането на прекрасния дом:

Обсъждайте заповедите с любов!

„...За тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш“ (Второзаконие 6:7).

Това не означава, че десетте Божии заповеди трябва да бъдат единствената тема на разговор в дома. Това не е вярно! Да се говори само за Божия закон, без значение колко добър и мъдър е, би довело до фанатизъм, отегчение, неудовлетворение и накрая до отхвърлянето му. Бог не иска това!

Господ е имал предвид свободния разговор. Религията не бива да се превръща в затворена тема на разговор в домашния кръг, както често се наблюдава днес. Споменаването на Бога с Неговите многократни промисли за благоденствието и спасението на човека трябва да става в нашите разговори естествено и непринудено. Свободни и непринудени трябва да бъдат разговорите ни на библейска тема.

Не е ли Исус Създателят на десетте заповеди? Не умря ли на Голгота, защото Неговият закон беше нарушен и защото нямаше друг начин да се заплати цената на греха? Със смъртта Си Христос направи вечния живот отново достъпен за човека. Това е тема за постоянно обсъждане!

Мисленето и говоренето за божествените неща ще се превърне във втора природа както на родителите, така и на децата. Мислите на цялото семейство ще се извисяват, особено когато са събрани всички. В тези ценни слова ще се търси нов смисъл и ще се разкрие тяхното истинско съдържание и богатство. В много домове на стените на всекидневната стая ще бъдат закачени следните думи:

„Христос е Главата на този дом!

Той е невидим Гост на нашата трапеза

и мълчалив Слушател на всеки разговор“.

Така мислите ни винаги ще бъдат свързани най-напред с Бога - „когато лягаш и когато ставаш“!

Четвъртият съвет има безкрайна перспектива:

Прогласявай заповедите с любов!

„Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като надчелия между очите ти (Второзаконие 6:8).

Някои хора приемат буквално това наставление и при-
вързват части от закона, записани на пергамент или платно,
към китките на ръцете си и на челата си. Бог обаче е имал
предвид нещо по-дълбоко. Той иска Неговият закон да бъде
записан в ума и в сърцето на всеки човек. Само така ще мо-
же да държи будна съвестта, да направлява мислите и да
поддържа човека по тесния път, който води към вечния жи-
вот! Тогава всяко дело на човешките ръце ще свидетелства
за Бога.

Четвъртият съвет не е нищо друго освен призив към
всички Божии чада да живеят според принципите на закона
и така да станат пример за света с радостта от вършенето на
правдата и търсенето на Господа. Той е със същия смисъл,
който и Павел и имал предвид, когато съветваше ефесяните
да говорят истината с любов:

„Но, действащи истинно в любов, да пораснем по всич-
ко в Него, Който е главата, Христос“ (Ефесяни 4:15).

Павел искаше от ефесяните да изявяват в живота си
толкова много любов, че да изумяват с нея невярващите. То-
гава те биха приели истината по-скоро заради това, което
виждат, а не заради това, което чуват! Благородството, бла-
гостта и вниманието, които изобилстват в живота на христи-
янина, ще бъдат най-силния му аргумент. Бог е имал всич-
ко това предвид, когато е казал чрез Мойсей:

„И да ги напишеш върху стълбовете на вратите на къ-
щата си и на портите си“ (Второзаконие 6:9).

Едва ли изписаните знаци и надписи биха имали няка-
къв ефект. Онова, което Бог наистина желаше, бе домове,
който да бъдат сочени за пример заради тяхната добродетел,
набожност и доброта. Той иска любовта да свети през про-
зорците на такъв дом, да прелива от неговите врати и от
портата му така, че минувачите да възкликват:

„Тук живеят прекрасни хора, най-добрите в околността.
Кое ги прави така различни от другите? Кое прави техния
дом така хубав?“

И днес все още такива думи се изричат за някои домо-
ве. Може би са казвани и за вашия дом? Надявам се да е та-
ка. Но ако не е, сигурно може да стане. Защото Библията яс-
но посочва пътя за това, а Бог ви улеснява! Неговата милост
е достатъчно за вашите усилия.

И твоят дом, приятелю, може да бъде прекрасен! Укра-
сен от Божиите заповеди и вярата Исусова!

Седем тайни на детското възпитание

Бързото нарастване на младежката престъпност ни дава трагично доказателство, че отглеждането и възпитаването на децата се е превърнало в почти забравено и изчезващо умение. Много, прекалено много са онези, които изобщо „не са били възпитавани“, а оставени на произвола на улицата и на собствената им воля. В резултат в някои страни повече от 60% от извършителите за криминални престъпления с насилие са младежи.

Какво прави момчетата и момичетата толкова необузани и причинители на големи тревоги? Може би най-вече липсата на домашно възпитание и личен пример на родителите! Улицата не може да възпитава. Само правилното домашно възпитание би могло да ги превърне в най-добрите младежи на света. Подходящите грижи и обучение могат да ги променят в хора с ангелски характери:

„Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и не ще се отклони от него дори когато остарее“ (Притчи 22:6).

Най-важната дума е „възпитавай!“. Тя означава внимателно планиране, несломима решителност и безкрайно търпение. Възпитанието е най-съществената задача на родителите, защото изисква върховните им усилия и най-доброто от тях.

Много родители не знаят как да възпитават децата си. Изпадат в пълно недоумение как да постъпват с тях. В сърцето си копнеят да възпитат децата си по най-правилен начин, но не знаят как да стане това. Родителите са само наблюдатели, които безпомощно гледат как техните деца се изплъзват от контрола им, за да се присъединят към пропадналото поколение на циничната, непокорна младеж.

Някои от тези родители изплакваха болката и тревогите си пред мен. Всички изразяваха своята голяма изненада и недоумение от провала на хубавите им планове и намерения. Такива родители бяха уверени, че причината за неуспеха им се дължи на лош късмет. Всички искаха да узнаят как и шестте ни деца са избрали християнската служба за поприще в своя живот. „Вие сте толкова щастливи. Сигурно сте имали голям късмет?“

Като че ли създаването на дом, изграждането на семейство и правилното възпитаване на децата е късмет... Късметът обаче тук няма нищо общо! Всичко е резултат на работа, упорита работа, и, разбира се, благословение от страна на Бога. Това означава да възпитаваш непрекъснато (днем и нощем) - от детството до младостта, от младостта до възмъжаването и майчинството. С радост споделях с тези родители *седемте тайни за правилното възпитание на децата*. Могат да не се окажат подходящи за всеки конкретен случай, защото родителите, както и децата, са толкова различни, колкото са различни обстоятелствата и средата. Все пак нашите препоръки са помогнали на много хора. Може би ще помогнат и на теб?

1. Наблюдавайте децата си с непрестанна бдителност!

Ако искате да възпитате децата си правилно, не трябва да ги оставяте дълго време при вашите съседи. И най-добрят бавач не може да замести майката! Сигурно ще възразите, че майката трябва да работи. Толкова по-зле. Ако е

възможно, а понякога наистина не е, тя би трябвало да стои въкъщи заедно с децата.

„Как тогава ще изплащаме колата, телевизора, хладилника?“ Да, това наистина е проблем. Може би ще трябва да избирате между вещите и доброто на вашите деца! Защото накрая може да бъдете с много удобства, но с разбито сърце.

„Как постъпихте вие?“, ни питаха родителите винаги? Отговорът бе, че ние решихме, че интересите на децата ни са на първо място. Последният път, когато съпругата ми отиде на работа, бе няколко месеци преди да се роди първото ни дете. Това беше много отдавна. Но през всичките тези години тя ръководеше, напътстваше, възпитаваше и помагаше на децата!

„Сигурно сте имали много средства?“ Не, нямахме! Когато децата бяха много малки, ние почти нямахме пари. Нямахме хладилник, перална машина, машина за обработка на отпадъци, нито радиоапарат или телевизор. Нашата кола купихме на старо, когато най-голямата ни дъщеря беше в младежка възраст.

Съпругата ми винаги беше въкъщи, когато децата ни се връщаха от училище. Всеки ден тя ги посрещаше с онази лъчезарност, каквато само майка може да излъчва. Винаги се интересувахме от всичко, което ги вълнуваше, винаги беше готова да задоволи нуждите им, да отговори на въпросите им, да им помогне да вземат правилно решение и да ги предупреди за възможните изкушения. Никоя съпруга и майка, изморена от тежката работа през деня, на която предстоят и задълженията ѝ като домакиня, когато се върне в дома си, не би могла да се справи с подобна задача.

2. Поддържайте даденото ви от Бога ръководно положение!

Бог е предопределил родители, а не децата, да ръководят работите на дома (Битие 18:19)! Щом цениш мира и

щастията на твоя дом, не предавай на никого това ръководство! Беше време, когато някои педагози препоръчваха и зачитаваха теорията, че детето трябва да се остави да избира свободно нещата, които желае да върши, за да не е развивало комплекси. Животът обаче доказа, че подобни представи са погрешни. В края на краищата за какво са родителите, ако не да планират програмата на своите домове и да дават насоки на децата си в техния живот?... Родители имат отговорността да напътстват, съветват и ръководят! Ако не оправдаят тази отговорност, тогава стават причина за настъпване на нещастие и скърби.

Жребчето, агънцето, теленцето или кученцето остават около майка си само няколко седмици. За разлика от тях децата нормално остават при своите родители с години. Защо? Дали това е случайно или е предвидено да бъде така? Разбира се, това се дължи на Божия план. Бог е предвидял това ценно време да бъде използвано от родителите, за да водят децата си по пътя, по който би трябвало да вървят, да ги възпитат да станат послушни, безкористни и почитателни - благородни в мисли и красиви в дела! На родителите е възложена задачата да подготвят децата си не само за този, но и за бъдещия живот.

Това означава дисциплиниране! Дума, която никой вече не желае да произнеса. Но дисциплината е необходима, защото е важна част от задълженията на родителите! Дисциплината включва даването на образец и придържането към него. Тя означава да се каже, какво трябва да бъде направено, и после да се провери, дали наистина е направено. Дисциплината изисква прилагането на нежна, но непоколебима твърдост, когато и където е необходимо. Ето съветите на апостол Павел:

„Децата, покорявайте се на родителите си в Господа!“ Почитай баща си и майка си (което е първата заповед с

приложено обещание), за да ти бъде добре и да живееш много години на земята“ (Ефесяни 6:1-3).

„И вие, бащи, не дразнете децата си, но възпитавайте ги в дисциплина и наставление Господне“ (Ефесяни 6:4).

За дисциплинирането на децата са необходими време, грижи и разум. Отхвърлите ли дисциплината поради страх от получаването на комплекси, ще плащате през целия си живот за вашата мекушавост. Ще плашат и децата ви, защото те никога не ще имат представа за онзи дом, който Бог е предопределил да имат.

3. Помогнете на децата си да намерят сами Бога още от най-ранна възраст!

Това има жизнено важно значение. Нека първите мисли на децата да бъдат насочени към Исус и Неговата любов. Веднага, щом започнат да четат, научете ги да изучават сами седмичните си библейски уроци. Нека знаят наизуст десетте Божии заповеди, Псалом 23, стиховете от Матей 5:3-11 и други важни пасажии от Библията. Научете децата си да казват молитвите си край креватчетата, когато си лягат и когато стават. По такъв начин у тях ще се развият безценни навици, от които няма да отвикнат през целия им живот.

Какво да кажем за семейното поклонение пред Бога? Молете се заедно всеки път, когато имате възможност за това! Събирайте децата край себе си и им четете от великите библейски разкази. Нека след това всички деца се помолят на глас и да повторят Господнята молитва след четенето. Тези четения ще останат в съзнанието на децата като най-светъл спомен през техният бъдещ живот. Още по-важно е личното изучаване на Библията, личната и уединена молитва, при което всяко дете ще има лична връзка с Бога.

Децата се молят за най-различни и странни неща. Нищо, нека да се молят! Само и само да се молят! Не на всяка молитва ще им бъде отговорено, но на повечето - със сигурност. Стигнал съм до убеждението, че на Бог е особено

приятно да отговаря на детските молитви. Той прави това, за да утвърди вярата им в Него! А децата, които започнат да смятат Исус за свой непоклатим Приятел още от първите дни на своята връзка с Него, винаги ще Го търсят и във времена на трудности и напрежение. Още от младостта си ще поставят живота си в Неговите ръце.

4. Децата трябва да бъдат заети винаги с полезна дейност!

Старата поговорка, че „Сатана търси празни ръце, с които да прави пакости“, съдържа голяма истина. Обикновено децата са толкова жизнени и буйни, че, ако не ги ангажираме в някоя полезна работа, със сигурност ще започнат да правят бели и пакости.

Това не означава, че родителите трябва да се държат като робовладелци и непрекъснато да намират на децата си работа. Така не се постига щастливо семейство.

Децата трябва да имат време и за игра. Но трябва да им се покаже, че освен права те имат и задължения при поддържането на дома! Веднага, щом станат достатъчно големи за някаква работа в къщи, научете ги да я правят. Не е правилно и педагогически винаги майката да приготвя вечерята или да измива чиниите, докато в същото време децата си играят на пода.

Децата могат да бъдат чудесни помощници в домакинството, ако още от малки ги научим на техния дял в това отношение. Внушете им никога да не забравят, че е тяхно задължение и привилегия да поддържат дома си изряден и хубав, защото е техният дом! Децата ще бършат праха и ще мият пода, без дори да молите за това, нито пък ще протегат ръка за награда след свършената работа.

5. Поставяйте задачи на децата и проверявайте дали са ги изпълнили!

Тази практика ще ги накара да разчитат на себе си и ще ги превърне в хора, на които можем да се доверим напълно.

Разбира се, необходимо е време! Лесно е да възложиш на детето някаква работа, но е значително по-трудно да се погрижиш наистина да я свърши! Настоявайте тази работа да бъде повторена много пъти, докато бъде свършена както трябва. Само така се изгражда характерът.

Едно от проклятията на днешната епоха е безотговорността, или на жаргонен език „прехвърляне на топката“. За работата се смята, че трябва да бъде подмината при всеки възможен случай или да бъде извършена, но небрежно! Безотговорността е заболяване, но то има своето лечение, което обаче трябва да се прилага още от детството. Малкият Томи трябва да се научи, че, когато мама и татко му поръчат да свърши някаква работа, той трябва да изпълни тяхната заръка по възможния най-добър начин. Така и малката Маргарита трябва да се научи, че не е възможно да избяга от своята отговорност, дори и заради най-деликатните извинения. Децата, които са възпитавани по такъв начин, ще станат после младежи, на които винаги може да се разчита. Когато настъпи денят да напуснат дома си и да тръгнат по своя път в живота, бъдете сигурни, че ще бъдат приемани навсякъде.

6. Отворете съкровищницата на новите идеи!

Когато децата пораснат достатъчно и започнат сами да четат, помогнете им да намират подходящи за тях списания и книжки. Това наистина ще ви отнеме време, защото трябва предварително да ги прочетете, за да разберете кои са добри и кои не. Помнете, че лошата книга или комикс могат да „повредят“ съзнанието на детето за цял живот! Затова строго контролирайте всяко четиво, което идва у дома ви! И винаги обяснявайте защо едни неща са добри, а други не.

Същото важи и за телевизионните програми. Копчето на телевизора трябва да е под ваш контрол! Родителите имат правото и задължението да решават какво ще гледат техните деца. Да обясняват защо се налага да изключват едно предаване, а друго да пускат.

Ако вашето обяснение е дадено с мъдри и внимателни, но непоколебими думи, децата ще разберат неговата правилност. Тка ще се научат да правят същия правилнен избор, когато край тях няма възрастен човек, който да им казва какво да избират.

7. Превърнете вашия дом в най-привлекателното място!

Планирайте вашите работи така, че децата ви винаги да са щастливи! Отделяйте им време, за да играете с тях. Подсещайте ги да канят приятелите си в подходящи минути. Най-много обаче им четете. Децата обичат да им се чете, защото никоя музика не може да замести или да се сравнява с майчиния глас. И днес, когато нашите деца си дойдат у дома, макар че са големи, те пак молят майка им да им прочете някоя приказка или разказ, както е правила, когато са били малки.

Описаното ще превърне дома ви в най-прекрасното място на света! Тогава вашите деца няма да искат да отиват съседите, на кино, на пързалката или да ритат топка. За тях няма да има по-голяма радост от възможността да си бъдат в къщи.

През следващите години такъв дом ще се превърне в желано убежище и закрила от бурите на живота, а децата ви ще имат най-свидни спомени за него и във вечния ни дом.

ПЪТЯТ КЪМ СИЯЙНАТА МЛАДОСТ

Пътят към щастливото детство и сияйната младост е един и същ. Само степените му са различни.

Най-важното условие обаче си остава познаването на Бога и Библията! Докато за децата това трябва да бъде грижа на родителите и учителите, за младежите тази истина трябва да се осъзнае лично и да се приложи лично. На въпроса „Как може младежът да опази пътя си чист?“ псалмистът отговаря: „Като му дава внимание според Твоето слово“ (Псалом 119:9).

Пътят на живота трябва да се пази чист според Божието слово! Това изисква непрекъснато изучаване на Библията и решителни действия в съответствие с нейните поучения - това са два много важни етапа на личния християнски опит.

„От все сърце Те потърсих. Недей ме оставя да се отклоня от заповедите Ти! В сърцето си упазих Твоето слово, за да не Ти съгрешавам“ (Псалом 119:10-11).

Спазването на Словото включва неговото изучаване и запомняне, постоянното мислене за него и прилагането му на практика. Това означава на Бога да се отреди първото място в нашия живот!

Щастлив е младежът, който навлиза в живота с разбирането и познаването на най-голямата ценност. С Божието слово в сърцето си той ще бъде опазен от всяко зло, а него-

вата решимост да следва напълно Божия закон ще му донесе благословенията на Бога. Животът на такъв човек, в когото царуват доброта и смирено благородство, ще сияе все по-ярко, защото е осветен от Божията слава.

Ярък пример е животът на Даниил, младият юдейски принц, пленен от Навуходоносор през 606 година пр.Хр. Съвсем скоро след завеждането му във Вавилон заедно с още много негови сънародници той бе изправен пред сериозен проблем. Даниил трябвало да реши дали да приеме храната и питиетата, които му поднасяха. Библията не споменава каква е била тази храна, но сигурно се е състояла от свинско месо, забранено от Бога. Виното е било ферментирало, а най-вероятно и храната, и питието са били принасяни първо пред идолите на Вавилон, преди да бъдат поставяни на трапезата.

Даниил е разбирал, че като роб не е имал никакви права, но като последовател на Бога е трябвало да запази съвестта си будна. Възпитан в любов и послушание към Бога, той чувствал, че не би могъл да стори нещо, което би огорчило Небесния му Настояник, независимо какво би му струвало това.

„Но Даниил реши в сърцето си да не се оскверни от изрядните ястия на царя, нито от виното, което той пиеше, и затова помоли началника на скопците да не се оскверни“ (Даниил 1:8).

Даниил помоли за по-здравословна храна и молбата му беше удоволворена. Но решителността му да не пренебрегва гласа на съвестта си го отличаваше като младеж с блестящо бъдеще. И наистина какво бъдеще предстоеше на Даниил!

Скоро след това Даниил и тримата му приятели, които подобно на него следваха своята съвест, бяха преставени на Навуходоносор.

„Във яко дело, което изискваше мъдрост и проумяване, за което царят ги попита, намери ги десет пъти

по-добри от всичките магьосници и астролози, които бяха в цялото му царство“ (Даниил 1:20).

И понеже Даниил следваше Бога ден след ден, превърна се в Негов вестител, който разтълкува забравения от царя сън. В резултат бе издигнат на поста пръв министър на Вавилон.

„Тогава царят възвеличи Даниил, даде му много и големи подаръци и го постави управител над цялата Вавилонска област и началник на управителите над всички вавилонски мъдреци“ (Даниил 2:48).

Благодарение на непоколебимата си решителност да върши правда, Даниил бе поставен на най-високата длъжност, за да изпълни предопределената му от Бога съдба. Тримата последователни владетели - Навуходносор, Валтасар и Дарий Мидийски, го почетоха с най-големите дарове, които бяха във възможностите им.

Сиянието от дните на младостта на Даниил не го напусна през цялата му блестяща и дълга кариера на държавник. Той светеше в името на Бога до последния си ден. Дори на преклонна възраст предпочете да загуби живота си, но да не се отрече от вярата си.

Изправен пред избора, да се откаже от трикратните си молитви през деня или да бъде хвърлен на лъвовете, Даниил избира явната смърт. За него нямаше друго решение. Но не Даниил, а царят се боеше от последиците. Даниил бе запазен от Бога по чуден начин. И когато на следващата сутрин цар Дарий се приближи до рова на лъвовете и с плачевен глас попита, дали служителят му е жив, чу следния отговор:

„Моят Бог прати ангела Си да затули устата на лъвовете, та не ме повреди, защото се намерих невинен пред Него, а още и пред теб, царю, не съм сторил никакво прегрешение“ (Даниил 6:22).

Да, това е чудесна история за момче, което тръгна по пътя на сияйната младост и което никога не отстъпи от този път до края на дните си. За съжаление житейският път на повечето библейски герои не завършва така. Мнозина от започналите добре след това изгубват вярната посока.

Например най-прочутият Израилев цар Соломон, получил от своя умиращ баща, великият цар Давид, следния много мъдър съвет:

„И ти, сине мой, Соломоне, познавай Бога на баща си и служи му с цялото си сърце и с драговолна душа, защото Господ изпитва всички сърца и знае всичките помисли на ума; ако Го търсиш, Той ще бъде намерен от теб, но ако Го оставиш, ще те отхвърли завинаги“ (1 Летописи 28:9).

Скоро след това Бог се яви на Соломона в сън и му каза: „Искай какво да ти дам“ (3 Царе 3:5), а младият цар Му отговори:

„Ти показва голяма милост към служителя Си, баща ми Давид, понеже той ходи пред Теб във вярност, в правда и в сърдечна правота с Теб... И сега, Господи Боже мой, Ти си направил слугата Си цар вместо баща ми Давид, а аз съм малко момче и не зная как да се държа... Дай на слугата Си разумно сърце, за да съди людете Ти, за да различава между добро и зло...“ (3 Царе 3:5-9).

Бог бе зарадван от смирената молитва и отговори:

„Понеже ти поиска това нещо и не поиска за себе си дълъг живот, нито поиска за себе си богатство, нито смъртта на неприятелите си, но поиска за себе си разум, за да разбираш правосъдие, ето, сторих според както си казал: ето, дадох ти мъдро и разумно сърце, така щото преди теб не е имало подобен на теб, нито подир теб ще се издигне подобен на теб. А при това дадох ти и каквото не си поискал - богатство и слава, така щото между царете не ще има подобен на теб през всичките ти дни. И ако ходиш в Моите пътища и

пазиш повеленията Ми, както баща ти Давид, тогава ще продължа дните ти“ (3 Царе 3:11-14).

И Бог изпълни обещанията Си. Над благочестивия млад цар се изляха неизброими благословения и Соломон се прочу по целия тогавашен свят.

„Така цар Соломон надмина всички царе на света по богатство и мъдрост“ (3 Царе 10:23).

Владетелите на други царства и земи правеха дълги пътувания до Ерусалим, за да чуят и видят този цар, за чиято слава бяха слушали. И животът на Соломон светеше със сиянието, което му беше дадено от Бога, като тази светлина огряваше и неговия народ. Никога преди това Израил не бе живял в такова благоденствие и съвършен мир.

„Юда и Израил бяха многобройни като морския пясък; ядеха, пиеха и се веселеха“ (3 Царе 4:20).

„И Соломон владееше над всичките царства, от реката Ефрат до Филистимската земя и до египетската граница. И те донасяха подаръци и бяха подчинени на Соломон през всичките дни на неговия живот“ (3 Царе 4:21-24).

За съжаление благоденствието не продължи дълго време, като вината за това беше на Соломон.

Библията докладва, че „Соломон залюби много чужденки и... жените преклониха сърцето му към други богове“ (3 Царе 11:1-4). В резултат „Господ се разгневи на Соломон, защото... той не упазил онова, което Господ заповяда“ (3 Царе 11:9-10).

Това беше истинска трагедия. Когато бе млад, Соломон беше започнал всичко както трябва и Бог го благослови с необикновена щедрост. Като вършеше онова, което беше право пред Бога, той постигна мъдрост, богатство, власт и престиж, всичко, което човек би могъл да пожелае! Но когато изостави Бога Соломон изгуби всичко! Неговият живот, който би могъл да свети с все по-силно сияние, постепенно

зализваше в здрача на срама и самоизобличението. И преди да привърши земния си път, Соломон намери поука в горчивия си опит и изрече следния безценен съвет към младежите от идващите поколения:

„И помни Създателя си в дните на младостта си, преди да дойдат дните на злото“ (Екклисиаст 12:1).

„Нека чуем края на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“ (Екклисиаст 12:13-14).

Тези думи показват, че Соломон е знаел, кое е добро и кое зло. Колко жалко, че не е следвал пътя на правдата.

Историята на цар Йосия ни напомня за същата истина. Подобно на Соломон и той бил коронясан на 8-годишна възраст: „Започва да търси Бога докато беше още млад“ (2 Летописи 34:3). Когато навършва 12 години Йосия започва да премахва всякакви следи от идолопоклонството в Ерусалим и в целия Юда. По-късно, когато свещеникът Хелкия донася от храмовата съкровищница скъпоценен ръкопис от Мойсеевия закон, младият цар се обръща с цялото си сърце към написаното в книгата. Докато слуша Божиите слова, душата му се изпълва със скръб заради многото прегрешения на Израил.

„И царят застана на мястото си, та направи завет пред Господа да следва Господа, да пази заповедите Му, заявлени-ята Му и повеленията Му с цялото си сърце и с цялата си душа, та да изпълнява думите на завета, които са написани в тази книга“ (стих 31).

„След това царят поиска от всички да засвидетелстват своето сериозно намерение и да направят завет според Божията воля“ (стих 32).

Да, чудесни неща извърши този млад цар и Бог се радваше на неговата обич и верност. Йосия беше силен млад човек, който би могъл да укрепва в силата си и да печели

слава след слава, ако не бе направил една грешка. В момент на самозаблуда и против всякакъв здрав разум той неразумно започва да воюва срещу египетския фараон Нехао и загибва в битката.

В Новия завет се разказва за още един млад човек, тръгнал по сияйния път на правдата, но скоро изгубил посоката и никой повече не чул за него. Този разказ се дава три пъти: в Евангелията от Матей (19:16-22), от Марко (10:17-22) и от Лука (18:18-23). Прочетете и трите разказа.

„Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?“ Исус му отвърна: „Знаеш заповедите: Не убивай! Не прелюбодействай! Не кради! Не лъжесвидетелствай! Почитай баща си и майка си!“ „Всичко това съм упазил от младостта си“, отвърнал младежът. „Какво още не ми достига?“

Исус бе трогнат от решимостта на младежа дотолкова, че „като го погледна, възлюби го“. Сигурно в този младеж е имало нещо много привлекателно - бил смирен, сериозен и винаги готов да върши правда. Гордините, прекарани в търсене на истината, и стремежът да се върши Божията воля бяха поставили благороден отпечатък върху лицето му. Да, това беше благороден младеж, но все пак нещо липсваше.

„Едно ти не достига. Иди и продай все що имаш и го раздай на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; и дойди и Ме следвай!“

Това беше великолепна възможност, предложена от Исус. Този младеж би могъл да стане един от апостолите. Той щеше непрекъснато да общува с Божия Син и да бъде с Него навсякъде - в Гетсимания, на Голгота, на Маслиновия хълм. Той можеше да бъде един от малцината събрани в горната стая в деня на Петдесетница. Но „той си тръгна натъжен, защото имаше голям имот“ (Матей 19:22).

Днес никой не си спомня дори за името на младежа. А имотът му, който той ценеше толкова много, това богатст-

во, изчезна заедно с него преди много векове. Постъпката на младежа показва, че не е достатъчно запаметяването на десетте Божии заповеди. Както растеше на възраст, този млад човек би трябвало да расте и в разбирането на заповедите. Но поради различни причини неговото духовно развитие бе спряло. Младежът се бе превърнал в законник, чиято грижи бе само да съблюдава буквата на закона, без да може да проникне до неговото по-дълбоко съдържание, в духа му.

Младежът знаеше наизуст всички Божии заповеди и бе готов да приеме, че последните шест можеха да бъдат обобщени само в думите „Обичай ближния си като себе си“. В същото време този млад човек не можа да разбере, че това означава да използва богатството си, за да облекчи страданията на бедните.

Тези, които биха искали да тръгнат по пътя на сияйната младост, трябва „да растат в благодатта и в познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2 Петрово 3:18).

Освен Божиите заповеди те трябва да се научат да разбират все по-зальбочено тяхната духовна същност, която Исус разкри по блестящ и неповторим начин по време на краткия си живот сред хората.

В книгата на пророк Йоил има пророчество, което се отнася до младежите от последните дни на света. Пророкът казва, че сред знаменията в небето и на земята, сред пламъците и стълбовете от дим Бог ще излее Духа Си върху всяка твар. В резултат „синовете и дъщерите ще пророкуват, а младите ще имат видения“ (Йоил 2:28-30).

И ако това време е дошло, а то наистина е настъпило, всички младежи трябва да бъдат в очакване. Защото Бог ще излее Своя Дух като пълноводен прилив над младите от последното поколение.

Бог иска да им даде видения, но не видения за светско величие, а за прекрасна и възвишена служба! Не за преслед-

ване на временни светски цели, а за Неговите планове за величествения финал на спасителния план. В тях няма да има огромни обеми от човешко познание, независимо колко ценно е то, а ще бъдат изпълнени със съкровището на Божието слово.

Щедро надарени, младите ще намерят пътя към сияйната младост и ще видят, че той е истинският път на правдата, който като грееща светлина обгрыва деня на тяхното съвършенство (Притчи 4:18).

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЕТО ЗДРАВЕ

По-щедрият и плодотворният живот

Малко хора днес са напълно здрави! Учтивият поздрав-въпрос „Как си?“ обикновено изважда на показ някаква болка, заболяване, операция, препарати срещу „авитаминова“ или „чувство на преумора и отпадналост“.

Хората търсят облекчение от стресовите, напреженията и нервната свръхраздразнителност, настъпващи в резултат от бясното темпо на съвременния живот. Навсякъде край нас се срещат „болни на крак“, като болниците, санаториумите, клиниките или домовете за психично болни са препълнени с лица с много по-сериозни заболявания. Статистиките на големите застрахователни компании говорят, че огромен брой от живите днес хора ще умрат след няколко години от рак, сърдечни болести или от други заболявания.

Бог не е възнамерявал нашият живот да бъде точно такъв! Наистина не е! И Библията е категорична в това отношение.

При сътворението му Адам притежаваше живот, който щеше да продължи вечно, живот, поддържан само от избрани храни и от плодовете на дървото на живота. Ако Адам не бе съгрешил, зъбите му никога нямаше да се развалят, косата му никога нямаше да окапе, очите му нямаше да потъмнеят, а сърцето му щеше да продължава да тупти вечно.

Приливащата жизненост, която той имаше още през първия ден от живота си, щеше да бъде негов вечен спътник.

И въпреки че Бог го предупреди, че ако съгреша „непременно ще умре“ (Битие 2:17), изминаха стотици години, докато тялото и животът му се стопиха. Твоята Библия казва, че годините на Адамовия живот са били 930, неговият син Сит е живял 912 години, а внукът му Енос - 905 години. След това Кенан живя 910 години, Маалеил 895 години, Яред 962 години. Матусал живя най-много от всички хора - цели 969 години.

Действителен ли е броят на цитираните години? Да, наистина е точен! Когато се замислим, колко близо до сътворението са живяли тези патриарси и пионери на човешкия род, продължителността на живота им не изглежда неправдоподобна. Те не само не са имали наследствени болести, но са притежавали и съвършен организъм, който са поддържали с най-отбрана и висококачествена храна. Зеленчуците и плодовете, които са били основната им храна, са растяли върху почва, която е съдържала минералните вещества, необходими за здравето. През онези далечни дни потокът на живота със сигурност е вървял по-спокойно. Тогава не са съществували жестоките напрежения, които днес така бързо състаряват хората. Сърдечните и другите болести са били непознати през онези далечни времена.

Век след век животът на хората е започнал да става по-кратък! Докато Ной живя 950 години, синът му Сим живя до 600 години, внукът му Арфаксад - до 438 години, а правнукът му Сала - 433 години. Само две поколения по-късно Фалек живя едва 239 години, а четири поколения по-късно Тара умира на 205-годишна възраст (Битие 11:10-32).

Синът на Тара, Авраам, живя до 175 години, като в Библията за него е казано следното:

„И Авраам издъхна, като умря в честита старост, стар и сит от дни; и прибра се при людето си“ (Битие 25:8).

Очевидно 500 години след потопа средната възраст е намаляла значително под годините на Авраам.

По времето на Мойсей средната продължителност на живота е била едва 70 години.

„Дните на живота ни са естествено 70 години или даже, където има сила, 80 години, но и най-добрите от тях са труд и скърби, защото скоро прехождат и ние отлитаме (Псалом 90:10).

Днес, особено в страните от третия свят, продължителността на живота е дори още по-малка. Така с времето великолепният механизъм, задвижен от Бога при Сътворението, непрекъснато губеше своята енергия. Това, разбира се, не беше Божията цел, защото Бог бе предвидял живот, а не смърт, здраве, а не болести. Той искаше човекът да излъчва енергия, а не да бъде съсипан от умора и от болка.

Когато Бог избра Израилевите деца за Свой народ, Той се опита с любов да им покаже как, въпреки проклятието на греха, биха могли да избегнат много от неговите непосредствени последици. Чрез Мойсей Бог разкри на израилтяните простите тайни на доброто здраве и как могат да живеят добре, дори и в условия под нормалния жизнен стандарт.

Ако бяха последвали Божия добър съвет, уверяваше ги Мойсей, тогава щяха да си спестят много горчивини:

„Ако прилежно слушаш гласа на Господа, твоя Бог, и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му и пазиш всичките Му повеления, не ще ти нанесе нито една от болестите, които нанесох на египтяните, защото Аз съм Господ, Който те изцелявам!“ (Изход 15:26).

При друг случай Бог им обеща, че, ако Го следват и Му служат с цялото си сърце, ще се радват на цветущо здраве:

„И ще благословя хляба ти и водата ти. И Аз ще премахна всяка болест помежду вас“ (Изход 23:25).

Тези Божии наставления за здравословен начин на живот са достатъчно ценни, за да бъдат обект на повторно и задълбочено изследване и днес.

1. *Израилтяните трябваше да подбират внимателно храната си!* Те трябваше „да правят разлика между чистото и нечистото, както и между одушевеното, което може да се яде, и одушевеното, което не бива да се яде“ (Левит 11:47). Едни неща бяха полезни за тях, а други не. За да могат да имат добро здраве и да живеят пълноценно, трябваше да приемат подходяща храна, основна истина, която светът започна да осъзнава едва напоследък!

2. *Те трябваше да бъдат внимателни към собствената си хигиена.* Чистотата беше от изключително значение. Хората, заболели от инфекциозни болести, трябваше да бъдат изолирани под карантина, както и всички, били в контакт с тях (Числа 5:2). Специални мерки трябваше да се вземат спрямо прокажените (Левит 13:1-59). Месото не биваше да се пази повече от 3 дни (тогава не са съществували хладилници), след което трябваше да бъде изгорено (Левит 7:17). Заразените предмети трябваше да бъдат унищожавани (стих 19). Цитираните санитарно-хигиенни правила са в пълно съответствие със съвременните стандарти.

3. *Те трябваше да избягват неморалните действия!* Седмата Божия заповед „Не прелюбодействай!“ трябваше да ги предпази от страшните последици на скверната употреба на най-святите телесни функции.

4. *Те трябваше да редуват работата с почивка!* Непрекъснатата работа щеше да ги състари преждевременно, а продължителната почивка би ги направила лениви и със слаби тела. За да можеха да се радват на щастлив, изпълнен със здраве живот, израилтяните трябваше да съчетават работата и почивката по хармоничен начин. Божието предписание бе: „6 дни работа и един ден почивка“:

„Помни съботния ден, за да го освещаваши! Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа!...“ (Изход 20:8-10).

Нищо не би допринесло повече за благоденствието на израилтяните, както съблюдаването на този добър съвет! Той не само щеше да осигури подходяща почивка за физическите им сили, но и да облагороди умовете им чрез редуване на материалните цели с размисъл за Божиите неща. Духовното извисяване, което идваше при тях всяка събота, щеше да бъде мощен целебен фактор за живота им, както и да им донесе неизброими благословения.

„Ако се въздържиш в съботен ден да не вършиш своята си воля в светия Ми ден и наречеш съботата наслада, света на Господа, почитаема... Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня с наследството на баща ти Яков, защото устата Господни изговориха това!“ (Исаия 58:13-14).

Докато израилтяните спазваха този добър съвет, всеки от тях се радваше на обещаните от Бога благословения! В началото всички са се радвали на такова здраве, че Библията казва:

„И нямаше нито един немощен сред племената им!“ (Псалом 105:37)

За съжаление верността им не продължи дълго, като и болестите отново започнаха да вземат своя тежък данък.

Когато Божият Син се роди в човешко естество, Той се намери заобиколен от болни и умиращи хора. Навсякъде, където отиваше, беше следван от тълпи измъчени хора, които търсеха изцеление. Слепите копнееха да върнат светлината на очите си, глухите искаха да чуват гласовете на другите, недъгавите жадуваха да се изправят и да тръгнат. Едни бяха парализирани, други изгаряха в треска, а трети носеха страшните белези на проказата. Когато погледна тези множества от страдащи хора, любящото сърце на Исус „се смили над тях“ (Матей 9:36). Нали Исус беше Съзателят на човека и

сега беше дошъл да види страхотните поражения, които бе направил грехът! Без да се замисля за собственото Си спокойствие, Исус „обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от Сатана“ (Деяния 10:38). Освен проповядване на благовестието през 23 от времето си Исус „изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между люде“ (Матей 4:23).

На окаяните хора, които страдаха толкова много, Исус донесе вестта за по-добър живот, който те можеха да имат.

„Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно“ (Йоан 10:10).

Като Творец на живота Христос можеше да изрече тези думи с пълна увереност, знаейки, че може да изпълни и най-големите очаквания на всички, които биха възприели Неговото предложение.

Дали израилтяните се нуждаеха от здраве? Имаха ли нужда от сила? Желаяха ли мир и спокойствие за душата? Искяха ли обилна жизненост? Всичко това можеше да бъде тяхно, ако го пожелаеха:

„Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя!“ (Матей 11:28).

Почивка? Да, и живот! Живот - по-щедър и обилен от всичко, което познаваха. Но при условие, че не съгрешаваха повече! Трябваше да се обърнат към Бога и тогава всички техни копнежи щяха да се сбъднат.

„Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми!“ (Йоан 15:10).

Тези основни принципи на честития, изпълнен със здраве живот важат и днес! Бог не се е променил. И днес е същият! Неговото състрадание към нас днес е толкова безгранично, както и към страдащите от Галилея в онези далечни времена. И днес Бог е загрижен за нас със същата любов, каквато прояви към Израилевия народ в пустинята.

Искаме ли да имаме още по-добър и плодотворен живот, тогава ще трябва да предадем сърцата си на Исус. Да се откажем от всички престъпления на Божиите заповеди и да търсим чрез благодатта Му живот, който да бъде в пълно съзвучие с Неговата воля!

Да се храним с разум

Човешката храносмилателна система притежава чудно съвършенство. Езикът е орган на вкуса, зъбите са предназначени за сдъвкване на храната, стомахът за нейното смилане, червата за резорбирането ѝ, а кръвта разнася усвоените от нея хранителни вещества до клетките на всички телесни органи. В същото време белите дробове поддържат необходимото кислородно равнище в организма. Трябва да се споменат и жлезите, които въпреки тяхната миниатюрна големина отделят жизненоважни химични съединения, подпомагащи процесите на храносмилането.

Всеки човек притежава храносмилателна система. Длъжен е да се грижи за нея и да я пази. Защото едва след нейното увреждане ще разбере, че е много по-разумно и не така скъпо да я поддържа в добро състояние вместо да лекува увреждането.

Хората трябва да се замислят какво консумират, как ядат и кога се хранят. Хранене с всякаква храна, без да се има предвид нейното влияние върху организма, е лишено от разум. Не е необходимо непрекъснато да мислим за храната и да стигаме до крайност, защото това няма да ни помогне. На помощ идва Библията със своите мъдри и правилни съвети.

Библията пояснява, че първоначалната храна на човека се е състояла от плодове, ядки и зърно (семена), или вегетарианска храна (Битие 1:29).

Такъв е бил Божият план преди грехопадането на Адам и Ева. Допълнена от плодовете на дървото на живота, тази храна щеше да осигури на тях и поколенията им съвършено здраве завинаги.

Но дойде грехопадането и всичко се промени.

Като съгрешил пред Бога в едно отношение, за човека не бе трудно да пренебрегне и другите Негови заповеди. Започна да убива животните заради месото им, може би защото му бе „омръзнало“ да се храни с плодове, ядки и семена. Сигурно това е допринесло до голяма степен за състоянието на нещата в предпотопното общество, довело до Божието наказание чрез Потопа (Лука 17:26-27).

Когато водите спаднаха и върху земята не бе останала почти никаква растителност, Бог позволи да се приема и смесена храна.

„Всичко живо, що се движи, ще ви бъде за храна; давам ви всичко, също както дадох зелената трева. Месо обаче с живот му (с кръвта му) да не ядете (Битие 9:3-4).

Когато Бог казва „всичко“, от подтекста се вижда, че Той поставя и известни ограничения. Когато даваше наставления на Ной за животните, които трябваше да вземе в ковчега, Бог подчерта, че някои от тях са нечисти, поради което не бяха предназначени за храна на човека. В 11 глава на книгата Левит е даден списъкът на всички забранени за консумиране животни, риби, насекоми и влечуги.

Нека първо се спрем на животните. Всички животни, които имат раздвоено копито и са с разцепено копито и преживят, са чисти и месото им може да се яде. Всички останали животни са нечисти и неподходящи за храна. Съвпадение на някои от изискванията има само при 4 животни: това са камилата, питомният заек, дивият заек и свинята. Първите 3 са преживни, но нямат посочения вид копита, а свинята има разцепено копито, но не преживя.

„От месото им да не ядете“ (Левит 11:8).

По отношение на рибите четем:

„Всичко във водите, което има перки и люспи, независимо дали е в моретата или реките, него да ядете, но... всички в моретата и реките, които нямат перки и люспи, те са отвратителни за вас“ (Левит 11:9-12).

В списъка на забранените птици са включени: орелът, брадатият лешояд, орелът-рибар (морският орел), канята, соколът, гарванът, щраусът, ястребът, морската чайка, нощният ястреб, бухалът, корморанът, ибисът, лебедът, пеликанът, лешоядът, щъркелът, чаплата, папунякът и прилепът (Левит 11:13-18).

Забранените насекоми не са упоменати, но в стих 20 се казва:

„Всички крилати пълзеци, които ходят на 4 нозе, са отвратителни за вас“. Единствените изключения са прелетният скакалец, скакалецът (акридата) и щурецът (Левит 11:20-25).

Други „отвратителни“ животни са невестулката, мишката игуаната, хамелеонът, крокодилът, гущерът по видовете му (Левит 11:29-30). Този списък буди отвращението ни, защото с незначителни изключения посочените в него животни се хранят с нечистотии, отпадъци и мърша. Едва ли в най-добрите ресторанти посетителят ще си поръча печена камила, крокодилско филе, орлови гърди или мишка в тесто. Този списък щеше да бъде приет навсякъде и от всички, ако не беше животното прасе, което носи толкова много доходи на много хора по света.

Производителите и консуматорите на свинско месо намират различни причини и оправдания, за да не се съобразят с Божиите забрани, дадени в Левит. Те твърдят, че забраната е част от Левитския закон, поради което той не важи за християните. Пренебрегват обаче факта, че разграничаването между „чисто“ и „нечисто“ съществуваше много преди написването на книгата Левит.

Християнинът трябва да спазва точно Божия съвет. Щом Бог казва, че месото на цитираните животни, птици,

риби и насекоми не е добро за храна, Той е имал сериозни основания за това. Господ не е капризен диктатор, а любящ баща. Всеки Негов съвет е за наше добро (Второзаконие 10:13).

Някои може да не разбират Божията забрана върху свинското месо, защото го разглеждат като най-питателната храна. Но Бог ще се окаже прав, защото той не греши! За непредубедения човек разкритията на съвременната медицина дават достатъчно обяснения, които потвърждават Божията премъдрост.

Проблемът за храненето и здравето е бил разглеждан на първия християнски събор в Ерусалим. Лука ни дава сведения за него в 15 глава на книгата Деяния на апостолите. В резултат от обсъжданията Яков, който е председателствал събора, казва:

„Затуй аз съм на мнение да не отекаваме тия измежду езичниците, които се обръщат към Бога, но да им пишем да се въздържат от оскверненията чрез идоли, чрез блудство и чрез яденето на удавено и кръв“ (Деяния 15:19-20).

Не се споменават други подробности, но е важно, че упоменатите неща предхождат Левитския закон със стотици години (Бит. 6:5, 9:4, 35:2).

Когато апостол Павел е посещавал новосъздадените църкви в Мала Азия, Гърция, Македония и Италия, навсякъде е бил свидетел на широкото обсъждане на храната и религията. Причината не е била в особеното отношение към здравния аспект на храната; по-скоро основната загриженост е била, дали трябва да ядат месо, което е принесено на идоли. По-късно към този проблем се включват и други страни на храненето и пиенето. Сериозността на противоречията, възникнали между църковните членове, се вижда от остра критичност спрямо всички, които имали противоположни становища. Особено показателна е църквата в Рим, на която апостолът изпраща най-добрият съвет, който някога е даван на християнска общност. Авторитетно, но с много

обич и такт, Павел подчертава, че любовта трябва да бъде ръководното начало за всяко решение и подбудата за всяко действие (вж. Римляни от 13:11 до 14:21).

Преводът на Библията на д-р Джон Филипс звучи така, сякаш апостолът пише до християните в някоя днешна църква в Ню Йорк или Лондон. Ето някои от най-впечатляващите стихове в превода на д-р Джон Филипс.

„Защо обръщам толкова внимание на поведението ви? Защото, както смятам, вие сте разбрали, че настоящото време е от най-голямо значение - настанал е часът да се събудите за действителността. Всеки ден приближава Божието спасение към нас. Нощта почти свърши, а денят вече настъпва с първите си зари! Ето защо нека отхвърлим от себе си нещата, които хората вършат на тъмно, нека се въоръжим за битката на деня! Нека живеем в чистота, както подобава на деня, а не да се потапяме в „удоволствията“ да пием, да се отдаваме на плътска поквара или в кавги и завист. Нека бъдем Христови войни от глава до пети и да не дадем никаква възможност на плътта да ни плени в своите страсти...

Защо тогава критикуваш постъпките на брата си, защо искаш да го унизиш? Всички ще бъдем съдени, но не по своята си мярка, а по закона и мярката на Христа...

Затова престанете да се съдите един друг. Ако трябва да бъдем критични, нека критикуваме собственото си поведение, но винаги да внимаваме да не вършим неща, с които можем да препънем брата си и да причиним падането му...

Ако твоят навик да не се въздържаш в яденето сериозно смущава брата ти, това означава, че ти вече не го обичаш. А ти не би искал храната да означава погубване на онзи, за когото Христос е умрял...

Винаги помнете, че Божието царство не се ограничава от въпроса дали получаваш онова, което искаш да ядеш и пиеш, а е преди всичко правда, мир и радост в Светия Дух. Ако поставите тези неща на първо място в службата ви за

Христос, тогава ще угодите на Бога и няма да наскърбявате ближните си. Затова нека се посветим на неща, които допринасят за облагородяването на нашите характери. Без съмнение не бива да желаем разрушаването на Божието дело заради блюдо с месо“ (Филипс - коментар в книгата „Писма до новосъздадените църкви“, стр. 30-32).

Този призив за взаимна търпимост е олицетворение на християнството в неговата най-добра страна. Понеже подчертава вечна истина, апелът на Павел и днес е така ценен, както е бил по времето, когато е писан, защото в известна степен съвременните християни имат много по-голяма нужда от него. Тъй като последните открития на медицината, по-специално по отношение на алергичните заболявания, дадоха отговори на доста тайни, виждаме колко погрешно и неразумно е да съдим някого за храната му. Има хора, алергични към млякото и млечните произведения, други са алергични към пшеницата и зърнените произведения, трети не понасят ядките, целината, ягодите и още цял списък плодове и зеленчуци. Друга група хора са алергични към котки, коне, прах, перушина или пращеца от венчелистчетата на цветовете. Тези алергии не са въображаеми, а реални.

Колко уместен е тогава изпитващият въпрос на апостол Павел: „Кой си ти да критикуваш?“

С не по-малка сила са и думите, че „Божието царство не се ограничава от това дали получаваш всичко, което искаш да ядеш и пиеш, а е преди всичко правда, мир и радост в Светия Дух“.

Ревизирият стандартен превод дава този откъс от посланието така: „Божието царство не означава ядене и пиене, а правда, мир и радост в Светия Дух.“

Никой не може с храната си да заслужи вечния живот. Напротив, невъздържаното и неразумно хранене може да води до погубването на човека, като поквари неговия разсъдък и го накара да върши грях. Дори консумирането на небесната манна не осигурява право на никой за достъп до рай. Там

ще бъде този, който с вяра приема Исус Христос за свой Господ и Спасител!

Означава ли такова твърдение, че човекът е свободен да приема каквато си иска храна, без да се съобразява с последиците? Категорично не! В първото си послание до коринтяните апостол Павел посочва същността на проблема. Писе не за храни и хранене, а за храните, поднасяни пред идолите.

„Затова ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божия слава“ (1 Коринтяни 10:31).

С тези думи апостолът ни припомня фундаменталната истина на Библията - най-същественото нещо е любовта! Любовта към Бога и нашия ближн! Като изявяваме любовта към вярващ или невярващ, ние славим Бога, защото само Господ може да ни направи добри, милостиви, внимателни и търпеливи към другите. Затова всеки път, когато ядем или пием, трябва да се запитваме: „Угодно ли е на Бога това, което правя?“ „Дали храната, която приемам, ще е полезна за тялото ми, за да бъда деен в моята служба на Бога?“ Ще изостри ли тя ума ми, ще укрепи ли мускулите ми, ще стане ли разумът ми по-уравновесен, а влиянието ми по-силно?“

Вероятно не винаги сте в състояние да избирате храната си. Например ако имате наднормено телесно тегло лекарят може да ви предпише храна с голямо съдържание на белтъци. Ако боледувате от хипертония (високо артериално налягане) лекарят може да назначи храна без сол. При болни от диабет е наложително ограничено приемане на въглехидрати. Когато сте на гости уважението, което ви оказват, може да ви принуди да консумирате неща, които не обичате. Но когато имате свободата да избирате храната си, избирайте винаги това, за което знаете, че е най-полезна и най-добро за вас! Живейте в колкото е възможно по-голяма близост до и в съответствие с безценните Божии съвети, които се отнасят до вашето благосъстояние, и тогава „здравето ти скоро ще процъфти“ (Исая 58:8).

Никакви алкохолни напитки

Когато Бог даде на Адам и Ева съвършена храна, състояща се от семена и плодове, тяхното питие сигурно е било плодов сок или кристално бистра вода на изворите и потоците.

Предпотопните хора са отглеждали лозя, консумирали са грозде и са пиели направен от нещо сок, но никой не се е опивал, никой не е бил пиан. Защото до Потопа са липсвали причинителите и условията за ферментация, поради което не е била позната.

След Потопа положението се е променило коренно. Променил се е климатът на земята, настъпили са 4-те годишни времена, появили са се болестотворни причинители и още много непознати дотогава неща. Появили са се също причинителите и условията за ферментация. Този факт е станал очевиден, но не веднага.

Ной и неговите синове са засадили, както преди, лозя, консумирали са грозде и са правели сок от него. И Ной, без да подозира нищо, пил от този сок, както е правил хиляди пъти преди Потопа. Не е и подозирал, че безвредният преди сок сега се е променил коренно и е можел да ферментира, когато бъде оставен за определено време на топло. И така се превръща в упойваща и опиваща напитка поради съдържанието в него алкохол. И Ной спокойно пил от новия гроздов сок и се опил, станал първият пиан човек. Тъжната и в

същото време много поучителна история с Ной е описана подробно в глава 9 на книгата Битие.

От деня на първото несъзнателно опиване до наши дни милиони хора съзнателно са повтаряли и продължават да повтарят несъзнателната грешка на Ной, като са пиели и продължават да пият различни видове алкохолни напитки. Но консумирането на последните е носело единствено срам и позор, извършване на най-различни постъпки, които никой трезвен човек дори не би и помислил да прави, поява на различни заболявания и психично деградиране.

Бог обаче е любов! И тъкмо поради тази непозната за нас и неможеща да бъде описана любов Той изпитва голяма мъка и страдание, когато със сълзи на очи наблюдава как хората, които е сътворил по свой образ и подобие, в пияно състояние се държат глупаво, безразсъдно и скотски. Затова е дал в Библията много строги и силни предупреждения срещу консумирането на алкохолни напитки.

„Виното е присмивател и спиртното питие крамолник и който се увлича по тях е неблагоприятен“ (Притчи 20:1).

И това предупреждение е написано от най-мъдрият човек, който е съществувал на земята, от Соломон.

Алкохолът е присмивател, защото не оправдава надеждите на онези, които го употребяват. Те си мислят, че алкохолната напитка ще им донесе облекчение от тревогите на живота, но когато похарчат парите си и виното е изпито, неприятностите им остават, дори придобиват още по-остра форма. Още една бутилка, още една чаша и нещата ще се оправят, наивно смятат хората, но всяка нова глътка алкохол ги отдалечава още повече от тази цел. Човекът, който наивно смята, че с пиене ще разреши проблемите си, става още по-неспособен да разбере и оцени истински прекрасните неща в живота, за които копнее. Виното се присмива над неговите слабости и безразсъдство.

„Кой има скръб, кой изпитва горест, кой е в кавги, кой се оплаква, кой е наранен без причина, кой е с подпухнали очи“ (Притчи 23:29, Нов стандартен превод).

Отговорът е следният:

„На онези се случва това, които се бавят около виното, които отиват да вкусят подправено вино“ (Притчи 23:30).

След това Соломон продължава с предупреждението си:

„Не гледай виното, че е червено, че показва цвета си в чашата, че се поглъща гладко. Защото после то хапе като змия и жили като ехидна. Очите ти ще виждат чужди жени и сърцето ти ще изригва развратни неща. Даже ще бъдеш като човек, който би легнал сред море, който би лежал на върха на мачта. Удариха ме ще речеш и не ме заболя, биха ме и не усетих. Кога ще се събудя, за да го търся пак“ (Притчи 23:31-35).

Тези ценни думи са писани преди 3000 години, но значението им не е подвластно на времето, защото алкохолът поражда всяко поколение по един и същи начин. Няколко века след Соломон пророк Исаия даде следното предупреждение към юдейския народ:

„Горко на ония, които подраняват сутрин, за да търсят спиртно питие, които продължават до вечер, докато ги разпали виното. И с арфа и псалтир, с тъпанче и свирка са техните угощения; но не се взират в делото Господне, нито са внимавали на действието на ръцете му, затова Моите люде са закарани в плен, защото нямат знание (Исаия 5:11-13).

Подобно предупреждение се среща и по-нататък в същата глава:

„Горко на ония, които се мислят за герои, когато пият вино, и за силни, когато подправят спиртно питие, които за дарове оправдават беззаконника и отнемат от праведника правото му. Затова както огнен пламък пояжда плявата и

както сламата се губи в огъня, така и техният корен ще стане като гнилото и цветът им ще излезе като прах. Защото отхвърлиха поуката на Господа на силите и презряха думата на Светия Израилев (Исаия 5:22-24).

Библията е категорична, че трябва да се плати ужасна цена, ако допуснем алкохолът да погуби красотата на Божието творение чрез притъпяване на разума и объркване на разсъдъка му. Прочетете силното изобличение на Исаия на пияниците от племето на Ефрем:

„Ето от Господа идва един мощен и силен, Който като буря с град и опустошителна вихрушка, като буря от силни прелели води ще ги хвърли с ръката си на земята. Горделивият венец на Ефремовите пияници ще се тъпче под нозе... Но и тия се побъркаха от виното и се заблудиха от спиртното питие; свещеник и пророк се побъркаха от спиртното питие, побъркаха се във видението, спъват се в съденето“ (Исаия 28:2-7).

Последиците от приемането на алкохолни напитки са дадени и от пророк Осия, който е съвременник на Исаия:

„Блудство, вино и мъст отнемат разума: (Осия 4:11).

Бог нарежда на Аарон какво да правят свещениците преди да влязат в шатъра за срещане:

„Когато влизате в шатъра за срещане да не пиете вино или спиртни питиета ни ти, ни синовете ти с теб, за да не умрете; това ще бъде вечен закон във всичките ви поколения (Левит 10:9).

Във времето на древния Израил, когато даден човек е вземал окончателно решение да посвети живота си на Бога, той е давал обет за пълно въздържание.

„Господ говори още на Мойсея, казвайки: Когато мъж или жена направи изричен обект на назирейство, за да посвети себе си Господу, тогава да се отказва от вино и от спиртни питиета, да не пие оцет от вино или от спиртни питиета-

та, нито да пие каквото и да е питие, направено от грозде, нито да яде прясно или сухо грозде“ (Числа 6:1-3).

По времето на пророк Еремия имаше род, известен с името Рихавовците. Всеки член на този род е приемал обет на пълно въздържание. Като проверка на тяхната вяроност пророкът е постъпвал по следния начин:

„И като слагах пред синовете на дома на Рихавовците кани, пълни с вино, и чаши и рекох им: Пийте вино. А те рекоха: „Не щем да прием вино, защото Йонадав, син на праотеца ни Рихав, ни заповяда, казвайки: Да не пиете вино нито вие, нито потомците ви до века... Ние сме слушали гласа на... праотеца ни за всичко, що ни заръча, да не прием вино през всичките си дни, ние, жените ни, синовете ни и дъщерите ни“ (Еремия 35:5-8).

Поради благородното им държане Еремия отговаря:

„Така казва Господ на силите, Израилевият Бог: Понеже послунахте заповедта на праотеца си Йонадава, упазихте всичките му заръки и изпълнихте всичко, що ви заповяда, затова казва Господ на силите, Израилевият Бог: От Йонадава, Рихавовия син, няма да липсва човек, който да стои пред Мен завинаги“ (Еремия 35:18-19).

Във вашата Библия са дадени както пагубните последици от приемането на алкохол, така и истината, че през всички времена е имало хора, които са отказвали да бъдат измамени от алкохолната заблуда. Библията дава и становището на Бога в това отношение.

Ето какво пише апостол Павел на римляните:

„Като в бял ден нека ходим благопристойно, не по пирования и пиянства, не по блудство и страстолюбие, не по крамоли и зависти“ (Римляни 13:13).

На ефесяните дава следното предупреждение:

„И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат...“ (Ефесяни 5:18).

А на галатяните казва, че пиянството ще ги лиши от небесното царство.

„А делата на плътта са явни: те са блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и тем подобни, за които ви и предупреждавам, като ви предупредих, че тези, които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство“ (Галатяни 5:19-21).

Тези думи не са празно заплашване, което се вижда от посланието до коринтяните:

„Или не знаете, че несправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито мъжеложенците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство“ (1 Коринтяни 6:9).

Според някои пиянството (или алкохолизъмът, както го наричаме днес) е болест. Вашата Библия обаче не е съгласна с тази констатация. Тя казва ясно, че приемането на алкохолни напитки е грях, като нарежда всички, които си позволяват да се напиват, в редиците на най-големите престъпници.

В една от своите притчи Исус описва неверен слуга, който „започна да бие останалите слуги, да яде, да пие и да се опива“. Каза също, че ще дойде ден за искане на сметка. Защото господарят на този служител ще се появи „в ден, в който не го очаква, и в час, който не го знае, и ще определи неговата участ с неверните“ (Лука 12:45-46).

Като се обръща към хората, които ще живеят непосредствено преди Неговото второ идване, Исус предупреждава:

„Но внимавайте на себе си да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и ви постигне оня ден внезапно като примка“ (Лука 21:34).

От цитираните пасажи на Библията става ясно, че употребата на алкохолни напитки е изключително сериозен грях пред Бога! Защото алкохолът вреди много не само на този, който го употребява, но и на близките му.

Повече от 51% от пътно-транспортните произшествия с фатален край в САЩ се причиняват от шофьори, употребили сериозни количества алкохолни напитки. Повече от няколко милиона са нарушенията на общественния ред, направени под влиянието на алкохола. Между 70 и 90% от задържаните в затворите и арестите за предварителното задържане са приемали големи количества алкохол.

Днес в Америка има над 10 милиона алкохолици и 65 милиона лица, които употребяват алкохолни напитки.

Според списанието „Британски медицински преглед“ годишно във Великобритания поради употреба на алкохол загиват няколко хиляди шофьори и пешеходци, а десетки хиляди биват ранени и контузени.

Според Националния статистически институт на Франция годишно от алкохолизъм в тази страна умират около 20 000 души, от които 14 176 поради цироза на черния дроб.

Колко прав е Робърт Ингърсол, когато пише за алкохола следното: „Той поражява жизнеността на младите, силата на мъжете, умножава слабостта и немощите на старите. Алкохолът превръща силата в слабост, здравето в болест и живота в смърт. Той прави съпругите вдовици, децата сираци, бащите превръща в демони, а всички заедно в мизерстващи просяци...“

Алкохолът пълни затворите, праща нещастници в домовете за милостиня и непрекъснато увеличава нуждите от психиатрични заведения. Той поражда противоречия, подхранва кавги и разпри, възпламенява бунтове и насилие. Алкохолът е причина за претърпаните изправителни домове и затвори. Винаги осигурява хора за ешафодите... Това зло е

сбор от всички злодейства, то е баща на всички престъпления и майка на всяка мерзост.

Алкохолът е най-големият приятел на Сатана и най-злият враг на Бога.“

Според д-р Хейвън Емерсън: „Алкохолът е средство, създаващо навик към пристрастяване... той е чиста проба отрова на клетъчната протоплазма. Алкохолът е причинител на заболявания, смърт при остро и хронично алкохолно отравяне и силно отслабва съпротивителните сили на организма срещу инфекции, особено при пневмония.

Алкохолът понижава издръжливостта, точността и бързината на мускулните реакции, дори когато е употребен в такива малки количества, при които консумиращият не може да схване забележими ефекти.

Алкохолът намалява продължителността на живота. Понеже преминава през плацентата, уврежда още неродения плод. Разрушава емоциите и нервите“.

Всичко това е вярно, въпреки рекламите на производителите на бира и уиски. Хиляди хора - лекари, съдии, шампиони в спорта и други общественици са свидетелствали категорично в полза на твърдението, че хората не трябва да приемат алкохол под никаква форма!

За посветения християнин, за онзи, който обича Бога с цялото си сърце, душа, ум и сила, това може да означава само едно - пълно въздържание!

Апостол Павел пише: „И тъй ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божия слава“ (1 Коринтяни 10:31).

Как би могъл да прославя Бога този, който приема алкохолни напитки?

За да прославим Бога с телата си, трябва да избягваме употребата на всяко питие, което може да ги увреди. Имаме предвид не само уискито, бирата и виното, но и всички напитки, които съдържат кофеин или други алкалоиди.

Когато искрено обичаме Бога, ще искаме да го прославяме винаги и с всичко, на което сме способни. Когато обичаме нашия ближен като себе си, с радост ще се въздържаме от всяка дейност или поведение, които биха могли да му навредят или да му дадат лош пример.

Подобна любов е плод на Светия Дух. Когато Исус влезе в сърцето на човека, донася топлината, красотата и чистотата на Своята любов. Като светлина, пречупена през призма и разсеяна в сиянието на красиви нюанси от радост, мир, търпение, сърдечност, доброта, верност, благородство и себеобладание, тази любов ще разкрива себе си.

Животът на въздържание и себеобладание не се нуждае от фалшиви стимулатори. Такъв живот се живее чрез преобладаващата вътрешна сила на Светия Дух, който ражда онези небесни благословения, които са предвкушване на вечните радости на небесното царство!

Никакво тютюнопушене!

А какво да кажем за тютюнопушенето? Ако истинският християнин трябва да отбягва употребата на алкохол, не трябва ли да се откаже и от пушене на цигари?

Ако се надявате да намерите в Библията заповед или текст, който да гласи „Не пуши!“, ще останете разочаровани! Тютюнопушенето не се споменава никъде от Битие до Откровение, понеже не е било известно по времето, когато са писани книгите на Библията. Западна Европа научава за тютюна едва през втората половина на XVI век, когато сър Уолтър Ралей го донесе от остров Тобаго. Въпреки това здравните принципи на Библията са формулирани толкова ясно, че никой не бива да се съмнява, какво трябва да бъде личното му отношение към тютюнопушенето.

Добре е да прочетете вдъхновения призив на апостол Павел към християните от I век сл.Хр., даден в 12-та глава на посланието му към римляните:

„И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служене. И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено“ (Римляни 12:1-2).

Определено се вижда внушението, че всеки човек е отговорен пред Бога за състоянието на тялото си! Създаден от Бога в началото и изкупен от Исус на Голгота, човекът принадлежи двукратно на своя Създател и Изкупител. Поради това не е свободен да прави каквото пожелае, без да се допита до Бога. Не може безнаказано да покварява, осквернява или съсипва своето тяло, защото Бог има най-голямо право върху това тяло. Господ очаква да Му бъде представено като „жива жертва, неопорочена от себеугаждането“.

Светостта на тялото е подчертана от апостол Павел в неговото първо послание до коринтяните:

„Или не знаете, че вашето тяло е храм на светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени, затова прославете Бога с телата си (1 Коринтяни 6:19-20).

Тези думи са в пълно съответствие с учението на Исус, Който казва:

„Ако ме люби някой, ще пази учението ми; и Отец ми ще го възлюби, и ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него“ (Йоан 14:23).

Тялото на посветения християнин е обиталище на Бога чрез Светия Дух. То е Божи дом, Божий храм! Следователно неговата чистота, здраве и благоденствие трябва да се палят като свято имущество. Именно в светлината на тази велика истина трябва да се разглеждат храненето, приемането на алкохолни напитки и тютюнопушенето.

Едва ли тютюнопушенето може да има някаква разумна основа. Съвременната наука доказва, без ни най-малка сянка на съмнение, че тютюнопушенето е един от най-опасните навици, които човек би могъл да придобие. През последните години се натрупа планина от доказателства, че пушенето на цигари е един от главните фактори, увреждащи

здравето. Докато алкохолът убива хиляди, тютюнопушенето погубва десетки хиляди.

Д-р Лерой Бърни, бивш министър на здравеопазването на САЩ, пише следното:

„Много независими едно от друго проучвания са потвърждавали без всякакво съмнение, че има висока степен на статистическа връзка между рака на белите дробове и встрастеното тютюнопушене... Докато все пак съществуват естествени различия на мненията по отношение на този вид рак и връзката му с пушенето на цигари, службата за обществено здравеопазване открито чувства тежестта на доказателствата, които сочат към все по-нарастващо и прекомерно по мащаби тютюнопушене, което е главният причинител на рака на белите дробове“.

Д-р Реймънд Пърл от Университетската клиника „Джон Хопкинс“ при изследване на 6813 лица е установил, че до 50-годишна възраст смъртността сред встрастените пушачи е била два пъти по-висока от тази сред пушачите. Броят на непушачите, достигнали 70 години, е до един и половина пъти по-голям от броя на пушачите на същата възраст.

В книгата „Терапията на условния рефлекс“ нейният автор Андрю Солтър потвърждава, че „закоравелите пушачи плащат с 34,6 минути от живота си за всяка изпушена от тях цигара. Пушешите по един пакет на ден плащат с 11,5 часа живот за всеки пакет“.

В списанието „Оценка на риска“, издавано от Националната застрахователна компания, Хари Динкмън, пише следното:

„При редовните пушачи съществува 62% по-голяма вероятност за газове в стомаха, 65% повече заболявания от простудни болести, 76% повече неврози, 100% по-висок риск за заболяване от гастрит, 140% по-голяма вероятност от раз-

дразване на лигавицата на ушите, носа и гърлото и 300% по-висока вероятност от силна кашлица.“

Д-р Уилям Мейо от клиниката в гр. Рочестър, щата Минесота, прави следното изявление: „Аз не пуша и не одобрявам тютюнопушенето. Ако обърнете внимание, ще видите, че то се практикува все по-широко и сред най-способните лекари. Никой лекар не може да си позволява таква неща.“

Американското Дружество за борба с рака привежда силни доказателства срещу тютюнопушенето, като се позовава на резултатите, получени при изследване на 187 766 пушачи на възраст между 50 и 70 години. Д-р Хамънд, директор на Статистическото направление в цитираното дружество, и д-р Даниел Хорн, помощник директор, правят следните изводи: „Пушачите умират по-рано от останалите хора на възраст 50-70 години, като тяхната смърт е причинена предимно от сърдечен инфаркт или рак.“

Анкетиращите лица са питали участниците предимно дали са пушели и след това са проверявали причините за смъртта на 4854 от тях, починали през последните 12 месеца.

Било установено, че смъртта при пушачите била със 75% по-висока, отколкото при хора, които никога не са пушели. При пушешите един пакет и повече на ден смъртността от сърдечни заболявания или от рак е била два пъти по-висока в сравнение с тази при непушачите. По всичко личи, че рискът е нараствал пропорционално на броя на изпушените цигари.

От проследените починали 745 са пушили по пакет и повече на ден в продължение на години.

Д-р Чарлз Камърън обобщава резултатите по следния начин:

„Ако пушите по един пакет цигари на ден и сте на 50 години, имате два пъти по-голям риск да умрете след година и половина в сравнение с хора на същата възраст, но които никога не са пушили.“

Д-р Алтън Окснър, председателят на Медицинската фондация към университета в Тулейн, изследвал в продължение на много години зависимостта между рака и тютюнопушенето. Ето някои от получените от него резултати:

„Съществува зависимост между тютюнопушенето и броя на болните от рак на белите дробове. Честотата на този вид рак надминава честотата на всички други ракови заболявания, особено през последните години. Правят се опити причината да се търси в замърсяването на въздуха, но аз съм убеден, че замърсяването на въздуха няма нищо общо с тази тенденция. Вашингтонският университет в Сейнт Луис е разработил робот, който може да пуши цигари като човек и да издишва цигарения дим върху животни. След двегодишен период 44% от животните са развили ракови образувания на мястото, където е достигал димът. Този вид рак е напълно сходен с подобни образувания в човешкия организъм.

Честотата на рака на белите дробове се увеличава пропорционално с нарастването на употребата на цигари, които резултати са еднакви в Англия, Холандия, Дания... Установено е, че момчетата посягат към пагубната цигара още на 9-10 - годишна възраст. Този факт обяснява, защо белодробният рак се среща най-често във възрастта 50-55 вместо на 65 и повече години.

След 65-годишна възраст честотата на рака на белите дробове рязко намалява. Това се дължи на факта, че у востания пушач сърцето и кръвоносните съдове са привиквали в продължение на години към вредния ефект на тютюнопушенето, поради което съществува голяма вероятност да развие

коронарна тромбоза и да почине още преди да заболее от белодробен рак.“

Изследвания в Англия също представляват особен интерес, защото са провокирали публичното становище на Парламента, че тютюнопушенето е главният причинител на рака на белите дробове. Било последвано от Инструкция на Министерството на здравеопазването, изпратена до всички градски управи в страната и съдържаща конкретни указания за широка обществена просвета за вредата от тютюнопушенето. Бил издаден официален плакат, разпространен из цяла Великобритания. Ето неговото съдържание:

„Мой дълг е да предупредя всички пушачи, че съществуват убедителни доказателства, че те се подлагат на много по-голям риск да заболят от белодробен рак, отколкото непушачите. Този риск се увеличава с броя на изпушените цигари, а отказването от тютюнопушенето намалява грозящата ги опасност.“

Едно от най-мощните изследвания на последиците от тютюнопушенето е извършено в Института Слоан Кетъринг, специализиран за проучвания относно причинителите на рака. Като основа за сравнение са служели 564 адвентисти, които били избрани, защото били пълни въздържатели. Техните данни били сравнени с тези на 8128 души, членове на различни религиозни деноминации, които били лекувани в адвентни болници. Резултатите, публикувани на редовната сесия на Калифорнийската медицинска асоциация, показват определено, че адвентистите от седмия ден са боледували 10 пъти по-малко от рак на белите дробове в сравнение с останалото население, като само 60% от тях (заболелите) са имали сърдечни увреждания.

Било установено, че изключително малко адвентисти са имали остри сърдечни кризи, като възрастта, когато са ги получавали, е била далеч по-напреднала в сравнение с други-

те болни. Само 2% от сърдечните кризи при адвентистите са се развили преди 44-годишна възраст, докато този показател е 8% при останалите болни. На възраст до 54 години 12% от адвентистите са имали сърдечни кризи срещу 30% от неадвентистите. Във възрастта до 68 години процентите са съответно 38% срещу 62% за останалите участници в изследването.

Единственият адвентист, болен от рак на белите дробове, е бил мъж, който е пушел по един пакет цигари на ден в продължение на 25 години, но преди да стане адвентист.

Вече е крайно време всички разумни хора да се откажат от тютюнопушенето, този скъпо струващ и разрушаващ здравето им вреден навик. За всички, които обичат Бога и желаят да представят телата си „в жива жертва, свята и угодна на Бога“, този повик се превръща в първостепенно задължение. Никой, който разглежда тялото си като храм на Бога (Светия Дух), не трябва да го разрушава съзнателно, като пуши цигари.

За преустановяване на вредния навик различни авторитети дават следните съвети:

Щом решите да се откажете от тютюнопушенето, престанете да пушите - веднага и окончателно.

Премахнете всяко напомняне за този навик, включително цигари, пури, пепелници и запалки.

Ако много ви се допуши, изяжте бонбон или ябълка. Още по-силно средство е искрената молитва за помощ от Бога. Споделете с Господа вашето решение. Отворете сърцето си към небето и Светият Дух ще ви даде сили и победа!

Божествено изцеление

Вашата Библия е пълна с уверения за изцелителната сила на Бога.

„Аз съм Господ, Който те изцелявам“ (Изход 15:26).

Така говори Господ на израилтяните в пустинята. Тази славна истина отеква и в псалмите на Давид.

„Благославяй душе моя Господа и всичко, що е вътре в мен, нека хвали святоото Му име, благославяй душе моя Господа и не забравяй ни едно от всичките Му благодеяния. Той е, който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести (Псалом 103:1-3).

„Блажен оня, който прегледва немощния; в зъл ден ще го избави Господ. Господ ще го пази и ще продължи живота му... Господ ще го подкрепява в болничното му легло и в болестта му ще изцели всичките му немощи“ (Псалом 41:1-3).

Колкото повече се замисляте над тези думи, толкова по-благоразумни изглеждат, защото кой друг знае повече за човешкото тяло от Бога, Който го е сътворил? Кой друг е толкова запознат с неговите възстановителни сили? Кой друг разбира така пълно процесите, чрез които счупените кости се съединяват, прекъснатите нерви прорастват, страшните рани се затварят, изчезват огромните подутини и ръкалната кръв се съсирва?

Всички тези чудеса свидетелстват за безгранична мъдрост! Те носят печата на Небето. Лекарите християни, осо-

бено хирурзите, които познават изключително сложното устройство на окото и ухото, смайващото подреждане на мозъчните клетки, невероятно фината структура и морфология на нервната и храносмилателната система, неповторимата оригиналност на образуването на кръвните елементи от костния мозък и слезката, възкликват със страхопочитание: „Това е Божий пръст!“

Именно защото нашите тела са сътворени от Бога, можем да получим нова сила, ново насърчение по време на тежки изпитания и болести, когато с молитва се обърнем към Създателя ни, който най-добре знае от какво се нуждаем, за да оздравеем. Тази вяра ще се укрепи, когато се вгледаме в онова, което Исус направи, докато живееше на земята. По-голямата част от времето си Христос използваше за изцеляване на болните.

„Той ходеше по цяла Галилея... като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между людете“ (Матей 4:23).

Ако болният бе ням, Исус освобождаваше гласните му струни. Ако не чуваше, излекуваше слуха му. Ако нещастникът биваше слепец, великият Лекар даваше светлина в зениците му. Ако болният бе обладан от лудост, усмиряваше духа му. Ако пред Него поставяха парализик, Исус даваше сила на парализираните му мускули. Ако пък болният биваше „нечист“ поради проказа, Христос предизвикваше в него прилив на нова чиста кръв, която възстановяваше мъртвите тъкани.

Тези изцеления бяха истински чудеса! Бяха възможни благодарение на Божията сила и Неговото пълно познаване на човешкото тяло.

Векове преди това Бог бе изрекъл: „Аз съм Господ, Който те изцелявам“. Сега доказваше това Си твърдение.

„А когато се свечери, доведоха при Исуса мнозина, хванати от бяс, и Той изгони духовете с една дума и изцели

всичките болни; за да се сбъдне реченото чрез пророк Исая, който казва: „Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе“ (Матей 8:16).

На дванадесетте апостоли Исус повери тайната на изцелението. Той ги научи как да лекуват болните, защото искаше да продължат Неговите благодеяния.

„И като повика дванадесетте Си ученици, даде им власт над нечистите духове, за да ги изгонват, и да изцеляват всякаква болест и всякаква немощ“ (Матей 10:1).

Лука, който е лекар, е предал Исусовата заръка така:

„И като свика дванадесетте, даде им сила и власт над всички бесове и да изцеляват болести. И изпрати ги да проповядват Божието царство и да изцеляват болните“ (Лука 9:1-2).

Малко по-късно Исус разшири кръга на Своите помощници, като предаде на 70-те си ученици същата способност да служат и да помагат на ближните си.

„И като влизате в някой град, ако ви приемат, яжте каквото ви сложат, и изцелявайте болните в него и казвайте им: Божието царство е приближило до вас“ (Лука 10:8-9).

За Исус проповядване без изцеляване бе несъвършен израз на Божията любов. Той знаеше, че много души не ще могат да оценят дълбоките духовни истини на Неговото царство, докато сетивата им са притъпени и телата им са измъчвани от болки. Учениците Му пристъпиха към изпълнение на Неговата молба и с радост откриха, че „рецептата“ на техния Учител даваше резултат. Всички се радваха заради доброто, което можеха да вършат:

„И 70-те се върнаха с радост и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас“ (Лука 10:17).

Преди възнесението Си Исус даде продължение на способността да се върши това добро:

„И тия знамения ще придружават повярвалите; в Мое име бесове ще изгонват, нови езици ще говорят, змии ще

хващат и, ако изпият нещо смъртоносно, никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват“ (Марко 16:17-18).

Като изпълниха поръката на Исус, учениците „излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ и потвърждаваше Словото със знаменията, които го придружаваха“ (Марко 16:20).

След Петдесетница чрез учениците се проявяваше смайваща сила, която помагаше на нещастните и болните. Чудесата с изцеленията не бяха ограничени в няколко случая, като моменталното оздравяване на куция човек при храмовата порта (Деяния 3:1-8), на парализирания Еней от Лидя (Деяния 9:34) или на нещастника от Листра (Деяния 14:8-10).

Понякога от Христовите ученици излизаше изцелителна сила, както по време на двегодишния престой на апостол Павел в Ефес.

„И Бог вършеше изключителни чудеса чрез ръцете на Павел, тъй щото, когато носеха по болните кърни или престилки от неговото тяло, болестите се отмахваха от тях и злите духове излизаха“ (Деяния 19:11-12).

В продължение на три месеца след корабокрушението Павел върши чудеса на изцеление на остров Малта. Той не само излекува бащата на първенеца на този остров, Поплий, но и мнозина други.

„Като стана това и другите от острова, които имаха болести, дохождаха и се изцеляваха“ (Деяния 28:7-9).

Че апостол Павел изобщо не е мислил, че е единственият, който притежава правото над изцелителната сила, се вижда от посланието му до коринтяните, в което описва дарбите на духа. С обичайното си благородство и широта на виждане, пише:

„Дарбите са различни, но Духът е същият, службите са различни, но Господ е същият,... а на всеки се дава проявя-

ването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание чрез същия Дух, а на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия Дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува...“ (1 Коринтяни 12:4-10).

Понеже всички тези дарби от Бога трябва да ни съпътстват, „докато всички достигнем в единство на вярата...“, логично е да допуснем, че те са достъпни за нас и днес, включително и дарбата на изцеление. Много от откритията на медицината, доказващи неизброимите благословения на човечеството в тези последни дни, са резултат от просветлението от Светия Дух, получено от благочестиви лекари, сестри, диетолози, химици и др., посветили живота си за помагане на своите ближни.

Когато човешките и на медицината усилия се изчерпят, Бог се намесва, за да даде чудодейно изцеление, когато е по Неговата воля! Такова тълкувание не означава, че всеки, който е болен, може да очаква да бъде излекуван. Сигурно обаче е това, че Бог на любовта, който някога е казал: „Аз съм Бог, Който те изцелявам“, и днес е готов да облекчи страданието ни и да излекува болните, ако това отговаря на Неговата воля.

Ако си болен в молитвата към Бога изкажи твоите нужди, а ако положението е по-сериозно, постъпи според казаното в Библията:

„Зле ли страда някой от вас, нека се моли. Весел ли е някой, нека пее хваления. Болен ли е някой от вас, нека повика църковните презвитери и нека се помолят над него и нека го помажат с масло в Господното име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне и, ако е извършил грехове, ще му се простят“ (Яков 5:13-15).

Съществуват и някои неотменими условия. Не можем да се надяваме Бог да прави чудеса, ако болният не е предал

живота си напълно в Неговите ръце! Трудно можем да си представим някой да моли Бога за избавление от рак на белите дробове, когато в същото време продължава да пуши. Нито пък болен от цироза може да се надява на изцеление, докато под леглото си крие бутилка с алкохол.

И днес е възможно да се радваме на божествено изцеление. Можеш да го имаш, когато Бог вижда, че е за твое добро! Такова изцеление обаче ще дойде в резултат на последователна и сериозна молитва, неподлежаща на съмнение вяра и пълно предаване в ръцете на Бога. И днес, както и някога, важат думите на Исус, отправени към древния Израил:

„Ако внимаваш на съдбите Ми и ги спазваш и ги вършиш, тогава Господ, твоят Бог, ще те възлюби и благослови... и ще отнеме от теб всяка болест“ (Изход 15:26).

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОИТЕ ПРОБЛЕМИ

Защо не получаваме отговор на някои молитви?

Мнозина читатели биха се запитали, щом Господ е Бог на любовта, тогава защо не отговаря на молитвите им?

Не съществува съмнение в желанието на Бога да отговори на молитвите.

„Извикай към Мен и ще ти отговоря“ (Еремия 33:3).

„Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава, който търси, намира, и на тогава, който хлупа, ще се отвори“ (Матей 7:7-8).

Няма съмнение и в способността на Бога да отговори! Бог може „да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим“ (Ефесяни 3:20). Въпреки това всеки от личен опит знае, че някои молитви остават без отговор. Защо? Нима молитвата за помагане се съпътстват с условия? Да, има условия. Ето 7 от тях.

1. *Трябва да имате вяра.* „Каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите“ (Матей 21:22). Трябва да вярвате, че Бог може да направи това, което молите от Него:

„А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото всеки, който дохожда при Него, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнагражда тези, които го търсят“ (Евреим 11:6).

2. *Трябва да бъдете благодарни.* „Не се безпокойте за нищо; но за всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение“ (Филипяни 4:6). Думата „благодарение“ означава особено предразположение към молитвено преклонение пред Бога, което е толкова важно, колкото и вярата в Божията сила.

3. *Трябва да живеете в единение с Бога.* „Ако пребъдете в Мен и думите Ми пребъдат във вас, искайте, каквото и да пожелаете, и ще ви бъде“ (Йоан 15:7). Тези думи имат същото значение, както и стихът в Псалом 34:15: „Очите на Господа са върху праведните и ушите Му към техния вик“.

Изключително значение има условието вашите желания да съвпадат с Божията воля.

4. *Трябва да се предадете на волята на Бога.* „И увереността, която имаме спрямо Него, е това, че, ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша.“

Исус ни даде пример в Гетсиманската градина, когато се молеше:

„Отче Мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; но обаче както Аз искам, а както Ти искаш... нека бъде Твоята воля (Матей 26:39-42).

И понеже най-важна е Божията воля, която ще се наложи накрая, разумно е преди да се помолите да се предадете в ръцете на Бога.

5. *Трябва да бъдете търпеливи.* „Чаках с търпение Господа; и Той се преклони към мен и послуша вика ми“ (Псалом 40:1).

„Чакай Господа, дерзай и нека се укрепи сърцето ти; да, чакай Господа“ (Псалом 27:14).

Ако на всички ваши молитви Бог отговори веднага, сигурно бихте се разочаровали. Човешката логика е толкова ограничена, че е най-добре да изчакаме Бог да отговори, когато според Неговата мъдрост е най-добре.

6. *Не трябва да имате греховни пожелания.* „Ако в сърцето си бях погледнал благоприятно на беззаконие, Господ не би послушал“ (Псалом 66:18).

Това не означава, че човек трябва да бъде съвършен преди да се помоли. Бог отново и отново кани всички грешници да призват името Му, която покана изисква наистина да се откажат от своите грехове и да поискат да се освободят от всяка зла мисъл, дума и постъпка. В противен случай молитвите ще останат без отговор.

„Ето ръката Господна не се е скъсила, та да не може да спаси, нито ухото му отгъпало, та да не може да чува, но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува“ (Исаия 59:1-2).

Грехът отдели човека от Бога, както нагарът по клемата пречи на протичането на електрическия ток. Когато учениците трябваше да се справят с духа, който мъчеше сина на един човек, те видяха колко са безпомощни. Като се чудеха поради каква причина не можеха да прогонят злия дух, в същото време забравяха, че неуспехът им се дължеше на техните дребнави егоистични мисли, защото бяха заети единствено с въпроса, кой трябва да бъде най-голям в Божието царство (Лука 9:38-44). Бог не върши чудеса в такава атмосфера, нито отговаря на егоистични молитви.

„Просите, но не получавате, защото зле просите, за да иждивявате в сладите си“ (Яков 4:3).

Естествено молитвите за нова кола или за спечелване на голяма сума от лотарията няма да бъдат оценени в небесните дворове и сигурно няма да бъде откликнато на тях.

7. *Молете се в името на Исус.* „Каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя“ (Йоан 14:13-14).

Това обещание означава много повече, отколкото обикновеното изричане на „в името на Исус“ или „заради Хрис-

тос“ в края на молитвата. Молитвата предполага желание да бъде прославен Бог, като Го молим за такива неща, които са угодни Нему и са от полза на Неговото дело.

Семюъл Чедуик пише в книгата си „Пътят на молитвата“ следното: „Да се молиш в името на Христос означава да се молиш като човек, който се оприличава с Него, чиято душа е душата на Христа, чиито желания са желанията на Христа и чиято цел съвпада с Неговата цел.“

Изпълнявайте описаните условия и вашият молитвен живот ще придобие нова сила, красота и богатство. Ще започнат да идват и отговорите! Бог ще ви изненада с бързината и размерите на Своя отговор.

Ако все пак има забавяне поради причини, които не сте в състояние да разберете, недейте да изпускате Божията любяща десница! Продължавайте да се молите! Спомнете си за апостол Павел. След като на път за Дамаск бе повален от светлина, по-ярка от слънцето, апостолът страдаше от „трън в плътта“, от който често търсеше избавление.

„Три пъти молих Господа да ме отърве от него“ (2 Коринт. 12:8). Но отговорът, който получава, е следният:

„Стига ти Моята благодат, защото силата ми в немощ се показва съвършена“ (2 Коринт. 12:9).

Само Господ знае, защо отказа да откликне на молбата на апостол Павел.

И с вас може да стане същото. Ако е така, не се обезсърчавайте! Здравно дръжте вярата си в Бога и имайте уверението, което ни дава пророк Еремия: „Господ е дял мой, казва душата ми, затова ще се надявам на Него“ (Псалом 18:2).

Защо има толкова много страдания?

Ако Бог е добър, ако е любов, защо има толкова много страдание по света? Този въпрос е толкова стар, колкото болката, болестите, нещастните случаи и загубата на скъпи същества. Хората са го задавали хиляди години досега и ще продължат да питат до края на времето.

Вероятно няма да получим напълно удовлетворяващ ни отговор, докато Бог не разкрие причината, което ще направи в Неговото небесно царство. Вашата Библия сега ще ви даде няколко правдоподобни предположения.

За пръв път за страдание се споменава в Битие 3:16, когато Бог разкрива на Ева какви ще бъдат последиците от нейното непослушание:

„Ще ти преумножа скръбта в бременността и със скръб ще раждаш чада.“

Логичният извод е, че страданието е резултат, последица от първото грехопадане. Но този извод не изчерпва проблема. Защото колкото са страданията, толкова са и причините за тях.

1. *Част от страданията са резултат от пренебрегването на някой основен закон.* Това важи както за духовната, така и за физическата сфера, защото цялото творение е изградено на принципа за причината и следствието. „...Понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне“ (Галатяни 6:7).

Ако нарушите законите на страната, в която живеете, очакваният резултат, ако бъдете хванати и осъдени, е да изтърпите наказанието. Ако нарушите здравния закон, последните ще бъдат болест. Ако нарушите нравствения закон, последниците също са неизбежни.

2. Друга част от страданията са резултат на нещастен случай или природно бедствие. Три пъти Исус твърдеше, че нещастията често се стоварват върху невинни хора. Когато му казаха, че Пилат е избил невинни галилеяни, Той отговаря:

„Мислите ли, че тези галилеяни са били най-грешните от всички, понеже са пострадали така. Казвам ви, Не; но ако не се покаете, всички така ще загинете“ (Лука 13:2, 3).

Споменава и за 18-те човека, върху които бе паднала Силоамската кула:

„Или мислите, че ония 18 души, върху които падна Силоамската кула и ги уби, бяха престъпници повече от всички човеци, които живеят в Ерусалим. Казвам ви, Не; но ако не се покаете, всички така ще загинете“ (Лука 13:4, 5).

Когато минаваха покрай слепец, учениците Му го попитаха:

„Учителю, поради чий грях, негов ли или на родителите му, той се е родил слеп?“ Исус им отговори с думите: „Нито поради негов грях, нито на родителите му...“ (Йоан 9:3).

При всеки от тези случаи Исус отхвърляше мисълта, че нещастията, сполетяло даден човек, е в резултат на нечий личен грях. При земетресение, разрушителни приливни вълни, експлозии, самолетни катастрофи и други произшествия повечето от пострадалите нямат никаква вина за разигралата се трагедия.

3. Има страдания, които са в резултат на власт, дадена в ръката на злодеи.

„Тъй като очите ти са твърде чисти, за да гледаш зло, и не можеш да погледнеш извращението, защо гледаш на

беззаконниците и мълчиш, когато нечестивият поглъща праведния от себе си?“ (Авакум 1:13).

Една от житейските реалности, която трудно може да се разбере, е „благоденствието на нечестивите“ (Псалом 73:3).

„Те не са измъчвани като другите човеци... очите им изпъкват от тлъстина, мечтанията на сърцето им се превишават. Те са покварени и говорят нечестиво за насилие, издигат устата си до небето... Ето такива са нечестивите, които благоденстват в света (Псалом 73:5-12).

Това е точно описание на диктаторите и изнудвачите, които с лакти си проправят път към властта, без да се съобразяват ни най-малко с последниците за останалите хора.

4. *Понякога страданието е резултат от отрезвяващо наказание, което идва от Бога.* Както родителят наказва своето дете, за да го върне в правия път, така и Бог понякога допуска страдания и скръб да сполетят Неговите чада, за да се отвърнат от злите си пътища.

„Защото не оскърбява, нито огорчава от сърце човешките чада“ (Плач Еремиев 3:33). Понякога обаче се налага известно коригиране на нещата. Ако това някога ви се случи, знайте, че „както човек наказва сина си, така и Господ, твоят Бог, наказва теб“ (Второзаконие 8:5).

Бог винаги има основание за Своето наказание! Като сравнява наказанието на родителите с това на Господа, апостол Павел пише:

„Защото те за малко време са ни наказвали, според както им е било угодно, а Той - за наша полза, за да съучастваме в Неговата святост“ (Евреим 12:10).

Във вашата Библия ще намерите примери за грешници, върнали се отново при Бога след огорчението от преживяното страдание. Когато Йона откажа да послуша Божия призив да отиде в Ниневия и избяга с кораб за Тарсис, хвърлен бе извън борда и погълнат от огромна риба:

„Тогава Йона се помоли на Господа, своя Бог, из вътрешността на рибата, като каза: В скръбта си извиках към Господа и Той ме послуша“ (Йона 2:1-2).

Цар Манасия бе отведен в плен във Вавилон поради ужасното зло, което вършеше.

„Но когато беше в бедствие, помоли се на Господа, своя Бог, и смири се много пред Бога на бащите си. И когато Му се помоли, Бог даде внимание на молитвата му и го доведе пак в Ерусалим в царството му. Тогава Манасия позна, че Господ - Той е Бог“ (2 Лет. 33:12-13).

Навуходоносор, вавилонският цар, оскверни Божието име, поради което разсъдъкът му бе отнет за 7 години.

„А в края на тия дни аз, Навуходоносор, подигнах очите си към небесата; и разумът ми се възвърна, като благослових Всевишния и похвалих и прославих Онзи, който живее вечно, понеже владичеството Му е вечно владичество и царството Му из род в род“ (Даниил 4:34).

В книгите на Стария завет Бог е описан като очистител на сребро и злато, Който извлича нечистите примеси от Своя народ (Малахия 3:3 и Йов 23:10). Чрез пророк Исаия Бог казва:

„Ето, очистих те, но не като сребро, изпитах те в пещта на скръбта“ (Исаия 48:10).

„Аз съм Господ, твоят Бог, Който те учи за ползата ти, Който те води в пътя, по който трябва да ходиш. Дано би послушал ти заповедите Ми! Тогава мирът ти ще бъде като река и правдата ти като морските вълни“ (Исаия 48:17-18).

Повечето от страданията на Израил можеха да бъдат избегнати чрез послушание и праведен живот. Но когато поради своеволието им наказанието стана неизбежно, Бог го изпрати за тяхна полза, за да Ги води в пътя, по който трябва да вървят.

5. Част от страданията се дължат на посвещението ни на Исуса. От Него имаме и предупреждението: „Ако Мен гониха и вас ще гонят“ (Йоан 15:20). Това предупреждение се сбъдна с пълна сила в живота на апостол Павел, който многократно бе затварян и бит заради безстрашното си свидетелстване за Исус Христос. Поради това даде следното уверение на Тимотей: „Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени“ (2 Тимотей 3:12). Когато се завърна в Листра, където преди това искаха да го убият с камъни, апостол Павел каза на тамошните членове на църквата: „През много скърби трябва да влезем в Божието царство“ (Деяния 14:22).

Съществуват различни причини за страданията. Затова е трудно да определим, защо настъпват в живота на човека. Но ако внимаваме и въпреки причините за неприятностите се приближавате все по-близо до Бога вместо да страните от Него, крайният резултат неизбежно ще бъде положителен за вас.

Ако смятате, че вашето страдание е резултат от непослушание на някой основен закон, помолете Бог да ви помогне да бъдете послушни и изпълнителни. Ако разбирате, че вашето страдание е резултат на нещастен случай, за който не носите вина, молете се „за търпение да го понесете, за мъдрост да го разберете и за любов да простите на онези, които са го причинили“ (Йов 1:21; Яков 1:3; 5:11).

Ако обаче страданието ви е последица от заговор на зли хора, молете се Бог да им прости и да ги отвърне от нечестивите им пътища.

„Радвайте се в надеждата, в скръб бивайте твърди, в молитва постоянни“ (Римляни 12:12).

Ако сте убедени, че вашите трудности са допуснати от Бога, за да се дисциплинирате, изследвайте сърцето си и вижте заради каква причина Бог се гневи на вас. След това

Го молете за прошка и Му обещавайте вечно посвещение (Евреим 12:11; 1 Петрово 5:10). Ако сте гонени заради Христос, „Веселете се и възрадвайте се, защото голяма е наградата ви на небето“ (Матей 5:12). Не забравяйте, че „ако страдаме, и ще царуваме заедно с Него“ (2 Тимотей 2:12).

Всички се нуждаем от такава просветена твърдост на духа, каквато прояви Павел, когато заяви, че „за него нищо няма смисъл и стойност, освен проповядване на благовестието на Божията благодат“ (Деяния 20:24).

„И поради това за мен е радост, когато съм немощен,... когато съм гонен и унижаван заради Христос; защото, когато съм немощен, тогава съм силен“ (2 Коринтяни 12:10).

„Блажен онзи човек, който надмогва изкушението; защото, когато е изпитван, той ще получи венца на живота, който Господ е обещал на ония, които го любя“ (Яков 1:12).

Ще видим ли отново нашите скъпи покойници?

„Ако умре човек, ще оживее ли? (Йов 14:14).

Милиони хора са задавали този въпрос през вековете, задавяни от сълзите на своята мъка! Всяка майка, целувала за последно сбогом скъпата си рожба, всяко дете, ридещо в безутешен плач поради загубата на своя скъп родител, са се питали дали някога отново ще се съберат заедно. Във всяко изпълнено със скръб сърце живее надеждата, че смъртта не е окончателният край; че може би някога, по някакъв начин, ще има живот и след гроба.

„През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде промяната ми. Ще повикаш и аз ще ти се отзова, ще пожелаеш делото на ръцете си“ (Йов 14:14-15).

Йов е сигурен, че Бог, Който го е сътворил и изваял характера му, както грънчарят дава форма на глината, не ще го забрави. И няма значение колко години ще са минали, Бог ще го помни и ще желае да дойде в царството Му. И тази усетена със сърцето надежда е накарала древния патриарх да изрече паметните думи:

„Защото зная, че е жив Изкупителя ми, и че в последно време ще застане на земята; и като изтлее след кожата ми това тяло пак въвн от плътта си ще видя Бога, Когото сам аз ще видя и очите ми ще гледат, и то не като чужденец. За

тая гледка дробовете ми се топят дълбоко в мен“ (Йов 19:25-27).

В Новия завет виждаме Исус, излъчващ вярата в живот след смъртта!

„...Иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и, които го чуят, ще живеят. Защото както Отец има живот в Себе Си, така е дал и на Сина живот в Себе Си... Недейте се чуди на това, защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“ (Йоан 5:25-29).

Исус категорично уверява учениците Си:

„Защото това е волята на Отца Ми: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и аз да го възкреса в последния ден“ (Йоан 6:40).

За да покаже Своята способност да изпълнява обещанията Си, Исус възкреси мнозина от мъртвите по онова време, включително и дъщерята на Яир (Мат. 9:25), сина на вдовичката от Наин (Лука 7:14) и Лазар (Йоан 11:43).

Когато хората ставаха свидетели на възкресяването, смаяни изричаха: „Наистина Бог посети народа си“. Бяха прави в твърдението си, защото Бог бе посетил Своите люде! Сега сред тях бе Повелителят на любовта и живота, който вършеше чудни дела: да изцелява болните, сакатите, глухите и слепите, както и най-чудното от всички - да възкресява мъртви!

„Духът на Господа Йова е на Мен, защото Господ Ме е помазал да благовествам на кротките, да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождаване на пленниците и отваряне затвора на вързаните“ (Исаия 61:1).

Исус държеше ключовете на смъртта и ги използваше по чуден начин, за „да утеша всички наскърбени, да наредя

за наскърбените в Сион, да им дам венец вместо пепел, мир на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух...“ (Исаия 61:2-3).

Описаното представляваше само предвкусане за нещо, което е далеч по-велико и предстоеше да стане в бъдеще: в „онзи велик последен ден, когато пречудният Му глас ще разтърси гробовете на земята и ще извади от тях всички праведни мъртви“.

Като възкръсна от мъртвите, Исус даде най-сигурното доказателство за Своята сила над смъртта и за окончателното възкресение на всички, които вярват в Него.

„Ако само в тоя живот се надяваме на Христос, от всичките човеци ние сме най-много за съжаление. Но сега Христос е бил възкресен, първият плод на починалите. Понеже както чрез човека дойде смъртта, така и чрез човека дойде възкресението на мъртвите. Защото както в Адама всички умират, така и в Христос всички ще оживеят, но всеки на своя ред; Христос първият плод, после при пришествието на Христос тия, които са Негови“ (1 Коринтяни 15:19-23).

В Коринт е имало хора, които не са вярвали в живот след смъртта. Надсмивали са се на всяка мисъл за възкресение. Не са вярвали, че е възможно човек, който се е разложил след смъртта, отново да възстанови тялото и личността си.

„Но някой ще рече; как се възкресяват мъртвите и с какво тяло ще дойдат? Безумецо, това, което ти сееш, не оживява, ако не умре, и когато го сееш, не посяваш тялото, което ще изникне, а голо зърно, каквото се случи, пшенично или някое друго; но Бог му дава тяло, каквото Му е угодно и на всяко семе собственото му тяло... Така е и при възкресението на мъртвите. Тялото се се в тление, възкръсва в нетление; се се в безчестие, възкръсва в слава; се се в немощ, възкръсва в сила; се се одушевлено тяло, възкръсва духовно тяло (1 Коринт. 15:35-44).

След това апостол Павел прави заключение с божествено вдъхновение, чрез което разкрива естеството и неотменността на очакваното възкресение на всички Божии светии.

„Ето, една тайна ви казвам; не всички ще починем, но всички ще се изменим, в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, а ние всички ще се изменим, защото това тленното трябва да се облече в нетление и смъртното да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно“. О, смърт, къде ти е жилище?“ О, смърт, къде ти е победата?“ (1 Коринт. 15:51-55).

На фона на жестоките нрави на езическия Рим, където животът на хората не е означавал почти нищо, а смъртта не е правела впечатление, с изключение на най-близките на покойния, сияйната перспектива за вечен живот след смъртта е давала неизказана радост на вярващите. Още веднъж става ясно, че Бог запазва съвършен образец за всяка отделна личност и има силата да накара тази личност да оживее отново! Що се отнася до Павел, той говори непрекъснато за тази своя убеденост, като увещава вярващите в „блажената надежда, славното явление на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос (Тит 2:13). Защото в този ден на велика радост ще се извърши могъщото чудо и верните ще бъдат отведени в техния вечен дом.

На солунците апостол Павел пише:

„А не желаем, братя, да останете в неизвестност за ония, които умират, за да не скърбите, както другите, които нямат надежда. Защото ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исуса Бог ще приведе заедно с Него. Защото това ви казвам чрез Божието слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да

предварим починалите. Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик при глас на архангел и при Божия тръба и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред, после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха и така ще бъдем всякога с Господа. И тъй, насърчавайте се един друг с тия думи (1 Солунци 4:13-18).

В тези думи намираме жива утеха от скърбите, защото увещанията на апостола не само че дават още по-силна увереност, че Христос ще изпълни Своето обещание и ще дойде отново да възкреси мъртвите, но и разкриват как ще стане всичко това. Праведните мъртви ще бъдат възкресени, а праведните живи ще бъдат преобразени и така заедно ще бъдат взети във въздуха, за да посрещнат Христос.

Заедно! Родители и деца, братя и сестри, приятели и любими. Всички, които са били разделени от жестоката ръка на смъртта. Възкръснали или преобразени, те заедно ще тръгнат към Божието царство.

И понеже Бог казва „заедно“, можем да бъдем абсолютно сигурни, че ще се познаваме всички, които ще бъдат събрани в Божието присъствие! Защо не? Какъв е смисълът да сме заедно, ако останем чужди и непознати един на друг? Така е предвидил Бог в нежната Си любов към Своите чада - всички да имат велика взаимна радост в бъдното време.

Няма да бъде правилно, ако се опитаме да замъглим факта, че привилегията на щастливата среща с Господа не е предвидена за всички. Всички биха могли да участват в тази радост, а и Бог я желае за всеки човек, без изключение! Но само тези, които приемат Неговото спасение чрез Исус, могат да имат надеждата, че ще получат богатите благословения, които Той е обещал!

Останалите също ще бъдат възкресени, но не по едно и също време и не с щастието на праведните, които са копнее-

ли за Христос (Йоан 5:29). Това възкресение ще стане 1000 години по-късно, и то за да се изправят пред лицето на Бога за последния съд (Откр. 20:5-12).

„Блажен и свят оня, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт не ще има сила“ (Откр. 5:6).

Към тази радостна цел трябва да насочат мисли и дела всички, които копнеят за среща със скъпите си покойници. Докато още има време! Докато трае Божията милост, дотогава има време!

Кой е Божият ден?

Дълбоко в сърцата си хората чувстват, че трябва да пазят един ден от седмицата като празничен, но поради променливите времена и обичаи не са сигурни, кой от седмичните дни, ако изобщо има такъв, е Божият ден? Объркването се засилва сега и от петдневната работна седмица, която открива примамливи възможности за отдых, като излет за риболов, пътувания с лодки, посещаване на спортни състезания. Времето от петък вечер до понеделник сутрин за милиони хора е период, когато се прави трескава подготовка за пътуване и за подреждане. Не им остава дори минута свободно време за малка почивка, през която да се преклонят на Бога.

Мнозина от тези, които посещават църква в неделя, сякаш са убедени, че тази практика на набожност изчерпва напълно техните духовни задължения за деня. Това е очевидно от многото хора, които съчетават своето ходене на църква с пазаруването. Кой не е забелязвал добре облечените мъже и жени в супермаркетите преди или малко след отиването им на църква, когато „вярващите“ търсят начини да спестят както време, така и бензин, като обединят двете.

Объркване произтича и от факта, че хиляди хора от всички религиозни деноминации започват да пазят съботата, седмият ден от седмицата, като свят ден и да работят в неделя, първият ден. Прави ли са, или грешат?

Много искрени християни са обезпокоени! Може би и вие сте сред тях? Вероятно си казвате: Бих искал Бог ясно да каже какво иск да правя? Във вашата Библия ще откриете точния отговор.

Съботата е втората институция, учредена от Бога малко след като бе бракосъчетал Адам и Ева в Едемската градина. За тази първа двойка на човешкия род техният първи залез се оказа въведение към първата им събота, а техният първи изгрев отбеляза първата съботна утрин.

„И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше направил, и на седмия ден си почива от всички дела, които беше направил. И благослови Бог седмия ден и го освети“ (Битие 2:2-3).

Кой ден благослови Бог? Това не е първият, четвъртият или шестият, а седмият ден! Именно този ден Бог отделя и освещава за свят ден! От този момент всички, които обичат Бога, трябва да Му се прекланят в седмия ден! Седмица след седмица да празнуват спомена за Бога, да общуват с Него и да му отдават хваления.

С времето, в резултат на греха, голяма част от хората са забравили съботата. Но Бог не я промени, нито я забрави, защото тя е Негов ден!

Когато Всемогъщият изведе Израил от Египет, Той им напомни по удивителен начин значението на съботата. Четиридесет години Бог ги храни в пустинята с манна, която по чудотворен път се появяваше при 6 последователни дни. На шестия ден падаше двойно повече, а на седмия ден не се намираше никаква (Изход 16:26).

Всичко това продължаваше близо 2000 седмици! Ако някой от израилтяните са имали съмнение по отношение на Божия ден след извеждането им от Египет, със сигурност това съмнение се е изличило след преживяното в продължение на 40 години в пустинята. И докато Бог им даваше ман-

ната, Той изяви Своята воля пред Израил и цялото човечество с десетте Си заповеди. В средата на този свещен закон Бог казва:

„Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиши и да вършиши всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиши никаква работа“ (Изход 20:8-10).

Оттогава всеки израилтянин е знаел точно, кой ден е предназначен да бъде свят на Господа - това е седмият ден и никой друг! Наистина не винаги са го спазвали, но вече не са имали извинение по отношение на Божието изискване спрямо тях.

В продължение на много години израилтяните се отклоняваха в отстъпничество и всеки път, когато изпадаха в подобно състояние, Бог им пращаше верни Свои водачи, които ги връщаха в пътеките на правдата, включващи и пазенето на святата събота, на седмия ден от седмицата.

Около 700 години пр.Хр. пророк Исаия призова израилтяните да не престъпват съботата и да престанат да използват този ден за своите цели и удоволствия (Исаия 58:13). Почти два века по-късно Неемия напомни на онези, които бяха се върнали от вавилонския плен, че Бог бе изрекъл за тях на Синай истинския закон, добрите повеления и заповеди и бе направил позната за всички тях святата събота (Неемия 9:13-14). Неемия обаче не спира дотук. Той заповядва в съботен ден вратите на града да се затварят, за да не влизат вътре търговците (Неемия 13:19). Така почти до средата на V век пр.Хр., когато е съществувало голямо небрежие за и към съботата, вече не е имало никакво съмнение за хората, кой ден от седмицата е тя. Не е имало съмнение и по времето на Исус. Той се роди в общество, абсолютно и стриктно пазещо съботния ден. Религиозните водачи са били придиричиви и вискателни по отношение на съботата до-

толкова, че дори не са помръдвали и пръста си за облекчаване страданията на болните. Когато са виждали човек да носи постелката си в съботен ден, отнасяли са се към него сякаш е извършил непростим грях.

И докато отношението им към съботата е било погрешно, те са имали право за съботата! Този седми ден от седмичния цикъл бе денят, посочен от Бога още в началото. Ако не беше така, Исус със сигурност щеше да им каже, че грешат. А какво бе Неговото лично отношение към този ден, който всъщност Той бе постановил като вечен спомен за Сътворението? (Псалом 135:13).

Исус спазваше съботата като свят ден. Лука пише, че в началото на Своята служба, непосредствено след изкушаването му в пустинята, Исус „дойде в Назарет, където беше отхранен, и по обичая си влезе един съботен ден в синагогата и стана да чете...“ (Лука 4:16). Никои не се изненадал да Го види там. Или за Него е било практика да присъства в синагогата и да взема участие в богослужението. Исус бе посещавал редовно тази синагога още от детството си. Без съмнение е идвал заедно с майка си стотици пъти. Сигурно толкова добре е познавал пътя до синагогата, че би могъл да го намери и в тъмното. Също толкова добре е познавал и деня, в който е трябвало да отива там. Немислимо е Исус да е правил грешка по отношение на точния ден за поклонение пред Бога.

„Човешкият Син е Господар и на съботата“ (Марко 2:28).

Като казва тези думи, Исус заявява, че е Творец на съботата! Следователно е имал пълно познание за нейното значение и предназначение, както и кой точно ден трябва да бъде спазван.

Ясно е, че въпреки 4-хилядолетната история и всички премеждия и изпитания на евреите в Египет, пустинята, Па-

лестина и Вавилон истинският седми ден, съботата, е бил запазен по чудоеен начин, докато дойде Исус и даде благословението на този ден. Понякога забулен в мрак, но никога напълно изгубен, сега в лицето на Христос този ден намираще потвърждение от Господаря на съботата.

Но дали Исус не е променил деня? Не! Вашата Библия не споменава нито дума за такава промяна! Онова, което стори Исус, бе да възстанови първоначалния смисъл и предназначение на съботата.

„И в една събота, когато минаваше през посеите, учениците Му, вървейки из пътя, почнаха да късат класове и фарисеите Му рекоха: Виж, защо вършат в събота нещо, което не е позволено? А Той рече: Не сте ли чели що стори Давид, когато беше в нужда, и огладня той и мъжете, които бяха с Него? Как влезе в Божия дом, когато Авиатар беше първосвещеник, и изяде присъствените хлябове, които не е позволено никому да яде, освен на свещениците, като даде и на ония, които бяха с него? И каза им: съботата е направена за човека, а не човек за съботата“ (Марко 2:23-27).

С това Исус не омаловажи важността на съботата. Напротив, още по-силно изтъкна нейното значение! Съботата бе направена за човека - за негово щастие, благополучие, духовно въздигане и вдъхновение! Колкото по-ревностно съблюдаваше святия ден, толкова по-добър щеше да излиза от него. Превръщането на съботата в ден на усмирително каене и законническо съблюдаване би означавало да не се разбере неговото предназначение.

„И влезе пак в синагогата и там имаше човек с изсъхнала ръка. И наблюдаваха го дали ще го изцели в съботен ден, за да го обвинят. Той каза на човека с изсъхналата ръка: Изправи се насред. И тогава на тях каза: Позволено ли е да се прави добро в съботен ден, или да се прави зло? Да се спаси ли живот, или да се погуби? А те мълчаха. И като ги

изгледа с гняв, наскърбен поради закоравяването на сърцата им, каза на човека: Простри си ръката. Той я простря; и ръката му оздравя“ (Марко 3:1-5).

Според евангелието от Матей Исус е питал фарисеите:

„Кой човек от вас, ако има една овца и тя в съботен ден падне в яма, не ще я улови и извади! Затова позволено е да се прави добро в съботен ден“ (Матей 12:11-12).

Колко пъти по време на краткия си престой на земята Исус потвърждаваше този принцип с думи и поведение. Огромна част от Неговите чудеса на изцеление се извършваха в съботен ден!

По различни начини Исус показваше на хората как Бог на любовта искаше да бъде спазван Неговия ден, но никога не промени съботата! Никога!

„Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам, докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И тъй, който наруши една от тия най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство, а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в Божието царство“ (Матей 5:17-19).

Исус нито отмени четвъртата заповед, нито я наруши, нито пък я промени! Щом Той, Който я учреди, не я промени, кой друг би могъл да направи това? Дали е казал на учениците Си да направят промяна след Неговата смърт? Категорично не! Във вашата Библия е дадено, че дори когато легеше в Йосифовата гробница жените, които възнамеряваха да приготвят тялото Му с аромати, „в съботата си почиваха според заповедта“ (Лука 23:56).

В още 3 стиха - в евангелията от Матей (28:1), Лука (24:1) и Йоан (20:1), се споменава първият ден на седмица-

та във връзка с възкресението на Исус, но никой от тези текстове не внушава предположението, че това е нова събота! А що се отнася до другите споменавания в Библията на първия ден (в 1 Коринт. 16:1, 2 и Деяния 20:6, 7), първият цитат се отнася до даване на дарения за бедните, а вторият важи за събиране, което трябва да се е правело в събота вечер според начина на определяне на времето в онези дни.

Може би първият събор на Христовата (Апостолската) църква е променил съботния ден? Не! Информация за този първи събор има в глава 15 на Деяния на апостолите, но и там не се съдържа нито дума по този въпрос. Ако някой от присъстващите беше предложил преместване на съботата от седмия в някой друг ден от седмицата, несъмнено в Библията щеше да пише за това.

Павел е присъствал на този събор. И е повече от сигурно, че не е чувал или научавал за подобно предложение. Библията говори, че когато Павел идва във Филипи „в събота излязохме вън от портата край една река, гдето предполагахме, че става молитва; и седнахме та говорихме на събрание там жени“ (Деяния 16:13). Следващата глава на Деяния описва пристигането на Павел в Солун.

„Павел влезе при тях и 3 съботи наред разискване с тях от писанията“ (Деяния 17:6). И докато неговите врагове го обвиняват, че изопачава света, никой не го обвинява в опит да промени съботата.

Дали другите апостоли са проповядвали такава промяна? Още веднъж трябва да посочим, че никъде дори не се споменава за подобно предложение! Наистина апостол Йоан казва: „В Господния ден бях в изпълнение чрез Духа...“ (Откр. 1:10), но кой е този Господен ден? Това трябва да е седмият ден, съботата, защото Господ го нарича „моят свят ден“ (Исая 58:13) и заявява, че Той е Господар на съботата (Марко 2:28).

Ако все още у вас има съмнения, вземете „Конкорданс“ (библейски справочник) и потърсете всяко споменаване и тълкуване на съботата, седмия ден, Господния ден. Сигурно такова изследване ще ви отнеме много време, но си заслужава, защото веднъж завинаги ще се уверите какво казва и не казва Библията за този изключително важен ден! Защото колкото и да изследвате и търсите, не ще откриете нито един текст или цитат, който дори и не загатва, че Бог възнамерява да променя Неговия ден, или че има неща, които доказват да е извършил подобна промяна!

Така ще се изправите очи в очи с неоспоримото доказателство, че седмият ден си остава „съботата на Господа, твоя Бог.“

Промените в календара може би са объркали хората до такава степен, че никой да не може да твърди със сигурност кой е седмият ден? Не! Докато в календара наистина са извършвани промени, в последователността на дните на седмицата такива не съществуват. Както Юлий Цезар, така и папа Григорий XIII са преработвали календара, но никой не е променял цикъла на седмицата. Седмият ден е същият, както по времето, когато Христос беше на земята.

Ако чувствате, че трябва да спазвате един от дните на седмицата като свят и не сте сигурни, кой да бъде той, приемете отговора, който дава вашата Библия. Когато обаче решите да следвате Божието ръководство и да пазите Неговия ден, не смесвайте посещаването на църквата с пазаруването в супермаркета или не посвещавайте на Бога само един час, а за себе си 23 часа. Нека това бъде изцяло Негов ден от залез до залез (Левит 23:32; Марко 1:32). Пазете този ден като свят празник, в който, освободени от ненужен труд, да мислите само да духовни неща! Нека това бъде ден за молитви, хваления и изучаване на Библията.

Пазете съботата с любов и радост, а не защото изпълнявате изисквания и задължения според закона. Посветете този ден на Бога и бъдете с Него, защото Го обичате и защото Той ви обича! Тогава съботата ще се превърне в най-честития ден от седмицата и обещаните съботни благословения ще станат ваше притежание (Исая 58:13-14).

Как да познаем коя е истинската Божия църква?

Според Годишника на света (издание на ООН) само в Северна Америка има 258 религиозни деноминации. Голяма част от тях са само по име християнски, като във вероизповеданията си варират от „леви“ до „десни“, от крайно либерални до крайно консервативни.

Едни от тези деноминации имат милиони членове, докато повечето са незначителни, с малко симпатизанти и последователи. Всяка общност е убедена, че тя е главният, ако не единственият, пазител на истината и поради това има даденото от Бога задължение да продължава своето отделно свидетелстване. Отделни деноминации претендират да са истинските църкви на Христос, предварително избрани от Божието покровителство. Поради това объркано състояние не е чудно, че хората, които не принадлежат или не са свързани с цитираните деноминации, с право се запитват: „Коя е истинската Божия църква?“

Сигурно и ти, драги читателю, си задавал неведнъж подобен въпрос?

Понякога се твърди, че истинската Божия църква е невидима, защото се състои от хора, принадлежащи към всички известни религиозни изповедания; от хора, които искре-

но обичат Бога и се опитват да Му служат по най-добрия за тях начин. В подобно твърдение може да има определена истина. Въпреки това обаче няма основание истинската църква да остава невидима. Според твоята Библия ще дойде време, когато добрите хора от всички краища на света ще се отделят от сегашните си църкви и ще се оприличат с онази вяра, която най-добре отговаря на Божия идеал в сегашния свят на злото (Откр. 18:4).

Ако се наложи да потърсите истинската Божия църква, какво бихте очаквали да намерите? Какво би трябвало да бъде нейното поведение? Отговорът е даден във вашата Библия, на чиито страници ще намерите всички отличителни черти на истинската църква.

Истинската Божия църква трябва да притежава следните черти и качества:

1. *Тази църква ще излъчва Божията любов!* „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако се любите един друг“ (Йоан 13:35). Върховенството е на любовта! Всяка религиозна група или църква, където има критика, неодобрение и където владее законът на буквата, не би могла да отговаря на определението „вярна и истинска“.

„Онзи, който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов“ (1 Йоаново 4:8).

„Възлюблени, нека се обичаме един друг, защото любовта е от Бога и този, който обича, е роден от Бога и познава Бога“ (1 Йоаново 4:7).

„Бог е любов. И който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога и Бог пребъдва в него“ (1 Йоаново 4:16).

В глава 13 на посланието към коринтяните, което е най-прекрасната ода на любовта, апостол Павел заявява, че в някоя религиозна общност може да има апостоли, проро-

ци, учители и дори чудотворци, но ако липсват прояви на любов, тогава тази общност не е нищо повече от „кънтяща мед или кимвал, който дрънка“ (1 Коринт. 13:1).

Или любовта, изразена чрез благост, милосърдие, търпение и съчувствие, е най-очевидната черта на истинската Божия църква!

2. *Тази църква ще величае Исус Христос като Божий Син!* Веднъж, когато Исус говореше с учениците Си, Той ги помоли да му кажат за кого Го мислят: „Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Син на живия Бог“... Исус му отговаря: „А ти си Петър и на тая канара ще съгради Моята църква и портите на ада няма да ѝ надделаят“ (Матей 16:16, 18).

„Върху тази скала“ Христос съгради Своята църква. Не върху Петър, а върху Петровото славно потвърждение на Божествеността на Христос! Вярата в тази велика истина е изключително важна.

„Ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш“ (Римляни 10:9).

„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим“ (Деяния 4:12).

„Ако някой изповядва, че Исус е Божият Син, Бог пребъдва в него и той в Бога“ (1 Йоаново 4:15).

Това, което важи за отделния човек, е валидно и за религиозните деноминации! Ако църквата не величае Исус като Божий Син и не изповядва Неговата божественост пред хората, тя не е и не може да бъде истинската църква (Матей 10:32-33).

3. *Тази църква ще почита Библията като Божие слово.* „Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за

изобличение, за поправление и за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело (2 Тимотей 3:16-17).

Сбогувайки се с християните от Ефес, апостол Павел ги насърчава със следните думи:

„И сега препоръчвам ви на Бога и на Словото на Неговата благодат, което може да ви назидава и да ви даде наследството между всичките осветени“ (Деяния 20:32).

Подобно е и обръщението му към римляните.

„Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда“ (Римляни 15:4).

Петър казва, че Словото Божие „живее и трае до века“ (1 Петрово 1:23) и че „светите човеци“, които са го писали, „са говорили от Бога, движими от Светия Дух“ (2 Петрово 1:21).

Такова е било отношението на първите истински и верни християни към свящото Божие слово. Те са благоговеели пред Него като пред боговдъхновено творение. По същия начин трябва да се отнася към Библията и истинската църква днес.

4. *Тази църква ще пази десетте Божи заповеди и ще ги почита като свят Божий закон.* „И по това сме уверени, че го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва познавам Го, но заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в него. Но ако някой пази Словото Му, неговата любов към Бога е наистина съвършена. По това знаем, че сме в Него. Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ (1 Йоаново 2:3-6).

За да сме сигурни, че познаваме Бога и че сме в Него, трябва да пазим Божиите заповеди и да ходим в Неговите пътища.

Сам Исус ни даде пример за подражание, като пазеше десетте заповеди.

„Аз упазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов“ (Йоан 15:10).

„Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона и про-роците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня“ (Матей 5:17).

Целта на първото идване на Исус на земята бе „да възвеличи учението и да го направи почитаемо“ (Исая 42:21). Такава трябва да бъде целта и на Неговата истинска църква през всички векове. Към Божия народ от последните дни са отправени следните думи:

„Тия, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова“ (Откр. 14:12).

5. Истинската църква ще пази седмия ден като Божия събота. Не е мислимо истинската Божия църква да пази друг ден освен Неговия, а този ден според Библията е седми-ят. Съблюдаването на седмия ден е отличителният белег на истинската църква!

„Това е знак между Мен и вас във всичките поколения, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам“ (Изход 31:13).

„Далох им и съботите си да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз съм Господ, Който ги освещавам“ (Езекиил 20:12).

Така истинската събота е не само мемориал на Сътворението, но и на Освещаването! Тя е предназначена да напомня на Божия народ за Божията творческа сила. Затова този ден е най-подходящият знак за истинската Божия църква през всички векове и за всички поколения.

6. Истинската Божия църква ще прилага препоръчано-то от Библията кръщение.

„Идете, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух“ (Матей 28:19).

Кръщението в библейските времена не се извършваше с поръсване, а чрез потапяне във вода! Пример за това има в Деяния 8:38, когато Филип и етиопският скопец влизат във водата, Филип го кръщава и след това двамата излизат от водата. Съществува сериозно основание за възприемане този начин на кръщаване, както посочва Павел:

„Или не знаете, че ние всички, които се кръстихме да участваме в Исуса Христа, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова чрез кръщението ние се погребяхме с Него, да участваме в смърт, тъй щото както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот“ (Римляни 6:3-4).

Като се потопи под водата, всеки нов член на църква-та изявява своето желание да умре за стария си начин на жи-вот. С излизането си от водата той заявява своята решимост да живее свършено нов живот в Христос. Този начин на кръщение представлява подходящо въвеждане в истинската Божия църква, а неговото значение има непреходна стой-ност през всички времена.

7. Истинската Божия църква ще възпоменава Господня-та вечеря с подобаваща скромност. „Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох, че Господ Исус през нош-та, когато беше предаден, взе хляб и като благодари, разчу-ни и рече: Това е Моето тяло, което е разчупено за вас; туй правете за Мое възпоминание. Така взе и чашата след вече-ря и рече: Тая чаша е Новия завет в Моята кръв; това пра-вете всеки път, когато пиете, за Мое възпоминание. Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тази чаша, възвес-тявате смъртта на Господа, докле дойде Той“ (1 Коринт. 11:23-26).

Истинската църква трябва да прави описаното до края на времето. Не се касае за великолепа и помпозна церемония, а за благоговейно приемане на хляба и виното в памет на страданията и жертвата на Исус, Основателят на истинската църква.

Обикновеността на първата Господня вечеря е описана от Матей (26:20-30), Лука (22:7-20) и Марко (14:17-25), а Йоан добавя и как, подготвяйки се за тържествения обред, Исус смирено коленичил и омил нозете на Своите ученици:

„И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви омил нозете, и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете, защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас... Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате“ (Йоан 13:14-17).

Истинската Божия църква трябва да повтаря примера на Исус.

8. *Истинската църква ще притежава дарбата за пророчества (за Духа на пророчество).* Когато Светият Дух се изля върху първата Христова църква, Той даде изобилие от дарби.

„На един се дава чрез Духа да говори мъдрост, а на друг да говори със знание пак чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единния Дух; на друг да върши велики дела, а на друг на пророкува; на друг на разпознава духовете, на друг да говори разни езици, а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно“ (1 Коринт. 12:8-11).

Всяка от тези дарби бе предназначена за подпомагане и за благословение на църквата. Онези, които ги получаваха, трябваше да работят заедно за назиданието на всички църковни членове, без да се превъзнасят един над друг.

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите, докле ние всички достигнем в единство на вярата и на познанието на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота (Ефесяни 4:11-13).

Понеже дарбите щяха да останат върху Църквата, докато придобие „мярката на ръста на Христовата пълнота“, уместно е да се приеме, че някои (ако не всички) дарби и днес са дадени на истинската Божия църква.

9. *Истинската църква ще се отличава със скромността и благородството на Духа Си.* Трудно би било да се отгъждестви църквата на скромния Галилеянин с разточителния показ, пищните церемонии и излишната екстравагантност. Таква неща са несъвместими с Исусовия живот на смирена и свята, безкористна служба на хората.

Когато си спомня забравените дни край Галилея, апостол Петър пише:

„Тъй, както Този, Който ви призова, е свят, така и вие бъдете святи при всеки разговор.“

След това Петър съветва жените да не се труфят и красят, а по-скоро да сложат „нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога“.

Към мъжете апостолът се обръща с думите:

„Така също и вие, мъже, живеете благоразумно с жените си като с по-слаб пол. Отдавайте почит на тях като сънаследници на дадения чрез благодат живот.“

А най-после бъдете всички единомислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри. Не въздавайте зло за зло, или хула за хула“ (1 Петрово 3:1-9).

Такава трябва да бъде църквата днес. Нейните членове са длъжни да проявяват същия прекрасен дух както в личния си живот, така и в общите дейности.

10. Истинската църква ще бъде църква, водеща чист живот, почитена и благородна, нетърпелива да помага във всяко добро дело. „Божията благодат ни учи да се отречем от нечестията и световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, очаквайки блажената надежда, славното явление на нашия велик Бог и Спасител Исус, Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела“ (Тит 2:11-14).

Според апостол Петър последователите на Христос са: „избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби... Любезни, умолявам ви като пришелци и чужденци на света да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата, да живеете благоприлично между езичниците... за да прославят Бога във времето, когато ще ги посети, понеже виждат добрите ви дела“ (1 Петрово 2:9, 11-12).

Като се стремят ревностно чрез Божията благодат да уподобят примера на Исус, членовете на истинската Божия църква ще стават все по-явни за света чрез техния възвишен и почтен живот, както и чрез тяхното желание да помагат на нуждаещите се. При бедствия Христовите последователи трябва да бъдат първите, които ще се притекат на помощ на пострадалите свои ближни.

11. Истинската Божия църква ще очаква с нетърпение Христовото завръщане. Описаното служене на другите е резултат от твърдата вяра във второто идване на Исус. Църквата, която „с ревност върши добро“, ще очаква с нетърпение изпълнението на блажената надежда „славното явление

на нашия велик Господ и Спасител Исус Христос“ (Тит 2:13).

Истинската църква ще пази свято обещанието на Учителя:

„И като отида... пак ще дойда...“ (Йоан 14:3).

Тя ще бди в очакване на знаменията на Неговото завръщане (Лука 21:25-27). Ще се вслушва внимателно в Исусовото предупреждение, да бди все по-зорко“ с приближаването на деня (Матей 24:42), като всички нейни членове ще се молят постоянно:

„Дойди, Господи Исусе“ (Откр. 22:20).

Вратата във второто пришествие на Христос е наистина един от най-забележителните знаци за истинската църква!

12. Истинската църква ще има световна програма. Тази църква ще изпълнява последната заповед на Исус, изказана преди Неговото възнесение на учениците Му:

„Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“ (Марко 16:15).

В светлината на тези неповторими пасажии от Библията истинската Божия църква няма да остане затворена в себе си, ограничавайки дейността си само в едно място, държава или континент! Погледите на всички членове на тази църква ще са отпращени към целия свят. Тяхното проникание и състрадание „ще достигнат до всеки народ и племе, език и люде“ (Откр. 14:6).

Членовете на истинската църква ще се посветят изцяло на завършването на проповядването на благовестието, за да може техният любим Господ да дойде колкото се може по-скоро! Безстрашно, дръзновено и с вяра „със силен вик“ ще извикат към цялото човечество:

„Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този,

Който е направил небето и земята, морето и водните извори“ (Откр. 14:7).

Ако някога чуete тази вест, вгледайте се в нейните носители и в начина на живота им. Проверете техните акредитивни писма (препоръки) в светлината на Библията. Видете дали съвпадат с 12-те признака за разпознаване, които токущо прочетохте. Ако всичко съвпада, нека сърцето ви ликува от радост.

Защото сте намерили истинската Божия църква, духовния дом, който сте търсили!

ТВОЯТА БИБЛИЯ И ТВОЕТО БЪДЕЩЕ

Сбъднати пророчества

Описването на предстоящите събития е най-силното доказателство за боговдъхновеността на Библията. Способността да се чете и вижда бъдещето не е човешка способност! Вие и аз можем да разсъждаваме за причинно-следствената връзка на нещата, но никога не можем да бъдем сигурни в нашите изводи. Политическите коментатори често се хвалят с техните точни прогнози, но никога не споменават своите погрешни мнения или очаквания. Дори съвременният синоптик, въпреки че си служи с прибори и апаратура, които са последна дума на техниката, много рядко дръзва да прави прогноза за повече от два дни напред.

Бог обаче твърди, че познава бъдещето така съвършено, както и миналото!

„Аз съм Господ, това е Моето име и не искам да дам славата Си на друг, нито хвалата си на изваяните идоли. Ето нещата, предказани отначало, се сбъднаха, и Аз ви известявам нови. Преди да се появят, казвам ви ги“ (Исаия 42:8-9).

„Помнете предишните неща от древността. Защото Аз съм Бог и няма друг, Аз съм Бог и няма подобен на Мен, Който от началото изявявам края и от древните времена несътаналите още неща. И казвам: Намерението Ми ще устои и ще извърши всичко, що ми е угодно“ (Исаия 46:9-10).

„Представете делото си“, призовава Бог всички фалшиви божества и също толкова фалшивите им пророци, „при-

ведете силните си доказателства, нека ги приведат и нека ни явят какво има да стане. Обяснете предишното, кажете какво е било, та да приложим сърцата си в него и да узнаем сетнината му. Или известете ни бъдещето, известете какво има да стане изпосле, за да познаем, че сте богове“ (Исая 41:21-23).

Вашата Библия е пълна с доказателства за правотата на Божиите твърдения.

На патриарха Ной Бог каза: „Краят на всяка твар се предвижда от Мен, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изстребя заедно със земята. Направи си ковчег от гоферово дърво“ (Битие 6:13-14). По-късно, когато ковчегът бе построен, Господ рече: „Защото още 7 дни и аз ще направя да вали дъжд по земята 40 дни и 40 нощи и ще изстребя от лицето на земята всичко живо, що съм направил“ (Битие 7:4).

И наистина стана така, както е дадено в следващите стихове на тази глава.

„И дойде потопът и ги погуби всички“ (Лука 17:27).

„С вяра Ной, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, побуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си“ (Евреем 11:7).

Обърнете внимание на думите на пророк Наум, дадени в неговата пророческа книга. Пророчество е изречено срещу могъщата асирийска столица Ниневия, и то по времето, когато тази империя е била в разцвета на своята сила и мощ:

„Горко на кръвнишкия град! Цял е пълен с лъжи и грабеж... Ето аз съм против теб, казва Господ на силите... Ще хвърля върху теб гнусна нечистота и ще те омърся и ще те направя като позорище. Всички, които те гледат, ще бягат от теб и ще рекат: Ниневия запустя! Кой ще я оплаче?“ (Наум 3:1-7).

По времето, когато пророк Наум изговори тези думи, на слушателите на пророчеството те сигурно са изглеждали

съвсем невероятни, защото Ниневия е била много силна и непобедима. Как е възможно такъв могъщ град да стане безлюден, празен и да запустее!

И все пак става така, както бе предсказано! Само след около 50 години Ниневия бива завладяна от Вавилон, като започва нейният исторически упадък.

През VII век сл.Хр. на мястото, където някога е била Ниневия, се е водело голямо сражение между византийската и персийската армия. Историкът Гибън дава следното описание на бойното поле: „На изток от река Тигър, в края на моста на Мосул, се намирало мястото, където преди се издигала великата Ниневия: самият град, дори неговите руини, отдавна са изчезнали, а на пустото място се простирало обширно поле, върху което са се разгърнали военните действия на двете армии (“История на залеза и упадък на Римската империя“, гл.46).

За Вавилон Господ е пророкувал чрез пророк Еремия следното:

„Известете между народите... Превзе се Вавилон (Еремия 50:2)... „Защото, ето, аз ще подигна и ще направя да възродят против Вавилон големи народи, събрани от северната земя, които ще се опълчат против него“ (ст.9)... „Как се случува и сломите чуят на целия свят, как се обърна Вавилон на пустота между народите“ (ст.23).

„Вавилон ще стане грамади, жилище на чакали, за учудване и подсвиркване, необитаем“ (Еремия 51:37).

Това пророчество се изрича през 595 година пр.Хр., когато Вавилон е на върха на своята слава, а Навуходоносор - неговият най-велик цар, фактически е владетел на тогавашния цивилизован свят. Сигурно думите на пророк Еремия са звучали абсурдно смешни, без никаква възможност да се изпълнят.

И все пак пророчеството се сбъдва!

Не веднага. Изминават 20, 30, 50 години. Еремия умира. Умира и Навуходоносор, а Вавилон оставал все така могъщ, както и преди.

Настъпила 539 година пр.Хр. Начело на Вавилон бил цар Валтасар. През нощта на разюздано пируване и разгул, докато царят гуляел заедно с 1000 свои висши сановници, се появили пръсти на човешка ръка, които пишели по стената на двореца:

„Бог е преброил дните на твоето царство и го е свършил... Претеглен си на везните и си бил намерен недостатъчен... Раздели се царството ти и се даде на мидяните и персите“ (Даниил 5:26-28).

Бог не забрави предреченото от Еремия преди 60 години, нито подобното на него пророчество, записано от Исаия почти 200 години по-рано (Исаия 13:19-22). През цялото време Господ е наблюдавал Вавилон, като е претеглял делата му на везните на Божията правда. И настъпил часът на окончателната присъда.

„В същата нощ царят на халдейците Валтасар биде убит и мидянинът Дарий взе царството“ (Даниил 5:30-31).

Градът не само сменял владетелите си. Век след век той непрекъснато вървял към упадък. Огромните му стени били изравнени със земята, а величествените дворци и храмове разрушени. Накрая бил затрупан от подвижните пясъци на пустинята. Вавилон изчезва буквално и се превръща в погребан град, докато не бил разкрит от археолозите в по-ново време!

Остин Лейърд, изследвал мястото, където някога се е намирал Вавилон, пише следното: „Безформени камари от боклуци и отломки се простират върху огромна площ по лицето на земята. На всички страни са пръснати парчета стъкло, мрамор, керамика и надписани тухли, смесени с тази особена, белезникава като силитра почва, която, подхранва-

на от руините на древната обител, възпира или унищожава растителността, като придава на цялото място зловеща пустинна голота. От оскъдните храсти се чува злокобният глас на кукумявки, а в дълбоко набраздената земя се притаиват чакали“ („Открития сред руините на Ниневия и Вавилон“).

Напоследък археолозите са разкрили в развалините на Вавилон множество забележителни находки, като всяка от тях потвърждава точността на Божието предричане за неговото унищожаване.

Прочетете и пророчеството на Езекиил за Тир. Този известен град на източното крайбрежие на Средиземно море е оказвал изключително влияние на стопанския живот в древността. Скоро след превземането и разрушаването на Ерусалим от Навуходоносор, когато град Тир е замислял още по-големи планове за спечелване на допълнително богатство и благополучие, пророк Езекиил пише:

„Господното слово дойде към мен и рече: Сине човешки, понеже Тир рече против Ерусалим! Охохо! Строши се оня, който беше порта на племената! Обърна се към Мен. Ще се напълня аз като зануствя той. Затова така казва Господ: Ето аз съм против теб, Тире, и ще подигна против теб много народи, както морето подига вълните си. Те ще сричат стените на Тир и ще съборят кулите му и аз ще изетържа пръстта от него и ще го направя гола скала. Ще бъде мястото за простирание на мрежи сред морето... И няма да се съградиш вече“ (Езекиил 26:1-5, 14).

Вероятно никой по онова време не е обърнал никакво внимание на това пророчество. Смятано било за брътвежи на люд. Как е възможно великият Тир да претърпи такова падение?

Наскоро след това Навуходоносор обкръжава с войските си Тир. Започва 30-годишна обсада. Вавилонските войници вършат колосална работа така че „не остана рамо нежуж-

лено“ (Езекиил 29:18) от носенето и блъскането на стеноломите. Накрая онази част от града, която се намирала на сушата, била завладяна, въпреки че Навуходоносор не можал да вземе почти никаква плячка, защото тиряните пренесли с кораби всичко ценно в цитаделата на града, разположена върху остров, намиращ се около половин миля навътре в морето.

На някои хора тогава може да се е сторило, че пророчеството на Езекиил не се е сбъднало.

Наистина част от Тир била превзета, но в никакъв случай не можело да се твърди, че градът е останал гол като скала! Минали много години. Езекиил починал. Починали и поколения тиряни. И при 332 година пр.Хр. пред града се появява Александър Велики, който поискал предаването му. Жителите на града обаче не се подчинили, след което започнала една от най-забележителните обсади на крепост в световната история. Островът-цитадела отново се оказал видимо непревземаем. Накрая Александър се решава на отчаян ход. Започнал разрушаването на града от сушата, а отломъците хвърляли в морето. Така от разрушената част на града направили насип, който като провлак се простирал до острова. По този насип минали победоносните войски, за които вече не било трудно да превземат и островната крепост.

Останките от този насип могат да се видят и днес. Нещо повече, рибарите от селището Сур, намиращо се край мястото на някогашния цветущ град, простирали мрежите си върху голите скали, от които пръстта била изстъргана от войниците на Александър Македонски преди почти 23 века.

Още едно библиейско пророчество станало действителност, а точността, с която е било изпълнено и до най-малката подробност, е наистина поразителна. Как би могъл човек, освен ако не е бил боговдъхновен, да знае, че древният Тир ще бъде напълно разрушен и заличен?

Ето и няколко от многото пророчества, дадени за евреите. Двадесет и осмата глава на книгата Второзаконие описва всички благословения, предвидени за награда на тези, които са послушни на Бога и Неговите заповеди. Тази глава обаче съдържа и проклятията, които биха дошли в резултат на отстъпничество и непослушание.

„Господ ще направи да бъдеш поразяван пред неприятелите си. През един път ще излизаш против тях, а през 7 пътища ще бягаш отпред тях; и ще бъдеш тласкан по всичките царства на света...

И ще станеш за учудване, за поговорка и за поругание на всичките племена, между които Господ ще те отведе,... но и сред тия народи не ще намериш покой... Животът ти ще бъде в неизвестност пред теб; и ти ще се боиш денем и нощем и не ще бъдеш уверен за живота си“ (Второзаконие 28:25, 37, 64-66).

Ужасните страдания на израилевите чада през вековете са поредица от погроми и доказват истината на пророчеството. И въпреки че хиляди са се завърнали в днешна Палестина, огромното мнозинство от авраамовите потомци си остава все още разпръснато „от единия край на Земята до другия“.

Друго интересно пророчество за време, отнасящо се до евреите, се намира в Еремия 29:10. Преди да бъдат отведени в плен, Господ им казва чрез Еремия: „Като се изпълнят 70 години във Вавилон, аз ще ви посетя и ще изпълня благо за вас. Си слово към вас, като ви върна в това място.“

Години по-късно пророк Даниил прочита тези думи и пише: „В първата година на Дария... аз, Даниил, разбрах от свещените книги броя на годините, за които дойде Господното слово към пророк Еремия, че запустението на Ерусалим ще трае 70 години“ (Даниил 9:1-2).

В резултат на това откритие Даниил се моли той и неговият народ да заслужат обещаната Божия намеса. Много

скоро след това се издава царски указ за завръщането на юдеите (евреите) в Ерусалим. Десетки хиляди се възползват от тази възможност. Отново сме свидетели на изпълнение на пророчество (Ездра 1:1-11).

Друго пророчество за Ерусалим се дава от Исус. На учениците Си, които му бяха посочили великолепната архитектура на изградения от Соломон Божий храм, Той отговаря:

„Истина ви казвам, няма да остане тук камък върху камък, който да не се срине“ (Лука 21:6).

Тези думи съдържаха страшна присъда и почти шокираха учениците. Изпълниха се само след 40 години. През 70-та година сл.Хр. римските армии под командването на Тит завладяват Ерусалим и напълно разрушават храма. В неистовата си треска да намерят скрити съкровища събарят всяка стена и дори разрушават основите. Накрая минават с огромни плугове през отломъците на вече разрушения град. Тогава започва дългият период на робството, предречен от Христос:

„Те ще паднат под острието на ножа и ще бъдат откарани в плен по всичките народи..., докле се изпълнят времената на езичниците“ (Лука 21:24).

Век след век Ерусалим се управлява от различни завоеватели, като е опустошаван от римляни, мохамедани, турци и араби. И днес езичниците все още го владеят, а мюсюлманска джамия се издига на мястото, където някога е бил Соломоновият храм. Всичко това потвърждава верността на Христовите думи.

Библейският коментатор Х.Хейстингс с право пише следното: „Докато Вавилон лежи в купища развалини, докато Ниневия е място на запустение, докато Египет е унижено царство, докато Тир е място, където рибарите хвърлят мрежите си, докато Израил е разпръснат сред народите, докато Ерусалим е тъпкан от езичниците и докато великите

империи следват хода на своето предсказано развитие, дотогава имаме доказателство, че Всезнаещ ум е диктувал пророчествата в Библията и че нито едно от нейните слова не е дошло по волята на човека“ („Ще издържи ли Старата книга изпитанията на времето?“).

Пророчествата за Христос съдържат доказателства и факти и най-вече осветляват всички останали пророчества. Мястото на раждането на Исус е предсказано от Михей (5:2), а Исаия (9:6) описва каква ще бъде службата Му.

Исаия (61:1-3) описва тежестта на тази служба за другите, а отхвърлянето и страданията на Исус са предсказани от същия пророк в Исаия 53:3-6. Събитията на кръста са предречени в най-големи подробности в Псалом 22:16-18 и Исаия 53:9.

„Никое от чудесата, които Исус направи, не поставя така непогрешимо Божият печат върху Него, както сливането на хилядите пророчески нишки в горящ фокус на ослепително сияние. Всяка жертва, принасяна от момента, в който Авел запали огън върху олтара, до последната Пасха на страстната седмица сочат като с огнен пръст към кръста на Голгота! Да, всички столетия се нареждат като в тържествена процесия, за да сложат своя дан върху Голгота“ (Артур Пирсън, „Множества неопровержими доказателства“).

Както казва Петър: „За него свидетелстваха всичките пророци“ (Деяния 10:43). Той беше желанието на всичките народи (Агей 2:7); Княз на мира (Исаия 9:6); Господ е наша правда (Ер. 23:6); Могъщият Яковов (Исаия 60:16); Нашият Изкупител (Йов 19:25 и Исаия 59:20); Пастиря на овцете (Захария 11:16 и 1 Петрово 5:4); ярката утринна звезда (Числа 24:17, Откр. 22:16).

Исус се откроява над всичко! Той е главното действащо лице в историята. Той е владетелят на времето и вечността.

И тъкмо защото многобройните забележителни пророчества са се изпълнили с невероятна точност, можем да

имаме пълно доверие във всички откровения на Библията, като се присъединим към апостол Петър:

„И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети в тъмно място, догде се затори и зорницата изгрее в сърцата ви“ (1 Петр. 1:19).

Следващата световна империя

Може би най-драматичното от всички пророчества на вашата Библия е дадено във втората глава на книгата Даниил. Не само е представено в съвсем необичайна среда - в тронната зала на древния Вавилон, но и проследява хода на историята от онова време до наши дни. Това пророчество описва възникването на 5 световни империи, 4 от които вече са преминали в миналото, а последната предстои да се появи.

Ако се питате, дали следващата световна империя ще бъде Русия, Китай или САЩ, ще се смеете от същността на пророчеството, което носи печата на Божията автентичност.

Иска с помощта на въображението се пренесем в онзи далечен ден, когато всичко започна в спалнята на цар Навуходоносор.

Утро е. Младият цар Навуходоносор се е събудил токущо. Лицето му има измъчен от тревога израз. Той е сънувал странен сън, който не може да си спомни. Царят заповядва да свикат всичките му съветници и иска тяхната помощ. Една част от царските съветници са астролози, други са магьосници, някои практикуват спиритизъм (занимават се със запитване на духове). Всички обаче претендират да познават окултизма изцяло. На всички „вавилонски мъдреци“ Навухо-

доносор предявява едно искане: „Кажете ми, какъв е бил моят сън!“

Част от мъдреците предлагат да изтълкуват съня, но настояват първо царят да им го разкаже. Когато чува тези предложения, Навуходносор се разгневява страшно: „Ако не ми кажете, какъв е бил сънят ми, ще заповядам да ви погубят.“ Всички безпомощно мълчат, а царят, вбесен от тяхното незнание и неспособност, заповядва да бъдат екзекутирани. Когато царските войници започват да арестуват вавилонските мъдрци из целия град, попадат и на Даниил, младият евреин, пленникът, който със своя изключителен интелект и рядко срещан благороден характер вече е спечелил място сред избраните мъдрци. Той търси среща с царя, когото моли за време и обещава, че ще разтълкува съня му.

Молбата на Даниил е удовлетворена и той заедно с приятелите си потърсва Бога в искрена и гореща молитва. Във видение на Даниил се показва сънят на Навуходносор. Скоро след това младият евреин е въведен при най-великия владетел на древността. Царят го очаква, но е скептично настроен за крайния резултат от предстоящия разговор; може би съжалява за своя прибързан указ, заради който този чудесен млад човек трябва да умре. Но пророкът започва да говори:

„Тайната, която царят изисква, не могат да явят на царя ни мъдрци, ни вражари, ни врачове, ни астролози. Но има Бог на небеса, който разкрива тайни и Той явява на цар Навуходносор онова, що има да стане в последните дни“ (Даниил 2:27-28).

Убедителността на Даниил, породена от определено познание, развърлува царя. Човек почти може да си го представи как се навежда напред и с нетърпение очаква да чуе следващото изречение.

„Царю, размишленията ти дойдоха в ума ти на леглото ти за онова, което има да стане по-после, и Оня, Който от-

крива тайни, ти е явил онова, що има да стане“ (Даниил 2:29).

„Ти, царю, си видял и ето голям образ. Тоя образ, който е бил велик и чиито блясък е бил превъзходен, е стоял пред теб; и изгледът му е бил страшен. Главата на тоя образ е била от чисто злато, гърдите му от желязо, нозете му отчасти от желязо, отчасти от кал. Ти си гледал, докато се е отсякъл камък не с ръце, който е ударил образа в нозете му, които са били и мишците му от сребро, коремът му и бедрата му от мед, краката му от желязо и кал, и ги е строшил. Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж и са станали като прах в гумното лете, вятърът ги е отнесъл и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят“ (Даниил 2:31-35).

Точно такъв е бил и сънят на царя. Всяка подробност е описана с най-голяма точност.

Най-съкровениите мисли на царя са прочетени от друг. Та това е истинско чудо. Затаил дъх, Навуходносор очаква обещаното тълкувание на съня.

„Това е сънят и ще кажем пред царя значението му. Царю, ти си цар на царете, на когото небесният Бог даде царство и сила, могъщество и слава. И където и да живеят хората, горските зверове и небесните птици, той ги е дал в твоята ръка и те е поставил господар над всички тях. Ти си оная златна глава“ (Даниил 2:36-38).

По лицето на царя се появява усмивка на задоволство, която бързо се заменя от намръщено изражение, когато Даниил казва:

„И подир теб ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и друго, трето царство от мед, което ще обладае целия свят. Ще се издигне и четвърто царство, яко като желязо... А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от грън-

чарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде едно разделено царство; но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже си видял желязото, смесено с глинена кал.

И както пръстите на нозете са отчасти от кал и отчасти от желязо, така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко. И както си видял желязото, смесено с глинена кал, така те ще се размесят с потомците на други родове човещи, но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта. И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши“ (Даниил 2:39-44).

С тези кратки пророчески думи Даниил посочва развитието на световните империи с векове напред. Ще има 4 световни сили; четири и нито една повече! След това ще настъпи период на разделяне, конфликти, който ще завърши с окончателната намеса на Бога и установяването на Неговото вечно царство.

Това невероятно по своето дръзновение пророчество се изпълнява точно.

По отношение на първата световна сила не съществува спор. Тя е посочена от пророка, когато той се обръща към Навуходоносор с думите: „Ти си онази златна глава.“ Този велик цар е бил олицетворение на могъществото на Вавилон - най-великата империя на древността, чието пълно господство трае от 605 до 537 г.пр.Хр., когато обединените сили на мидийци и перси завладяват вавилонското царство. Разгромът на първата световна сила е описан изключително живо в петата глава на книгата на Даниил.

Персия става втората световна империя и нейното господство трае близо 200 години. След това, в началото на IV век пр.Хр., се надига силата на Гърция и следват бързите завоевания на Александър Велики. С невероятно смелост този млад пълководец хвърля своите ограничени по брой сили

срещу огромните пълчища на Дарий, като му нанася страхотни поражения край Граник. И смъртоносен удар в последната решителна битка край Арабела през 331 г.

Владичеството на Гърция, третата световна империя, продължава още цял век и половина, въпреки че все по-осезателно се чувствала нарастващата сила на нейния западен съсед. На 22 юни 168 г.пр.Хр. в битката край Пидна последният македонски цар Персей бил напълно разгромен от римските армии и в този ден „загива империята на Александър Велики, който бе покорил и елинизирал изтока“ (“Историята на Рим“ от Теодор Момсен).

От тази прочута битка започва владичеството на Римската империя - четвъртата световна империя от пророчеството. Империя, чиято желязна воля бе налагана върху целия свят през следващите 6 века.

Въпреки че Рим с непобедимата си военна мощ съкруши всяка съпротива и пороби цели народи, въпреки че шанدارтите на триумфиращите легиони се издигат от Персийския залив до Британските острови и от Балтийско море до Северна Африка; въпреки че цезарите (императори) на тази империя наричаха себе си богове и изискваха поклонението на всички хора от тогавашния цивилизован свят и тази световна сила отиваше към своя упадък и край, както пророк Даниил бе заявил преди много години.

През целия IV и V век сл.Хр. варварските племена непрекъснато са нападали с все по-голяма дързост границите на Западната Римска империя, докато през 476 г. тя пада под ударите на ордите на Одоакар, цар на херулите.

Така и четвъртата, желязната империя също достигнала своя край. На нейно място не се въздига друга световна сила, а група от разпокъсани царства, основани от завоевателите на Рим. Представлявали са странна смесица от сила и слабост - от „желязо и кал“.

И така са останали до наши дни.

Наистина е чудно откровението, дадено в пророчество-то на Даниил. Възхищаването от неговата смайваща пронизателност нараства още по-силно, когато се задълбочим в изумителните подробности. Обърнете вниманието на конкретните определения - те са ясни, точни и непогрешими. Показват определено, че четвъртото царство няма да бъде наследено от друго, подобно по големина и могъщество. Вместо него ще се появи раздробеност от държави. Този много важен факт се повтаря и подчертава в 3 различни, но изключително важни по значение изрази:

„А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от грънчарска глина и отчасти от желязо, това ще бъде разделено царство, но в него ще има нещо от силата на желязото, смесено с глинена кал“ (Даниил 2:41).

„И както пръстите на нозете са били отчасти от желязо и отчасти от кал, така и царството; ще бъде отчасти яко и отчасти крехко“ (Даниил 2:42).

„И както си видял желязото, смесено с глинена кал, така те ще се размесят с потомците на други родове човещи, но няма да се следят един с друг, както желязото не се смесва с калта“ (Даниил 2:41-43).

Един от най-интересните исторически факти е разпадането на Западната Римска империя под ударите на нахлуващите от Север и Изток варварски племена. В резултат Рим се разделя на 10 отделни царства. С падането на Рим и на последния император през 476 г. и с основаването на кралството на херулите върху територията на Италия четвъртата световна империя, която някога мачкаше и покоряваше другите царства, сама изпита същата съдба и бе разрушена на части.

От пепелищата на разрушената империя възникват 10 царства, които проявяват някаква степен на трайност - анг-

ло-саксонци, франки, алемани, ломбарди, остготи, вестготи, бургунди, вандала, суеви и херули. Те са предшественици и родоначалници на нациите от днешна Европа. През всичките 15 века след разпадането на Римската империя, въпреки големите усилия, обединяването на тези части в едно голямо цяло се оказа непосилно за изпълнение.

Наистина границите са се променяли, но пророчеството не казва нищо за тях, както и за грабителските походи и войни на една държава срещу друга. Някои от тях са се разширявали, други са губели от територията си. Железните части са прониквали в границите на безпомощната глина, но глината все пак е оставала и предизвиквала силата на желязото в неговия стремеж отново да се спои в едно цяло. Погледнато в светлината на историята и осветено от заревото на хиляди битки, при които са загивали милиони хора, дръвното пророчество „но няма да се слоят един с друг“ остава едно от най-великите предсказания за всички времена!

Забележително е колко много опити са правени за обединяване на европейските народи. Хората са сключвали договори, докато почти всяка нация накрая оставало обвързана с останалите. От 19 май 1920 до 19 май 1939 г. в Обществото на народите са били представени за регистриране не по-малко от 4568 „договора и международни споразумения“. Опитвани са междудинастни бракове, докато накрая всяко управляващо царско кралско семейство остава свързано с друго. Смятало се е за неетично носител на царска кръв да сключва брак с партньор извън този кръг. И въпреки това всеки план е пропадал. Всяка връзка, колкото и здрава да е изглеждала по времето на нейното установяване, се е късала под напора на кипящите човешки емоции. Докато в подобни планове прозира „якостта на желязото“, резултатите от тях винаги са носели „пагубната слабост на глината“.

През вековете многократно са се появявали амбициозни вождове и императори, решени на всяка цена да заличат

границите на вечно враждуващите държави и да царуват над едно обединено царство. Непонасящи различията в обичаи и език, раздразнени от многото спънки пред развитието на търговията, тези водачи са се клеели да разрушат съществуващите прегради веднъж завинаги. Но никога не са успявали! Понякога успехът е изглеждал почти постигнат. Може би още една победа или още една година на добро обмисляне и амбицията им би могла да бъде осъществена. Но не е ставало така! Всеки път по някакъв странен и необясним начин тези планове и амбиции са се проваляли.

Още през IX век Карл Велики прави своя опит да обедини Европа. Той дори си позволил да се коронясва за император в Рим, но желязото и калта, които искал да обедини в едно, бързо се разпадали след неговата смърт. Един историк по този повод пише следното: „Както лъкът на Одисей не е могъл да бъде опънат от по-слаба ръка, така и скипърът на Карл Велики не е бил по силите на неговите наследници.“

През XVI век германският император Карл V подчинява под властта си голяма част от Европа, като имал планове за нейното пълно завладяване. Сред историците за него се говори, че никой друг монарх, с изключение на Наполеон, не бил толкова често виждан в Европа и Африка. Въпреки това през 1555 г. бил принуден да абдикира и да остави огромните си владения в ръцете на други. След повече от 100 години Луи XIV (кралят слънце) се издига като доминираща фигура в Европа. Той завоювал много страни, като прегазил Холандия и Испания, възкликвайки: „Пиринеите повече не съществуват.“ Въпреки това съюз на силите, които му се противопоставяли, превърнал грандиозните му планове в рухнали пясъчни кули. Според договора от Утрехт от 1713 г. всички новозавладени от него територии били разпокъсани на части.

Преди повече от век и половина на историческата сцена се появява Наполеон, може би най-великият от всички

евентуални господари на Европа и завоеватели на света. След като през 1804 г. се обявява за император, той затвърждава властта си във Франция. В продължение на 8 страшни години завладява държава след държава, като се коронясва за крал на Италия, поставя брат си Луи на трона на Холандия, брат си Жером провъзгласява за крал на новосъздаденото кралство Вестфалия. На зетя си Мюра дава титлата велик херцог на херцогството Берг, а на брат си Жозеф поверява испанския престол. Никой друг завоевател не е правил такава цялостна подготовка за установяването и просъществуването на обединена Европа. Въпреки това вече се усещали първите удари на приближаващото разпадане. През 1805 г. френският флот е разгромен край Трафалгар. През 1812 г. завършва с пълен разгром безславната експедиция на Наполеон в Русия, където губи армия от половин милион войници. На 13 октомври 1813 г. следва ново поражение край Лайпциг, а само две години след това е окончателният крах на Наполеон край Ватерло.

През 1914 г. подобен опит за обединяване на Европа прави и кайзер Вилхелм, чиито армии помитат Белгия, Франция и Италия, голяма част от Балканите. Пораженията, които нанасял за известно време, създават илюзията, че в пълната му победа не трябва да има никакво съмнение. Но кайзерът се е лъгал. Ходът на събитията неочаквано се променя, като преди германците да успеят да разберат какво става, всичко свършва с мирния договор и капитулацията, подписана във Версай.

През 1939 г. Хитлер започва своя отчаян опит да успее там, където усилията на кайзер Вилхелм пропаднаха. С флотилии от подводници, самолети и танкови армии той бе почти на път да постигне мечтата си. В продължение на много месеци само един малък остров (Англия) се изпречваше на пътя на неговата амбиция за пълна победа. Тогава се на-

месиха САЩ, положението по фронтите се обърна и през май 1945 г. Хитлер се самоуби.

Така е ставало в миналото. Така ще бъде и в оставащото на този свят време! Няма значение кой е агресорът, колко силни са неговите армии или колко мощни са оръжията му. Амбициите му са обречени на неуспех.

За известно време събитията може да изглеждат като че ли противоречат на пророчеството, но накрая всеки, който се опита да господства в Европа, ще бъде постигнат от неочакван край. Възможно е да спечели временни победи. Дори може да завладее почти целия континент, но след победите ще се надигат сили, които ще го унищожат.

Царствата, които възникнаха след разпадането на Римската империя, ще останат до края на времето „и в дните на ония царе“ ще се установи петата, последна империя. Тя няма да е създадено от човека царство, а ще бъде царство на Бога, основано на правдата, истината и любовта. Това царство ще бъде като камък, отсечен „не с ръце“, защото изцяло ще бъде творение на Бога, а не на човека! Това царство ще се въздигне от Божията благодат, Божията любов и Божията намеса.

Смайващо пророчество! Наугасващо е светило през вековете и хвърляло светлина върху най-важните исторически събития. Великолепието на златния Вавилон, блясъкът на сребърна Мидо-Персия, лъскавината на Гърция и желязото на Рим хвърлят отблясъци върху борбите и конфликтите на нашия съвременен свят. Това сияние грее върху лицето на Царя на царете, когато дойде втори път в пълната си слава! Защото Той е камъкът, който ще удари образа и ще го разруши, стривайки „желязото, медта, калта, среброто и златото: Негово е царството, което „ще довърши всички тия царства, като само то ще пребъде до века“ (Даниил 2:44-45).

Дали сме готови за тази епохална промяна, която предстои? Дали безрезервно и неотменимо сме се предали в ръцете на Бога за вечността? Възнамеряваме ли да бъдем негови верни и посветени поданици през безкрая на бъдните векове?

Предсказаното развитие на нашата съвременност

Книгата на пророк Даниил съдържа не само пророчества за следващото световно царство, но и други, видяни с векове напред неща, които също заслужават внимателно изучаване. Едно от тях, което предизвиква удивление у съвременните хора, е дадено в Даниил 12:4:

„А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват и знанието за нея ще се умножава.“

Тези думи се отнасят за събитията, които ще станат в „края на времето“.

Свидетели сме на светлината, която огрява този изключителен текст. Защото е неопровержим фактът, че последните 100 години са време на прогрес в образованието, знанието и техническите възможности, който прогрес няма аналог през досегашните периоди от човешката история.

Днес всяка страна разполага със собствени колежи, университети и училища. Много са държавите, където образованието за подрастващите е задължително, нечувано за предишния XIX век. Навсякъде се издават потоци от литература на различни езици, очаквани с интерес от милиони читатели от всички племена и народи.

Учени от всички страни днес повече от всякога изследват тайните на природата. Специалисти в авангардните об-

ласти на науката разкриват познания, които са били скрити с векове. Археолозите изравят останките на погребани цивилизации и ни дават доказателства, с които потвърждават достоверността на Библията.

Астрономите, с мощните си радиотелескопи и космически сонди, проникват все по-дълбоко във Вселената, като с това само доказват силата и величието на Твореца.

Но нарастването на познанието не е просто теоретично обхващане на законите на природата. Това познание даде и неимоверен тласък на техническите и научните открития, които превърнаха човешкия живот в нещо невиджано и несравнимо с досегашните исторически периоди. За кратко време лавина от нови научни идеи и на техническия прогрес ни залива, като човечеството премина с голяма бързина от епохата на парния двигател през електричеството, атомния век и космическата ера в разцвета на микроелектрониката.

Днес живеем във време на безпрецедентен технически прогрес и безбройни чудеса! Трудно е да се повярва, че изключителните постижения са станали толкова бързо, а още по-трудно е да си обясним света, който е съществувал само преди около 150 години. През 70-те и 80-те години на миналия век не е имало двигатели с вътрешно горене. Не е имало самолети, трактори, камиони, танкове. Не са съществували електроцентрали, електропроводни мрежи, нито електроруреди. Железниците едва започвали да набират авторитет като превозно средство, макар много хора да са се страхували от тях. Платноходите все още преобладавали като мореплавателно средство, а примитивните параходи предизвиквали по-скоро вълнение, отколкото желание за използване. Телеграфната система едва навлизала в живота, телефоните били екзотична рядкост, а единственото средство за съобщение оставали писмата и вестниците. Антисептиката, профилактиката, обезболяващите средства били почти непознати

и затова постъпването в болница било равносилно на кошмар. Днешната хирургия, зъболекарство и очна терапия били в зародиша си. Никой не знаел за антитоксини, инсулин, сулфонамиди или тясно- и широкоспектърните антибиотици.

Преди век и половина светът започва да се пробужда от дълбокото си вцепенение, в което бе живял с векове. Приличал на пеперуда, която току-що излиза от какавидата си, в която стояла затворена от незапомнени времена. А преди 1800 г. повечето хора живеели по същия начин, както и техните предци преди хиляда години. Все така пътували от едно място на друго с конски върягове или на кон, все още орали нивите си с дървено рало, теглено от коне или волове. Все още живеели в къщи без течаща вода или баня. Все още четели вечер на свещ и вършели всичката си работа предимно на ръка.

Наистина колко бързо и как далеч сме днес! Представете си какво биха казали политиците от миналия век Абрахам Линкълн или Уилям Гладстон, ако можеха да оживеят и да бъдат поканени да участват в телевизионно или радиопредставане, или да бъдат сред наблюдателите на ядрен полигон, където се взривява пробна термоядрена ракета с касетъчни бойни глави. Най-вероятно е да кажат, че не вярват на видяното. Не можем да ги виним.

Някои от постиженията на науката са така смайващи, че не могат да се обяснят дори от хората, които са техни съвременници.

Постиганията на науката и техниката обаче не дават пълна картина за чудесата на удивителния век, в който живеем. Успоредно с нарастването на знанието и научните открития сме свидетели на раздвижване на хората, което е без прецедент в историята. Днес милиони пътуват до различни места, като използват всички видове транспорт. Повикът на

деня е „по-бързо“, защото всеки иска да стигне колкото се може по-далеч и за по-кратко време! Днес турбореактивните самолети летят с дозвукова и свръхзвукова скорост. Хората са свикнали със самолетите на военната авиация до такава степен, че преминаването от тях на звуковата бариера и свързаните с това детонации не им правят впечатление.

От десетки години са в редовна експлоатация подводници, ледоразбивачи и други, движени с ядрена тяга, както и ядрени електроцентрали. Човекът стъпи на Луната и опиянен от успеха си, протяга ръка към останалите планети от Слънчевата система.

Смайващите открития и напредъкът на човечеството във всички сфери на живота са придружени с цялостно изследване на земното кълбо. Само преди век голяма част от Земята бе обгърната в тайнство и единствено най-дръзките по сърце се отправяха към далечни и неизследвани места на Земята.

„Вече няма непроходими пустини, неизбродими морета и недостъпни планини“ (Жул Верн).

Днес и двата земни полюса са посещавани толкова често, че съобщение за поредното им покоряване не събужда никакъв интерес. Джунглите на река Амазонка, някога смятани за непроходими, днес са изследвани напълно и дори застрашени от вредната дейност на човека. Древните лесовете на Африка отекват от грохота на самолетни двигатели и от рева на автомобили, които се движат по прокараните през тях шосета. Огромна част от канибалските острови са една или друга степен цивилизовани, а в същото време в Нова Гвинея бе открита последната изгубена раса на земята. Какво означава всичко това?

„А ти, Даниеле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват и знанието за нея ще се умножава“ (Даниил 12:4).

Да, за нашето време бе дадено пророчеството на Даниил! Към XX век е сочел ангелът в предсказанието си. И когато гледаме изпълнението на тези пророчески думи в световен мащаб, не можем да не признаем, че живеем в последните времена на човешката и земната история.

Невероятните промени, които стават в нашето съвремие, се сбъдват според Божия промисъл, за да изпълнят Божествена цел: знанието за книгата на пророк Даниил, всъщност за цялата Библия, да се преумножи, а благовестието за предстоящото Божие царство да бъде прогласено бързо и до най-далечните кътчета на земята!

Христос разкрива бъдещето

Най-подробна информация за предстоящите събития се съдържа в евангелията от Матей, Марко и Лука, където бъдещето е пророкувано (предсказано) от Христос. Защото кой би могъл да знае по-добре края на света от Този, Който го е създал (Колосяни 1:16-17). Кой би могъл да вникне във вековете по-добре от Исус, Който е „от века и до века“ и за Когото хиляда години са като вчерашния ден“ (Псалом 90:2-4). Чрез Светия Дух Христос вдъхновяваше Мойсей, Исая, Еремия, Даниил и всички „негови свети пророци, които са говорили от началото на света“ (Деяния 3:21).

Със своето всезнание Исус разкриваше бъдещето пред Своите ученици, като им говореше за онова, „което има да стане след това“ (Откр.1:19). Пълното познание и ясното разбиране за онова, което предстои, са карали слушателите Му да казват, че Той говори „като Един, Който има власт“ и така „както никой човек не е говорил“ (Матей 7:29; Йоан 7:46).

Спорът е възникнал в резултат от смущаващото твърдение на Исус, че построенят от Соломон Божий храм ще бъде разрушен и че върху него няма да остане камък върху камък. Това разтревожило силно учениците и „те дойдоха при Него насаме и рекоха: „Кажни ни кога ще бъде всичко това и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на века“ (Матей 24:3).

Учениците са предполагали, че разрушаването на храма ще съвпаде по време с края на света, защото за тях само свръхестествени сили са могли да унищожат такава великолепна и грандиозна сграда. Като четеше техните мисли, Исус се възползва от възможността да ги предупреди за дългия период, който трябваше да изтече, преди да се разиграят последните сцени от световната история.

Седнал на Елеонския хълм и отправил поглед към Ерусалим, Исус откри завесата на бъдещето пред очите на Своите ученици.

„Пазете се да ви не заблуди някой; защото мнозина ще дойдат в Мое име, казвайки: Аз съм Христос и ще заблудят мнозина“ (Матей 24:4-5).

Исус бе загрижен заради опасността от измама и затова, връщайки се на същата тема малко по-късно, казва:

„Тогава, ако някой ви каже: Ето, тук е Помазаникът или тук, не вярвайте; защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Матей 24:23-24).

Учителят се безпокоеше да не би учениците му да се обезсърчат с времето, когато видимо техните надежди ще останат несбъднати. Затова Исус ги предупреди:

„И ще чуете за войни и за военни слухове; но внимавайте да се не смуцавате, понеже тия неща трябва да станат, но това още не е свършекът“ (Матей 24:6).

Спасителят търсеше начин да хвърли погледа им далеч във времето. Много трагични събития щяха да се случат преди Неговото второ пришествие:

„Защото ще се подигне народ против народ и царство против царство и на разни места ще има глад и трусове, но всичко това ще бъде само начало на страдания“ (Матей 24:7-8).

С тези думи Христос разкри на учениците Си, че враждата и конфликтите между народите ще съществува през всички времена до деня на Неговото второ пришествие! Всяко поколение е носило проклятието на войната. Независимо дали военните конфликти са били големи или малки, те са носели белега на все по-голяма разрушителност, винаги следвани от глад, епидемии и икономическа разруха. И въпреки страшната картина на тия събития Исус казва, че те са само началото! След тях ще дойдат още по-страшни трагедии. Ще настане жестоко гонение, преливащо от омраза.

„Тогава ще ви предадат на мъки и ще ви убият и ще бъдете намразени от всичките народи поради Моето име. И тогава мнозина ще се съблазнят и един друг ще се предадат и един друг ще се намразят“ (Матей 24:9-10).

Можем да си представим напрегнатото изражение по лицата на учениците, когато заедно със своя Господ надникват в тайната на вековете и виждат предстоящите изпитания на Божиите чада. Виждат християните, хвърляни на лъвовете, изтезавани в подземията на инквизицията, изгаряни на клада, заравяни живи, разчеквани, обругавани, измъчвани, убивани като животни. Това е страшна, ужасяваща картина. Сигурно е настанала изпълнена с болка тишина, когато Исус с едва доловим скръбен глас продължава:

„Защото тогава ще има голяма скръб, небивала от началото на света досега и каквато не ще има“ (Матей 24:21).

Мисълта на Исуса проникваше далеч напред във времето след дивата жестокост, с която се отнасяха към албигойци, валдензи и богомили, след страшните и смразяващи ужаси на инквизицията. В далечното бъдеще Той пророкува и почивката, която идваше за подложените на гонение Негови последователи. Исус пророкува, че гонението ще отслабне! И точно така става с настъпването на Реформацията и Ренесанса и разпространението на новото разбиране за религиозната свобода и правата на човека.

„Веднага след скръбта на тия дни слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят“ (Матей 24:29).

Само 7 години след разпускането на една от организациите на инквизицията, особено активна в преследването и изтезаването на верните християни, става мистериозно затъмнение на слънцето. На 19 май 1780 г. върху огромна част от повърхността на земята светлината на деня внезапно се превръща в най-непрогледен мрак. Това е прочутият Тъмен ден, за който Ной Уебстър пише в своя речник следното: „Наречен е така заради впечатляващата тъмнина, която през този ден покрива цяла Нова Англия... Птичките запели вечерните си песни, умълчали се и изчезнали, излезли кукумявки, добитъкът започнал да се прибира в оборите, а в домовете запалили свещи“ (Издание на речника от 1869 г.).

Излизаният в Бостън вестник „Индипендънт Кроникъл“ в броя си от 8 юни 1780 г. описва този ден така:

„През цялото време потискащ, меланхоличен мрак покривал лицето на природата. Мракът на нощта бил по-малко страшен и ужасяващ, отколкото тъмнината на този ден. Въпреки че е имало почти пълнолуние, погледът не можел да различи контурите на никакъв предмет освен с изкуствено осветление, което, гледано от известно разстояние или от съседните домове, изглеждало сякаш лъчите му минават през плътен крех. Едни смятали този ужасен мрак за зловеща поличба на небесния гняв, който идвал върху земята като отмъщение и възмездие, други го приемали като непосредствен вестител на последния ден, когато слънцето ще потъмнее и луната няма да даде светлината си.“

Затаили дъх, смаяните ученици гледали напред в бъдещето, слушайки пророческите думи на своя Учител:

„И звездите ще падат от небето“ казвал Исус, продължавайки да изрежда знаменията, предшествващи Неговото завръщане.

Звездите да падат! Как може такава нещо? Ще падат не звезди, движещи се по строго определена траектория, а метеорите, които се връзват в атмосферата и понякога създават впечатлението, че небесата ще се стоварят върху земята.

Очевидно някакво небесно явление от смайващ мащаб е трябвало да последва слънчевото затъмнение. Така и станало.

„През нощта на 12 срещу 13 ноември 1833 г. върху земята се разразила буря от падащи звезди. Северна Америка поема основния удар на този бурен звездопад. От Мексиканския залив до Халифакс небето бе прошарено от огнените дъри на някаква неземна илюминация от звездни фойерверки и това продължи до ранните часове на деня, когато светлината доста трудно сложи край на тази невиджана досега заря“ (Агнес Кларк, „История на астрономията от XIX век“).

Ето описанието на друг очевидец: „Въпреки че нямаше луна, когато видяхме първите звезди (това са метеори), тяхното сияние бе толкова силно, че на моменти можехме да четем текст с нормален шрифт без особени затруднения, а светлината, която излъчваха, бе много по-наситена и бяла от тази на луната в ясна студена зимна нощ, когато земята е покрита със сняг. Самият въздух, лицето на земята, доколкото можеше да се види, всички наоколо и израженията на хората имаха вид и отгънък на смъртта, който се подсилваше от непрекъснатото бледо сияние на безбройните метеори, възпламенили като огнени гирлянди цялото небе. Някаква особена, величествена и неопикуема неяснота обгръщаше всичко наоколо, в предизвикваща страх възвишеност на тази разстилаща се в небето картина...

Трудно можеше да се намери кътче от небосвода, което да не е изпълнено във всеки един момент от тези непрекъснато падащи звезди, нито пък човек бе в състояние да

съзре някаква, макар и малка, разлика в тази сияйна панорама. От време на време те падаха на цели гроздове, сякаш приличаха на смокини, които падат от дървото, разтърсвано от силен вятър“ (Извадки от писмо, публикувано от Американски журнал за наука и изкуство, том 25, 1834).

А след това, продължава Исус, в света ще настанат изключително сериозни и тревожни събития:

„Ще станат знамения в слънцето, луната и звездите, а по земята бедствие на народите, които ще бъдат в недоумение поради бученето на морето и вълните. Човеците ще примират от страх от очакване на онова, което ще постигне Вселената, защото небесните сили ще се разклатят“ (Лука 21:25-26).

Какво точно описание на ХХ век с неговите две световни войни и страшните им последици!

Изминалите няколко десетилетия са свидетели на разрушаването на много от най-великите дела на човека, на гасненето на най-съкровения му надежди и охлаждането на най-дълбоко лелеяните му амбиции. Днес нови ужаси заплашват човечеството. Това са междуконтинентални балистични ракети, ядрени подводници, лазерни оръжия и смъртоносни газове. В резултат „човеците ще примират от страх от очакване на онова, което ще постигне Вселената“ (Лука 21:26).

Откровението на Христос за бъдещето наистина изглеждаше неясно, но Той не спря дотук. Всички тези трагични събития, каза Той, ще бъдат знамения на Неговото завръщане. Но един ден, в разгара на общия хаос, объркване и разпад, развързката на човешката и земната история ще озари с появата си цялото човечество:

„И тогава ще видят Човешкия Син, идещ в облак със сила и голяма слава“ (Лука 21:27).

Когато надеждата, радостта и мирът са почти изчезнали от земята, когато всичко добро и хубаво ще бъде разруше-

но или над него ще е надвиснала страшна заплаха, тогава изведнъж, с неவிждано сияние на Своето величие, Исус ще слезне от разтворените пред Него небеса, за да спаси Своите. Тъкмо поради това добавя и думи за настръчение:

„А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си, защото изкуплението ви приближава“ (Лука 21:28).

Исус не говореше само на учениците Си, дошли с Него на Елеонския хълм. Той отправи Своите думи и към нас, живеещите в ХХ век, когато най-великите знамения на Неговото пришествие ще се изпълняват пред очите ни. Това е послание на надеждата! Надежда за всеки един от нас.

Вдигнете взор към небето! И ще видите най-сублиманната гледка на всички векове! Ще видите избавлението, което Бог е предвидил и обещал от началото на времето.

Вдигнете поглед нагоре и не забравяйте, че Бог все така живее и ви обича и Неговата милост все така „стига до небето, а верността до облаците...“ (Псалом 36:5). Не забравяйте, че „колкото е високо небето от земята, толкова е голяма милостта Му“ (Псалом 103:11).

Погледнете нагоре! Спомнете си, че Всевишният все така „владее царството на човеците“ и че Неговата твърда решимост е истината да тържествува, а правдата да покрие земята „както водата покрива моретата“ (Авакум 2:14).

Вдигни поглед, драги читателю, и виж Победителя от Голгота, седящ отдясно на Бога и готвещ се за второто си идване.

Исус няма да се бави повече! „Той е близо при вратата“ (Матей 24:33).

Развързката на човешката история

Предстои най-великото от всички събития - завръщането в сила и величие на Исус Христос! Неговото второ идване, но сега в голяма слава, е развързката на човешката и световната история: край на сегашния свят с всичките негови грехове, страдания и скръб, и начало на нова ера, в която за винаги ще тържествуват правдата, мирът и щастието!

Какво ще представлява величественото събитие? За да не бъдете измамани от някое лъжепришествие, което е по силите на Сатана (2 Коринт. 11:14-15), във вашата Библия е дадено подробно и точно описание на това събитие. Прочетете как ще стане второто идване на Господ Исус Христос.

1. Ще го види всяко невъоръжено око. „Ето, иде с облаци и ще го види всяко око“ (Откр. 1:7):

В първото си послание апостол Йоан пише следното:

„Възлюблени, сега сме Божи чадa и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е“ (1 Йоаново 3:2).

Апостол Петър казва: „Затова препашете се през чреслата на вашите помисли, бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос“ (1 Петрово 1:13).

И за да даде двойна гаранция на уверението в Неговото второ идване, Исус посочва:

„Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син... Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идещ на небесните облаци със сила и голяма слава“ (Матей 24:27-30).

2. Ще го чуе всяко ухо. Апостол Павел пише: „Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред“ (1 Солунци 4:16).

„Ето, една тайна ви казвам: Не всички ще починем, но всички ще се изменим, в една минута, в миг на око, при последната тръба“ (1 Коринт. 15:51-52).

„И Човешкият Син ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас“ (Матей 24:31).

3. Пришествието ще бъде грандиозна процесия на небесните множества.

„Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Отца Си със Своите ангели и тогава ще въздаде всекому според делата му“ (Матей 16:27).

„А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всички те свети ангели с Него...“ (Матей 25:31).

Апостол Йоан се е опитал да даде с възможностите на човешкия език описание на своето видение:

„След това видях небето отворено и, ето, бял кон и Оня, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен и съди и воюва праведно. Очите Му бяха огнен пламък, на главата Му бяха много корони... и беше облечен в дреха, попръскана с кръв, и името Му беше Божието Слово. И небесните войски, облечени в бял и чист висон, следваха подир Него на бели коне. Из устата Му излизаше остър меч, за да порази с

него народите. ...И на дрехата Му и на бедрото Му имаше написано име: Цар на царете и Господ на господарите“ (Откр.19:11-16).

Това описание не трябва да се приема в буквалния смисъл. Едва ли ще видим истински коне да се спускат от небето. По-скоро поразителният символичен език на Йоан иска да ни внуши блясавото и величествено царско пришествие на човека Исус, Който сега се завръща като Цар на царете!

4. *Пришествието ще наподобява Исусовото възнесение.* Спомнете си какво стана с Исус след прощалните думи, които отправи към учениците Си:

„Докато Го гледах, Той се възнесе и облак Го прие от погледа им“ (Деянния 1:9).

„И като се взираха към небето, когато възлизаше, ето, двама човека с бели дрехи застанаха при тях, които и рекоха: Галилеяни, защо стоите та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето“ (Деянния 1:10-11).

Учениците видяха и чуха как Исус се възнесе. По същия начин ще бъде чут и видян при славното Му завръщане. Исус бе поет от облаците и от облаците ще се завърне. Но най-важното от всички уверения е, че ще бъде „същият този Исус“, а не някой друг! Ще бъде прославен, но непроменен. Времето не ще Го състари, нито отминаващите векове ще променят личността Му. Неговите ученици ще Го познаят и Тома пак ще възкликне: „Господ мой и Бог мой!“ (Йоан 20:28).

Царят на царете и Господарят на господарите!

Човекът Исус, Който лекуваше болните и отваряше очите на слепите, Исус, Който очисти беше прокажените и връщаше здравето на недъгавите. Който с нежни слова увещаваше прелюбодейката да не съгрешава повече. Който изтриваше всяка сълза от лицата на опечалените и Който

вземаше дечицата в скута си, като им даваше любовта Си. Исус, Който умря на Голгота, който бе положен в гробницата на Йосиф и възкръсна. И този Исус сега ще дойде като Господ Исус Христос, като Цар на царете и Господар на господарите, но на дланите и ходилата Си ще има дупки от гвоздеите, с които бе прикован към кръста.

Какво ще се случи в най-великия от всички дни?

1. Ще има страховтни трусове. Станал свидетел на тези сцени чрез даденото му видение, Йоан пише: „Небето биде преместено като свитък, когато се свива, и всички планини и острови се вдигнаха от местата си“ (Откр.6:14).

„И произлязоха светкавици и гласове... и стана силен трус, небивал откак съществуват човеците на земята, толкова силен... И всеки остров побягна и планините не се намериха вече“ (Откр.16:18-20).

2. „Праведните мъртви ще бъдат възкресени“ (1 Солунци 4:16). „И всички, които са в гроба, ще чуят гласа Му и ще излязат“ (Йоан 5:28-29).

3. Възкресените праведни ще бъдат преобразени, както стана с Енох в началото на човешката история.

„После ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха. И така ще бъдем всякога с Господа“ (1 Солунци 4:17).

4. Възкресените мъртви и преобразените живи ще получат безсмъртието, дадено им от Бога като награда за тяхната вяроност и посветеност на Неговото дело.

„Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното да се облече в безсмъртие (1 Коринт. 15:53).

5. Нечестивите, онези, които упорито са отказвали всички предложения на Божията милост, ще бъдат погубени. Йоан описва страховитата сцена така:

„И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и

между скалите на планините и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?“ (Откр.6:15-17).

6. Праведните ще посрещнат Своя Господ с ликуване и преливане от щастие:

„Ето, Той е нашият Бог, чакахме го и Той ще ни спаси; Този е Господ, чакахме Го. Ще се възрадваме и развеселим в спасението Му“ (Исая 25:9).

7. Всички праведни, възкресени и преобразени, ще тръгнат за своя небесен дом, за да видят изпълнено Исусовото обещание:

„В дома на Отца Ми има много обиталища, ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие“ (Йоан 14:2-3).

Какъв велик и чудесен ден! Готови ли сме за него? Как ще го посрещнем - с радост или с ужас? Това зависи от теб, драги читателю!

Вашият вечен дом

С второто идване на Христос ще започне безкраен радостен празник! Всички, които Го обичат, ще открият чудното значение на безсмъртието, чудното блаженство да знаят, че животът ще бъде вечен, без страх от болест и без смърт.

Какъв живот ще бъде това?

Ще си струва ли да го живее човек?

Къде и как ще протича?

На страниците на вашата Библия ще намерите подробно описание на вечния дом.

Вечният живот няма да бъде малък розов облак, на който ще седите през цялата вечност, свирейки на златна арфа. Това е карикатура на Божия план, за съжаление разпространена широко! Представява изопачаване на безкрайната Божия мъдрост и любов. Вашето бъдеще ще бъде много по-красиво, отколкото са и най-смелите ви мечти.

Първите 1000 години ще бъдат прекарани в небето, където светиите ще живеят и ще царуват с Христос (Откр.20:4). Ще имат достъп до книгите с докладите и така ще разберат, защо някои хора, които са обичали, няма да бъдат сред спасените, и защо Бог постъпва по такъв начин с нечестивите (1 Коринт. 6:3).

След това светите ще се завърнат на Земята, за да бъдат свидетели на сцените, описани в последните глави на Откровение.

„И аз, Йоан, видях светия град Ерусалим, идващ от Бога от небето, приготвен като невеста за мъжа си“ (Откр.21:2).

Когато славният град се установи на земята, нечестивите мъртви ще бъдат събудени за живот. Сатана, който е бил вързан за 1000 години, понеже на пустата земя не е имало кого да мами, ще събере своите пълчища и ще ги насочи „срещу лагера на светиите и обичания град“ (Откр.20:9).

Но не ще го превземе! Нечестивите ще срещнат Бога. Ще Го видят на Неговия „велик бял престол“ и ще застанат в страхопочитание, тъй като „книгите“ се отварят и се произнася присъдата. Накрая пред очите на всички изкупени, на всички ангели и на съществата от Всемира историята на греха ще приключи с драматичен край. От небето пада огън и Сатана и неговите последователи биват погълнати (Откр.20:9-15).

Тогава ще се изпълни предсказаното от апостол Петър относно „деня на Господа“. „Елементите ще се стопят с пламенен огън и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат“ (2 Петрово 3:10). Всяка следа от злоото ще бъде заличена завинаги и то „няма да бъде спомняно, нито на ум някому ще дойде“ (Исая 65:17).

От пепелта на стария свят Бог ще направи нов - „ново небе и нова земя“, на която ще царува правда“ (2 Петрово 3:13). Йоан ни казва, че във видение е видял „новото небе и новата земя, защото първото небе и първата земя преминаха“ (Откр.21:1).

Тази нова земя ще бъде вечният дом на изкупените, за да се изпълнят думите на Исус, че „кротките ще наследят земята“ (Матей 5:5; Псалом 37:11).

Това ще бъде вашият дом през всички бъдещи векове. Прочете чудните неща, които са дадени във вашата Библия за този дом:

1. *Това ще бъде истински дом!* Не изпаряващ се облак, където бродят безтелесни духове, но истински дом за истински хора. Възкресените светии ще имат безсмъртно тяло, каквото е тялото на техния възкръснал Господ.

„Ще строят къщи и ще живеят в тях, ще садят лозя и ще ядат плода им“ (Исая 65:21).

Не че винаги ще строят къщи и ще садят лозя, но ще имат творчески замисли и ще използват дадените им от Бога таланти в безбройни дейности, които наистина ще си струват труда.

2. *Това ще бъде красив дом!* В него няма да има обширни пустини, нито огромни пространства вода. Цялата земя ще прилича на Едем и ще има неговата първоначална красота.

„Пустото и безводното място ще се развеселят и пустинята ще се възрадва и ще цъфне като крем. Ще цъфти изобилно и ще се развесели с радост и песни. Ще ѝ се даде славата на Ливан, превъзходството на Кармил и Сарон - те ще видят славата на Господа и величието на нашия Бог“ (Исая 35:1-2).

По-красива от Йосемит, по-прекрасна от Йелостоун, по-славна от покритите със сняг Скалисти планини ще бъде тази чудна земя на Божиите изкупени. Тя ще превъзхожда великолепните красоти на Западна Канада, Шотландските езера, Швейцарските Алпи, Скандинавските фьорди. Ненадминатата красота ще се простира във всички посоки, а до ушите на обитателите ще идват прекрасни мелодии, донасяни ѝ лекия ветрец от ангелските дворове около Божия престол.

3. *Това ще бъде дом на мир!* Този дом никога няма да познава войни или битки от никакъв вид. Няма да се борят за превъзходство непримирими сили. Ще има само една нация, един език, един Цар!

„Защото тогава ще възвърна на племената чисти устни, за да призовават всички името Господно, да Му служат еднородно!“ (Софоний 3:9).

Няма да има горчив корен, нито причина за противоречия. Всички ще бъдат в мир един с друг и с Бога. Златното правило никога няма да бъде забравяно и най-чиста любов ще бъде подтикът за всяка дума и действие.

Вие няма да имате нужда да заключвате вратата нощем, защото няма да има крадци! Вашият дом няма да има „нито лостове, нито порти“ (Езекиил 38:11). Няма да има нужда от тях. Няма да има причина да се бои човек от нищо и никога.

Няма да има свадливи съседи или хора, подхранващи дребни оплаквания или зависти. Преобразяващата сила на Светия Дух ще бъде толкова пълна, че принципите на Небето ще бъдат вложени във всяко сърце.

Дори животните ще живеят в мир. Животът на по-слабите няма никога да бъде в опасност.

„Вълкът и агнето ще пасат заедно и лъвът ще пасе трева като вола... Те няма да поразяват и нито ще погубват по цялата ми свята земя, казва Господ“ (Исаия 65:25).

4. *Това ще бъде щастлив дом!* Всички ще бъдат радостни от това, което Бог така щедро е промислил. Никаква дума на недоволство няма да бъде чута.

Няма да бъде необходимо никой да се извинява на никого, защото няма да има за какво да се съжاليا, никакви обиди, никакви оскърбления.

„Останалите от Израеля няма да беззаконстват, нито да лъжат, нито ще се намери в устата им измамлив език, защото те ще пасат и ще лежат и никой няма да ги плаши“ (Софоний 3:13).

Няма да има нито грях, нито грешници, нито на някого ще дойде на ум лоша мисъл. И понеже няма да има грях,

няма да има и смърт. Няма да има повече раздяла, нито последно сбогом.

Семейства, разделени някога от смъртта, но събрани отново при възкресението, ще живеят в радостно съжителство завинаги.

„И Бог ще изтрие всяка сълза от очите им и няма да има вече нито смърт, нито скръб, нито плач, нито болка, защото първото премина“ (Откр.21:4).

5. *Това ще бъде дом на вечно здраве!* „Обитателят няма да каже болен съм“ (Исаия 33:24). Следователно няма да има нито болници, нито лекари. Всички, които са страдали някога от болести, сега имат вечно здраве.

„Тогава очите на слепите ще се отворят и ушите на глухите ще се отпушат. Тогава куцийт ще скача като елен и езикът на немия ще пее“ (Исаия 35:5-6).

Гладът ще бъде непознат и никой никога няма да гладува. Ще има достатъчно храна за всички.

„И от двете страни на реката имаше дърво на живот, което раждаше плод 12 пъти, като даваше плод всеки месец и листата на дървото бяха за изцеление на народите“ (Откр.22:2).

6. *Това ще бъде славен дом!* Когато Йоан видя новия Ерусалим да слиза от небето, той каза, че приличал на светещ „скъпоценен камък“:

„И имаше божествена слава, като светеше, както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал (Откр.21:11).

Този чуден град, столица на новата земя, има порти от бисер, улици от злато и основи от скъпоценни камъни. Това са неща, от които в този живот изкупените са се отказали заради Христос, но Бог е промислил тези скъпоценности да бъдат обикновената обстановка за чадата Му в бъдещия живот.

Обобщавайки славата на вечния дом, Господ казва чрез пророк Исаия:

„Аз ще те направя вечно величие, радост за много поколения... Няма вече да се чува насилие в земята ти, опустошение и разорение в пределите ти, а ще наречеш стените си спасение, а портите си - хвала. Слънцето не ще ти бъде вече светлина денем, нито луната нощем, но Господ ще ти бъде вечна светлина и твоят Бог твоя слава... Твоите люде всички ще бъдат праведни... Те са клонче, което Аз съм посадил, дело на Моите ръце, за да се прославям!“ (Исаия 60:15-21).

7. *Това ще бъде Божий дом!* „Престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него!“ (Откр.22:3).

Най-голямата радост за изкупените ще бъде присъствието на Исус. Нищо в славната земя няма да предлага по-голямо щастие от Него. Златните улици, бисерните порти, красивите домове и свежата природа биха омръзнали бързо, ако не беше неопенимата привилегия да бъдем с Исус.

Небето без моя Спасител
не ще е за мен небе!

Но Исус ще бъде там, защото „те ще видят лицето Му“ (Откр.22:4). Обичан от целия Си народ, Бог ще ги води „при живи водни извори“, ще изучава с тях тайните на Вселената и ще им помага да разберат „дължината, широчината, височината и дълбочината на Божията мъдрост и любов“.

Към всяко сърце, с по-голяма настойчивост от когато и да е, идва неотложното предупреждение:

„Търсете Господа, докато може да се намери! Викайте Го, докато е близо!“ (Псалом 55:6).

Той е близо до теб сега! Чрез Своя Дух Бог ти говори, докато четеш тези редове. Сега е моментът, сега имаш възможност да Го потърсиш и да Му кажеш, че приемаш шедротото Му предложение и желаш да прекараш вечността с

Него. Кажи Му, че Го обичаш. Благодари Му за всичко, което е направил за теб и за това, което е планирал за теб в бъдеще.

Както към стария Израил, така и към теб са отправени думите Му:

„Днес, ако чуеш гласа Му, не закоравявай сърцето си!“ (Псалом 95:7-8).

Не се съпротивлявай на Божието увещание. Не се опитвай да намериш извинение и да не направиш това, което съвестта ти казва, че е право.

Ако знаеш, че между теб и Бога има нещо, помоли Го да ти помогне да го отстраниш. Ако имаш някои необмислени приятелства, които трябва да се скъсат, някой навик, който трябва да се изостави, някое извинение, някои дългове за уреждане - направи го сега!

Днес, докато чуваш гласа Му, докато сърцето ти още е чувствително, застани пред Бога. Наведи глава и кажи:

„Исусе, мой Господи, аз идвам - изцяло се предавам на Теб. Ще бъда Твоя завинаги!“

Кажи му това и целият живот за теб ще бъде различен вече.

Душата ти ще бъде обзета от голяма радост.

Небето ще бъде твое сега и след това.

А твоята Библия, твоята скъпоценна Библия, която ти каза всички тези скъпоценни неща, ще бъде твой водач през всички дни, докато Исус дойде да те вземе и заведе във вечния дом.

Издателство „Нов живот“ ви предлага следните книги:

“ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА” от Агоп Тахмисян

Библията е най-скъпият дар, даден на човечеството. Но тя е дълбока вода. От друга страна от възприемането на нейните учения зависи вечната съдба на всеки човек, тъй като тя съдържа Божието послание до човешкия род.

В тази книга са изложени изчерпателно главните учения на Библията. Тя е сериозен теологичен труд - колкото задълбочен и аргументиран, толкова интригуващ и актуален - второ ревизирано и допълнено издание.

Високият интелект, задълбочените познания, необикновено широката култура и ерудиция на Агоп Тахмисян, както и владеенето на повече от пет езика, му позволява да изследва и анализира последните научни открития в областта на библистиката. Автор е и на редица научно-богословски трудове, както и на статии, които представляват решение на космологичните уравнения на А. Айнщайн. Като одобрени от БАН, те са публикувани в Университетския годишник на висшите учебни заведения.

Е. Вайт (1827 - 1915)

Една от най-издаваните писателки в света. Изнесла е хиляди проповеди върху библейски сюжети и здравни въпроси в трите континента: Европа, Америка и Австралия.

Уважаеми читатели, издателство „Нов живот“ ви предлага известната и търсена в цял свят пенталогия на Е. Вайт, представляваща задълбочено и същевременно необикновено увлекателно изследване върху грандиозната панорама на Библията:

ЖИВОТЪТ НА ИСУС ХРИСТОС

ДЕЯНИЯ НА АПОСТОЛИТЕ

ВЕЛИКАТА БОРБА МЕЖДУ ХРИСТОС И САТАНА

ВЕЛИКИТЕ ЛИЧНОСТИ ОТ БИБЛИЯТА

ПРОРОЦИ И ЦАРЕ

“ЖИВОТЪТ НА ИСУС ХРИСТОС”

Най-сериозният труд в световната литература върху живота на Исус Христос. Издавана в милионни тиражи, преведена на десетки езици, търсена и четена по цял свят, тази книга както никоя друга, ни въвежда в библейската фактология и атмосфера, за да ни срещне лице с лице и сърце със сърце с Богочовека, дошъл преди двадесет века на нашата земя. Читателят става непосредствен участник в изключителните сцени от земния живот на Исус Христос.

“ДЕЯНИЯ НА АПОСТОЛИТЕ”

Тази книга е нещо повече от кратка история за службата на дванадесетте ученици на Исус Христос, нещо повече и от разказ за основните събития в живота и дейността на апостолите Петър, Яков, Йоан и Павел.

Макар да ни потопява в атмосферата на първите векове от нашата ера и в живота на първата християнска църква, нейната вест звучи актуално и сега, показвайки ни, че двадесетият век ще види изявяването на духовна сила, надминаваща тази на Петдесетницата.

Читателят става участник в славните сцени от историята на ранната църква и същевременно обогатява своите познания, разширява кръгозора си и се въоръжава срещу фалшивите учения и срещу многото деформации на библейското учение.

“ВЕЛИКАТА БОРБА МЕЖДУ ХРИСТОС И САТАНА”

Какво ще стане с нашата цивилизация? Ще има ли трета световна война? Кой ще владее света? Каква е съдбата на САЩ? А на другите демократични държави? Все победни ли ще ставаме или все по-богати?

Кога ще настъпи краят на света? Ще дойде ли време, когато на земята няма да има океани, няма да има нощ, а слънцето ще свети седем пъти по-силно?

Може ли да се постигне безсмъртие? Какъв е произходът и целта на света? Как е възникнало злото и, ако има Бог, защо го търпи? Как да устроя живота си в този объркан свят, за да съм щастлив? Ето въпросите, на които бихте могли да получите отговор.

Тази интересна книга е преведена на повече от 100 езика в почти всички страни на света. Задълбочено и увлекателно тя проследява историята на конфликта между доброто и злото от сътворението на света до наши дни, както и обновяването на земята след Второто пришествие на Христос. Разглежда някои от най-интересните и важни библейски учения и пророчества, имащи отношение към нашето време, дава аргументиран (макар и за някои неочакван!) отговор на многото въпроси, които ни вълнуват и тревожат.

“ВЕЛИКИТЕ ЛИЧНОСТИ ОТ БИБЛИЯТА” обхваща историята на света от сътворението до края на царуването на Давид. С дълбоко проникновение авторката отдръпва завесата на времето и открива философията на историята, благодарение на която отминалите събития добиват непреходно значение и която представя човека такъв, какъвто е в Божиите очи.

“ЦАРЕ И ПРОРОЦИ”

Книгата „Царе и пророци“ започва с описание на славното царуване на Соломон над Израил и над обединеното царство, в чието владение е храмът на Йехова - център на истинското поклонение. Проследени са превратностите в историята на избрания народ, раздвоен между послушанието към Бога и служенето на чужди богове. В развитието на този период прозира бушуващият конфликт между Исус Христос и Сатана.

В книгата има превъзходни изследвания върху характеристиките на велики личности от Библията.